

NEW YORK TIMES BESTSELLER

A fiúknak, akiket valaha szerettem

JENNY HAN

A NYÁR AMIKOR MEGSZÉPÜLTEM SZERZŐJÉTŐL

JENNY HAN

*A fiúknak, akiket
valaha szerettem*

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

SZERETEM megőrizni a dolgokat. Nem az olyan fontos dolgok védelméről van szó, mint a bálnák, az emberek vagy a környezet védelme. A csacska dolgokat: az ajándékboltokban kapható porceláncsengettyűket; sütiformákat, amiket soha nem használ az ember, mert ki akar láb formájú sütit enni; hajszalagokat; szerelmes leveleket. S mind közül talán a szerelmes levelek a legbecsesebbek számomra.

Egy pávakék kalapdobozban tartom őket, amit még anya vett nekem az egyik belvárosi régiségboltban. Nem olyan levelekről van szó, amiket én kaptam; olyan egy sincs köztük. Ezeket mind én írtam. Minden egyes fiúnak, akit valaha szerettem – összesen ötnek.

Írás közben egy csöppet sem fogom vissza magam. Úgy fogalmazok, mintha az illető soha nem olvasná el. Merthogy nem is olvassa. Minden egyes titkos gondolatomat, észrevételemet, mindent, amit elraktároztam magamban, belesűrítem egy levélbe. Amikor megírtam, lezárom, megcímezem, majd elteszem a pávakék kalapdobozba.

Ezek nem szerelmes levelek a szó legszorosabb értelmében. Akkor íródnak, amikor már nem akarok többé szerelmes lenni.

Búcsúlevelek. Mert miután megírtam őket, nem kínoztöbbé a mindent felemésztő szerelem. Onnantól fogva úgy tudom megenni reggel a gabonapelyhemet, hogy közben nem azon jár az eszem, vajon ő is banánnal szereti-e a Cheerioست. Úgy énekelem a szerelmes dalokat, hogy már nem neki énekelem. Ha a szerelem olyan, mint a megszállottság, a leveleim olyanok, mint

az ördögűzés. Megszabadítanak. Legalábbis az lenne a dolguk.

1.

JOSH MARGOT BARÁTJA, de szerintem az egész családom szerelmes belé. Nehéz megmondani, ki a legszerelmesebb. Mert mielőtt Margot barátja lett volna, egyszerűen csak Josh volt. Állandóan nálunk lógott. Azt mondom, állandóan, de azért ez így nem igaz. Öt éve költözött a szomszédba, de mintha mindig itt lett volna.

Apám szereti Josht, mert fiú, és apám kizárólag lányokkal van körülvéve. Ez így igaz — egész álló nap nők között van. Nőgyógyász, ráadásul három lány apja, úgyhogy csak és kizárólag lányok, nők és asszonyok veszik körül. Azért is kedveli Josht, mert Josh szereti a képregényeket, és együtt járnak horgászni. Apám minket is megpróbált egyszer rávenni, de én sírva fakadtam, amikor sáros lett a cipőm, Margot sírva fakadt, amikor vizes lett a könyve, és Kitty folyamatosan sírt, mert igazából még nagyon kicsi volt.

Kitty azért szereti Josht, mert kártyázik vele, és soha nem unja el. Vagy legalábbis úgy tesz. Különböző téteket találnak ki: ha ezt a partit én nyerem, neked kell mogyoróvajás szendvicset készítened stb. Kitty ilyen. Persze soha nincs otthon mogyoróvaj, és Josh ilyenkor azt mondja: ez így nem jó, találj ki valami mást! De aztán Kitty addig szekálja, hogy Josh végül kiszalad, és vesz a boltban, mert ő már csak ilyen.

Ha meg kellene határoznom, Margot miért is szereti őt, talán azt mondanám, azért, mert mind szeretjük.

A nappaliban vagyunk mindannyian. Kitty kutyaképeket ragaszt egy hatalmas kartonlapra. Minden tele van papírfecnikkel. Azt mormolja maga elé: „Ha apa megkérdi, mit szeretnék karácsonyra, én csak annyit fogok mondani, válasszon egyet ezek közül a kutyusok közül, és mindig jó leszek.”

Margot és Josh a kanapén ül, én a padlón hasalok, és tévét nézek. Josh készített egy hatalmas tál pattogatott kukoricát, és én átadom magam az élvezetnek – marékszámra tömöm az arcomba.

Parfümreklám következik: egy lány lenge orchideaszínű ruhában szaladgál Párizs utcáin. Mit nem adnék azért, ha én lehetnék az a lány a lenge ruhában – Párizsban, tavasszal! Olyan hirtelen ülök fel, hogy félrenyelem a kukoricát. Köhécselek.

– Margot, a tavaszi szünetben találkozunk Párizsban! – lelkesedem.

Rögtön el is képzelem magam, ahogy egyik kezemben egy pisztáciás macaronnal, a másikban egy szem eperrel firgek-forgok a lenge ruhámban.

Margot-nak felcsillan a szeme.

– Szerinted apa elengedne?

– Persze! Művelődni megyek. El kell engednie!

Viszont az is igaz, hogy még soha nem repültem egyedül. Sőt, még az országot sem hagytam el egyedül. Margot vajon kijönne eléem a reptérre, vagy nekem kellene odatalálnom a hostelhez?

Joshnak biztosan feltűnik az arcomra kiült hirtelen aggodalom, mert egy újabb ötlettel áll elő:

– Ne izgulj! Biztosan elenged, ha én is megyek.

Felélénkülök.

– Ez az! Hosteleekben lakhatunk, és egész nap süteményeket és sajtokat ehetünk!

– Megnézhetnénk Jim Morrison sírját! – lelkesedik Josh.

– Elmehetnénk egy parfümériába, és elkészíttethetnénk a saját, személyre szóló parfümünket! – tapsikolok, de Josh felhördül.

– Abban biztos vagyok, hogy az annyiba kerülne, mint egy hét a hostelben – jelenti ki, miközben gyengéden oldalba böki Margot-t.

– A húgod nagyzási mániában szenved.

– Ő hármunk közül a legpuccosabb – helyesel Margot.

– És én? – nyafog Kitty.

– Te? – csúfolódom. – Te vagy a legkevésbé puccos Song lány. Könyörögnöm kell, hogy este moss lábat, a zuhanyzásról nem is beszélve.

Kitty arca megnyúlik és kivörösödik.

– Nem arról beszélek, te dodó kacsa! Párizsról!

Fölényesen leintem.

– Te túl kicsi vagy még a hostelhez!

Kitty odamászik Margot-hoz, és belekuporodik az ölébe. Kilencéves, ami ugye már nem igazán ölbe ülő kor.

– Margot, ugye te megengeded?

– Lehetne családi vakáció! – javasolja Margot, és pusztit nyom Kitty arcára. – Mind eljöhetnétek: te, Lara Jean és apa.

A homlokomat ráncolom. Hát én nem ilyen párizsi utat képzeltem el. Kitty feje felett Josh azt tátozza: *Majd később megbeszéljük*, mire én óvatos okét mutatok.

Aznap késő este, amikor Josh már rég hazament, Kitty és apánk alszik, mi ketten a konyhában vagyunk. Margot az asztalnál ül a laptopja előtt, én mellette. Süteményeket formázok, és megforgatom őket fahéjban és cukorban. Kitty kedvenc sütijével próbálok újra a kegyeibe férközni. Amikor bementem hozzá jó éjt kívánni, elfordult, és nem szólt hozzám, mert meg van győződve róla, hogy én leszek a párizsi útja kerékkötője. Azt találtam ki, hogy a sütiket a párnája mellé teszem egy tányéron, és a friss illatukra fog ébredni.

Margot még a szokásosnál is szótlanabb, majd egyszer csak, hirtelen felpillant a képernyőből.

– Ma este szakítottam Joshsal. Vacsora után.

A süteménymassza kiesik a kezemből, bele a cukorba.

– Szerintem épp itt volt az ideje – teszi hozzá. A szeme nincs kipirosodva, tehát nem hiszem, hogy sírt volna. A hangja nyugodt és kimért. Ránézésre mindenki azt hinné, rendben van. Mivel Margot mindig rendben van, még akkor is, amikor nincs.

– Nem értem, miért kellett szakítanotok – szólalok meg végre. – Csak mert főiskolára mész, még nem kell szakítani.

– Lara Jean, Skóciába megyek, nem ide a szomszédba. A Saint Andrews csaknem négyezer mérföldre van innen. – Megigazítja a szemüvegét. – Mi értelme lenne?

Képtelen vagyok elhinni, hogy képes ilyet mondani.

– Az az értelme, hogy Joshról van szó. Joshról, aki jobban szeret téged, mint ahogy fiú lányt valaha is szeretett!

Margot felhúzza a szemöldökét. Úgy gondolja, túldramatizálom a helyzetet, pedig nem. Ez az igazság – ennyire szereti Josh Margot-t. Még csak rá se nézne más lányra.

– Tudod, mit mondott egyszer nekem anyá? – kérdezi hirtelen.

– Mit? – Egy pillanatra teljesen elfeledkezem Joshról. Mert mindegy, hogy mi zajlik az életemben – hogy Margot-val veszekedünk éppen, vagy majdnem elüt egy autó –, ha anyáról van szó, megállok, hogy meghallgassam. Tudni szeretnék minden apró részletet, minden emléket, ami Margot-ban felmerül, és amit én is őrizni akarok. Kittynél azért jobban állok. Kittynek egyetlen olyan emléke sincs anyáról, ami ne tőlünk származna. Annyi történetet meséltünk neki és annyiszor, hogy most már olyanok, mintha az ő emlékei lennének: „Emlékszem, amikor...” – kezd bele időnként.

És úgy mondja el a történetet, mint aki tényleg ott volt, s nem csupán kisbabaként élte át.

– Azt mondta, hogy ha lehet, úgy menjek főiskolára, hogy közben ne legyen barátom. Hogy nem szeretné, ha állandóan a telefonban zokognék a szerelmemmel, és mindenre nemet kellene mondanom, amire egyébként igent mondanék.

Szerintem Margot-nak Skócia az, amire igent mondott. Szórakozottan a számba dobok egy marék tésztát.

– Nem szabad nyers lisztet enned! – szól rám.

Mintha meg se hallanám.

– Josh soha nem tartana vissza semmitől. Nem olyan. Nem emlékszel? Amikor a fejedbe vetted, hogy indulsz a diákönkormányzati választáson, ő lett a kampányfőnököd. Ő a lelelkesebb híved!

Erre Margot szája legörbül. Felállok, és hátulról átölelem. A karomra hajtja a fejét, és rám mosolyog.

– Jól vagyok – mondja, de nincs jól, tudom, hogy nincs.

Margot megrázza a fejét.

– Ennyi volt, Lara Jean.

Elengedem. Becsukja a laptopot.

– Mikorra lesz kész a süti? Éhes vagyok.

Rápillantok a hűtő tetején álló konyhai órára.

– Még négy perc. – Majd visszaülök. – Nem érdekel, mit mondasz, Margot. Szerintem nem ennyi volt. Túlságosan szereted.

Megcsóválja a fejét.

– Lara Jean – kezdi azon a türelmes Margot-hangján, mintha kislány lennék, ő meg egy negyvenkét éves bölcs öregasszony.

Egy kevés sütitésztát meglengetek az orra előtt. Habozik, majd kinyitja a száját. Úgy teszem bele, mintha egy kisbabát etetnék.

– Meglátod, te és Josh még együtt lesztek egy szép napon.

Rögtön, ahogy kimondom, tudom, hogy nem igaz. Margot nem az a fajta lány, aki szakít valakivel, aztán csak úgy újra összejön vele. Ha már egyszer eldöntötte, az úgy is lesz. Semmi mellébeszélés, semmi megbánás. Ahogy mondta: ennyi volt, és kész.

Bárcsak olyan lennék, mint Margot! (Erre már olyan nagyon, de nagyon sokszor gondoltam.) Mert néha olyan érzésem támad, hogy én még semmire nem vagyok kész.

Később, miután elmosogattam és a sütitet tányéron Kitty párnájára tettem, a szobámba megyek. Nem kapcsolok villanyt. Az ablakhoz lépek. Josh szobájában még mindig ég a villany.

2.

MÁSNAP REGGEL, miközben Margot kávéfőz, én meg gabonapelyhet öntök egy tálba, kimondom mindazt, amin már hajnal óta gondolkodom.

– Azt azért tudnod kell, hogy apa és Kitty nagyon el lesz keseredve.

Amikor az imént Kittyvel fogat mostunk, nagy kísértést éreztem, hogy kikotyogjam neki, de Kitty még mindig dühös rám a tegnapi este miatt, úgyhogy inkább nem szóltam egy szót sem. Még a sütiről sem tett említést, pedig tudom, hogy megette, mert csak morzsák maradtak a tányéron.

Margot mélyet sóhajtott.

– Szóval miattad, apa és Kitty miatt kellene Joshsal maradnom?

– Nem, csak úgy mondom.

– Nem mintha olyan sokszor átjönne hozzátok, miután elutaztam.

Rosszalló képet vágok. Ez eszembe sem jutott, mármint hogy Josh nem jönne át többé hozzánk csak azért, mert Margot elmegy. Már sokkal korábban idejárt, hogy Margot-val összejöttek volna, tehát nem igazán látom, miért lenne az másképp.

– Lehet, hogy átjönne – mondom ki hangosan. – Nagyon szereti Kittyt.

Margot beindítja a kávéfőző gépet. Feszülten figyelek, mert eddig mindig Margot főzött kávéfőz, én soha, és most, hogy elmegy (már csak hat napunk maradt), jobb, ha megtanulom. Háttal áll nekem.

– Talán nem is említem nekik – mondja.

– Hát, szerintem rá fognak jönni, ha nincs ott a reptéren, Gogo – vágom rá. Margot-t csak én hívom

Gogónak. – Hány pohár vizet tettél bele? És hány kanál kávét?

– Majd leírom neked – nyugtat meg. – A füzetbe.

A hűtő tetején van egy füzet, természetesen Margot javaslatára. Abba írunk fel minden fontos számot, apa munkabeosztását, Kitty iskolabuszának menetrendjét.

– Kérlek, ne felejtsd el megadni az új tisztító számát!
– figyelmeztetem.

– Már megtettem. – Margot egyenletesen vékony banánkarikákat vág a gabonapehely tetejére. – És Josh különben sem jönne ki velünk a reptérre. Tudod, mit gondolok a szomorú elválásról.

Margot amolyan *Fúj, azok az érzelmek!* arcot vág.
Tudom.

Amikor Margot úgy döntött, hogy Skóciába megy főiskolára, árulásnak éreztem. Még ha tisztában is voltam vele, hogy egyszer ennek is eljön majd az ideje, és biztosan távol kerül tőlünk. Természetes, hogy Skóciát választotta és az antropológiát, hiszen ő Margot, az a fajta lány, aki tele van térképekkel, útikönyvekkel és tervekkel. Persze hogy elmegy egy szép napon.

Még mindig haragszom rá, de már nem annyira. Nyilvánvalóan tudom, hogy nem az ő hibája. Mégis annyira messze lesz, pedig megbeszéltük, hogy a Song lányok – Margot, az elsőszülött, én, a középső, és Kitty, a legkisebb – mindig együtt maradnak. Kitty a születési anyakönyvi kivonatában Katherine néven szerepel, nekünk mégis Kitty. Van, hogy Kittennek hívjuk, ahogy a születésekor elneveztem – olyan volt, mint egy csupasz, vézna kiscica.

Mi vagyunk a három Song lány. Régen négyen voltunk. Anyámmal, Eve Songgal együtt. Apának Evie, nekünk anya, mindenki másnak Eve. Song (volt) anyám vezetéknéve. A mi vezetéknévünk Covey, mégis Song

lányoknak hívjuk magunkat, mivel anyám mindig azt mondta, hogy egész életében Song lány marad, és Margot erre azt felelte, akkor mi is azok leszünk. Mindhármunknak Song a középső neve, és különben is sokkal inkább Songnak, mint Covey-nak nézünk ki – azaz inkább koreainak, mint fehérnek. Legalábbis Margot és én. Kitty inkább apánkra ütött: világosbarna haja van. Azt mondják, leginkább én hasonlítok anyára, de szerintem meg Margot, a magas arccsontjával és a sötét szemével. Majdnem hat éve már. Időnként olyan érzésem van, mintha tegnap lett volna, hogy anyánk itt ült közöttünk, időnként pedig mintha soha meg sem történt volna, mintha csak álmodtuk volna az egészet.

Aznap reggel felmosta a padlót. Minden ragyogott a házban; friss citromillat terjengett a levegőben. Megszólalt a telefon a konyhában, anyám sietett, hogy felvegye, és megcsúszott. Beütötte a fejét, elvesztette az eszméletét, de amikor magához tért, semmi baja nem volt. Állítólag tökéletesen magánál volt. Kicsit később azonban fejfájásra panaszkodott, lepihent a kanapéra, és nem ébredt fel többé.

Margot találta meg. Tizenkét éves volt akkor. Mindent elrendezett: felhívta a mentőket, felhívta apát, és megkért, hogy vigyázzak Kittyre, aki még csak hároméves volt. Bekapcsoltam a tévét a játszószobában, és leültem mellé. Mást nem tettem. Fogalmam sincs, mi lett volna velem, ha Margot nincs ott. Bár csak két évvel idősebb nálam, mindenkinél többre tartom.

Amikor a felnőttek meghallják, hogy apám egyedül neveli a három lányát, bámulattal tekintenek rá: Vajon hogy csinálja? Hogy képes mindent egymaga elrendezni? A kulcs: Margot. Az elejétől fogva ő szervezte meg az életünket – szépen, fegyelmezetten kijelölt, beosztott és elrendezett mindent.

Margot jó lány, és szerintem Kittyvel őt tartjuk a példaképünknek. Soha nem hazudtam, ittam vagy dohányoztam, de még barátom sem volt eddig. Apát mindig azzal húzzuk, milyen szerencsés, hogy ilyen jó lányai vannak, de az igazság az, hogy mi vagyunk szerencsések. Tényleg jó apánk van. Aki valóban igyekszik. Nem mindig ért meg minket, de megpróbálja, és ez a fontos. Nekünk, a három Song lánynak van egy ki nem mondott megállapodása: lehetőleg könnyítsük meg apa életét. S bár nem beszélünk róla, megint csak Margot az, aki olyan sokszor ránk szól: „Csitt! Apa lepihent, mielőtt vissza kell mennie a kórházba” vagy „Ne zavarj ezzel apát; oldd meg magad!”

Megkérdeztem Margot-tól, szerinte milyen életünk lenne, ha anya nem hal meg. Hogy vajon több időt töltenénk-e a család koreai ágával, és nem csupán hálaadaskor és szilveszterkor találkoznánk? Vagy...

Margot szerint semmi értelme ezen tűnődni. A mi életünkben ennek kellett történnie; haszontalan dolog azt kérdezgetni: mi lenne, ha. Erre senki sem tudja a választ. Igyekszem, mégis nagyon nehéz elfogadni ezt a hozzáállást. Én állandóan azon merengek: mi lenne, ha – olyan utakat képzelek el, amiken még nem járt senki.

Apa és Kitty épp akkor jön le a lépcsőn, amikor Margot kitölti apa kávéját, én pedig tejet öntök Kitty gabonapelyhére. Elé teszem, de elfordítja a fejét, és kivesz egy joghurtot a hűtőből. Beviszi a nappaliba, és leül a tévé elé. Szóval még mindig haragszik rám.

– Ma benézek a Costcoba, úgyhogy ha kell nektek valami, lányok, írjátok össze! – jelenti be apa, és nagyot kortyol a kávéjából.

– Vacsorára hozok néhány szelet húst, amit kisüthetünk. Joshsal is számoljak?

Hirtelen Margot felé fordulok. Szólásra nyitja a száját, majd becsukja.

– Nem, csak négyünkkel számolj, apa – mondja végül. Rosszalló pillantást vetek felé, de mintha észre sem venné. Nem hiszem, hogy Margot valaha is meggondolta volna magát az utolsó pillanatban, de a szív kérdéseiben lehetetlen megjósolni, ki hogyan fog, vagy nem fog viselkedni.

3.

A NYÁR UTOLSÓ NAPJAIT és a Margot-val töltött utolsó napokat élvezzük. Mindent összevetve talán nem is olyan rossz, hogy szakított Joshsal, így többet lehetünk együtt mi, testvérek. Biztos vagyok benne, hogy erre is gondolt. Ez is a terv része volt.

Az utcánkon hajtunk éppen végig, amikor észrevevesszük a kocogó Josht. Múlt évben csatlakozott egy futócsapathoz, úgyhogy sokat edz. Kitty a nevét kiáltja, de fel van húzva az ablak, és különben sincs értelme – Josh úgy tesz, mintha nem hallaná.

– Fordulj vissza! – sürgeti Kitty Margot-t. – Lehet, hogy velünk akar jönni.

– Ma „Song-lányos” nap van – szólok rá.

Egész délelőtt vásárolgatunk, mindent megveszünk még az utolsó pillanatban, ami a repülőútra kell: Honey Nut Chex mixet, dezodort és hajgumikat. Hagyjuk, hogy Kitty tolja a bevásárlókocsit – jól nekifut, aztán felugrik rá, mintha harci szekéren állna. Margot csak néhányszor engedi, majd leállítja, hogy ne zavarja a többi vásárlót.

Nemsokára hazamegyünk. Ebédre szólós csirkesalátát készítünk, és hamarosan indulni kell Kitty úszóversenyére. Egy piknikkosárba sajtos-sonkás szendvicseket pakolunk, meg gyümölcssalátát, és elhozzuk Margot laptopját, hogy legyen min filmet nézni, mivel a versenyek későig elhúzódhatnak. Készítünk egy táblát *Hajrá Kitty!* felirattal, amire még egy kiskutyát is rajzolok. Apa végül lemarad a versenyről, mert épp egy szülést kell levezetnie, ami igazán elsőrendű kifogás. (Az újszülött kislány, aki a nagymamáinál után a Patricia Rose nevet kapja. Apa mindig utána néz a babák nevének, mert rögtön ez az első kérdésem, amikor egy szülés után hazajön.)

Kitty annyira boldog, miután két első és egy második helyet nyert, hogy elfelejti megkérdezni, hol van Josh, amíg el nem indulunk hazafelé. Hátra ül, a törülköző turbánként tornyosul a fején, az érmek a nyakában, amikor egyszer csak előre hajol.

– Hé! Josh miért nem jött el a versenyemre? – tudakolja.

Látom, hogy Margot habozik, úgyhogy gyorsan válaszolok helyette. Talán ez az egyetlen, amiben jobb vagyok nála: a hazugság.

– Ma este dolgoznia kellett a könyvesboltban. Bár nagyon szeretett volna jönni.

Margot megragadja a kezem, és jó erősen megszorítja.

Kitty lebiggyeszi a száját.

– Ez volt az utolsó verseny. Megígérte, hogy eljön.

– Az utolsó pillanatban derült ki, hogy nem tud elszabadulni, mert az egyik munkatársának váratlanul el kellett mennie.

Kitty nem örül, de azért elfogadja. Bár még kicsi, azt megérti, ha váratlan helyzetek adódnak.

– Együnk fagyit! – javasolja Margot.

Kitty arca felvidul, és rögtön el is felejt a váratlan helyzetet.

– Igen! – ujjong. – Én tölcsérest kérek! Lehet kétgombócos? Csokis mentát és mogyorós grillázst. Nem! Szivárvány sörbetet és dupla csokit. Nem, inkább...

Hátrafordulok.

– Két gombóc tölcsérben túl sok neked. Inkább kehelybe kérd! – javaslom.

– Nem sok! Ma nem. Farkaséhes vagyok!

– Na jó, de az egészséget meg kell enned! – rázom felé fenyegetően az ujjamat, amitől kacagni kezd, és

grimaszokat vág. Ami engem illet, én a szokásosat kérem: meggyes csokoládét édes tölcsérben.

Margot begördül a drive-inbe, és amíg a sorunkra várunk, megjegyzem:

- Fogadok, hogy Skóciában nincs fagyí.
- Valószínűleg nincs – bólint.
- Akkor hálaadásig nem eszel több fagyit.
- Karácsonyig – javít ki. – A hálaadás túl rövid ahhoz, hogy hazarepüljek, nem emlékszel?
- A hálaadás nagy szívás lesz – biggyeszi le az ajkát Kitty.

Hallgatok. Még soha nem ünnepeltünk Margot nélkül. Mindig ő készíti el a pulykát, a sült brokkolit és a hagymakrémet. Az én feladatom a pite (sütőtökös és pekándiós) és a krumplipüré. Kittyé a kóstolás és az asztalterítés. Fogalmam nincs, hogy kell pulykát sütni. Mindkét nagymamánk eljön, és Nanának, apa anyukájának Margot a kedvence. Szerinte Kitty fárasztó, én meg álmodozó vagyok.

Hirtelen elfog a pánik, alig kapok levegőt, és már egyáltalán nem villanyoz fel a meggyes csokoládé fagyí. Nem tudom elképzelni a hálaadást Margot nélkül. De még a jövő hétfőt sem. Tudom, hogy a legtöbb lánytestvér nem jön ki jól egymással, én mégis a világon mindenkinél közelebb érzem magam Margot-hoz. Hogyan leszünk Song lányok nélküle?

4.

A LEGRÉGIBB BARÁTNŐMET CHRISNEK HÍVJÁK. Dohányzik, olyan fiúkkal jön össze, akiket alig ismer, és már kétszer felfüggesztették az iskolában. Egyszer még a bíróságra is beidézték iskolakerülés miatt. Amíg vele nem találkoztam, azt sem tudtam, mi az az iskolakerülés – amikor annyit lógsz a suliból, hogy összetűzésbe kerülsz a törvénnyel.

Teljesen biztos vagyok benne, hogy ha most találkozánk, nem lennénk barátok. Egyáltalán semmiben nem hasonlítunk egymásra. De régen nem így volt. Hatodikban Chris hozzám hasonlóan szeretett rajzolni, szeretett nálunk aludni, és egész éjjel John Huges-filmeket nézni. Nyolcadikban viszont mindig kiosont tőlünk, amikor apám elaludt, és olyan fiúkkal találkozott, akikkel a bevásárlóközpontban ismerkedett meg. Általában még az előtt hazahozták, hogy kivilágosodott. Sokszor egész éjjel virrasztottam, attól rettegve, hogy nem ér haza, mielőtt apám felébred. Mindamellett soha nem történt ilyesmi.

Chris nem az a fajta barátnő, akit minden este felhív az ember telefonon, vagy akivel mindennap együtt ebédel. Olyan, mint egy kóbor macska, úgy jön és megy, ahogy a kedve tartja. Nem kötődik egyetlen helyhez vagy emberhez sem. Van olyan, hogy napokig nem látom, majd az éjszaka közepén kopogtatnak a szobám ablakán, és Chris az, a magnóliafán kuporogva. Miatta tartom nyitva az ablakomat. Chris és Margot ki nem állhatja egymást. Chris merevnek tartja Margot-t, és úgy gondolja, uralkodik felettem. Margot szerint Chris mániás depresszióban szenved, és kihasznál engem. Szerintem mindkettőjüknek igaza lehet egy kicsit. De a legfontosabb, a lényeg az, hogy Chris és én megértjük

egymást, ami szerintem sokkal többet nyom a latba, mint amit az emberek látnak az egészből.

Chris akkor hív fel, amikor már elindult hozzánk. Azt mondja, az anyja már megint rohadék volt vele, úgyhogy átjönne hozzánk, és megkérdezi, van-e valami kaja.

A maradék gnocchit eszegetjük a tálból a nappaliban, amikor megérkezik Margot, miután elvitte Kittyt az úszócsapat szokásos év végi kerti sütögetésére.

– Sziasztok! – köszön ránk, majd amikor megpillantja Chris diétás kóláját a kisasztalon, poháralátét nélkül, még hozzáteszi: – Megkérhetlek, hogy használj alátétet?

Amint Margot felmegy az emeletre, Chris megjegyzi:

– Úristen! Hogy lehet a nővéred ilyen rohadék?

Egy poháralátétet csúsztatok a kólája alá.

– Szerinted ma mindenki rohadék.

– Mert az is! Le kéne szállnia a magas lóról! – kiabálja Chris jó hangosan.

– Hallottam! – kiabál vissza Margot a szobájából.

– Neked szántam! – kiabálja vissza Chris, és bekapja az utolsó darab gnocchit.

– Nemsokára elmegy – sóhajtok.

– Szóval szegény Joshy minden áldott nap gyertyát gyújt, amíg vissza nem jön? – kacarászik Chris.

Habozok. Miközben nem vagyok biztos abban, hogy titok vagy sem, abban teljesen biztos vagyok, hogy Margot nem szeretné, ha Chris bármit is tudna a magánéletéről. Csak annyit felelek rá:

– Hát, nem tudom.

– Várj csak! Kidobta Josht? – kapja fel a fejét.

Kelletlenül rábólintok.

– De kérlek, ne szólj róla! Eléggé szomorú miatta – figyelmeztetem.

– Margót? Szomorú? – piszkálja a körmét. – Margotnak nincsenek emberi érzelmei, mint nekünk!

– Csak nem ismered! Különbön sem lehet mindenki olyan, mint te.

Széles vigyor ül ki az arcára. Éles metszőfogai vannak, amitől mindig éhesnek tűnik.

– Az tuti.

Chrisben tombolnak az érzelmek. Felsikolt, ha leejti a kalapját. Szerinte időnként ki kell visítani magunkból az érzelmeket, mert ha nem, akkor szétfeszítenek. Egyik nap egy nővel üvöltött egy boltban, aki véletlenül a lábára lépett. Nem hiszem, hogy fennáll annak a veszélye, hogy szétfeszítik az érzelmek.

– Csak képtelen vagyok elhinni, hogy néhány nap múlva már nem lesz itt – mondom, és hirtelen sírni támad kedvem.

– Margot nem haldoklik, Lara Jean! Semmi okod a nyavalygásra. – Chris kihúzza egy szálat a piros sortjából, ami olyan rövid, hogy ha leül, kilátszik a bugyija, ami szintén piros – hogy ne üssön el a sorttól. – Ami azt illeti, szerintem jó lesz neked. Már éppen ideje, hogy a saját dolgaiddal foglalkozz, és ne hallgass arra, amit Margot királynő mond éppen. Tizenegyedikes leszel, te kis ribanc! Papírforma szerint a legjobb éved következik. Pasizzál! Éljél kicsit!

– Én nagyon is élek.

– Aha, az öregek otthonában! – röhög Chris. Dühösen nézek rá.

Margot kezdett el önkéntesként dolgozni a Bellevue Idősek Otthonában, amikor megszerezte a jogosítványt. Az ott lakó öregeknek tartott klubdelutánokat. Mogyorót és üdítőt szolgáltunk fel, és Margot időnként zongorázott, de ezek az alkalmak általában leginkább Stormyról szóltak. Stormy a Bellevue dívája, aki folyamatosan parancsolgat. Ugyanakkor szeretem a

történeteit. És Miss Maryt is, akivel a demenciája miatt nem lehet jókat beszélgetni, viszont megtanított kötni.

Jár most hozzájuk egy új önkéntes, de tudom, hogy minél többen megyünk, annál jobb, mert a legtöbb lakót alig látogatják. Hamarosan bemegyek hozzájuk; hiányoznak. És nagyon nem tetszik, hogy Chris gúnyt űz ebből.

– A Belleview-ban élők többet megéltek, mint az összes ismerősünk együttvéve – magyarázom neki. – Ott van például az a Stormy nevű hölgy, aki régen, a háború alatt az amerikai katonákat szórakoztatta! Több száz levelet kapott olyan katonáktól, akik beleszerettek. És volt köztük egy veterán, aki elvesztette a lábát, és egy gyémántgyűrűt küldött neki!

– Megtartotta? – kapja fel a fejét Chris hirtelen támadt érdeklődéssel.

– Igen – bólintok. Szerintem nem volt korrekt tőle, hogy megtartotta a gyűrűt, mivel nem akart feleségül menni a férfihoz, de megmutatta nekem, és tényleg gyönyörű. Nagyon ritka, rózsaszín gyémánt van benne. A fejem teszem rá, hogy baromi sokat ér.

– Ez a Stormy alighanem egy rosszlány volt – fanyalog Chris.

– Talán eljöhetnél velem egyszer a Belleview-ba – vetem fel. – Elmehténénk a klubdelutánra! Mr. Perelli imád új lányokkal táncolni. Megtanít foxtrottozni.

Chris olyan rémes arcot vág, mintha azt javasoltam volna, hogy menjünk ki a szeméttelre.

– Kösz, nem! Mit szólnál ahhoz, ha én vinnélek el táncolni? – Az állával az emelet felé bök. – Most, hogy a nővéred elmegy, igazi mulatságban is lehet részünk. Tudod, hogy én mindig jól szórakozok.

Az igaz, hogy Chris mindig jól szórakozik. Időnként túl jó, viszont akkor is szórakozik.

5.

AZ ELUTAZÁSA ELŐTTI ESTE mindhárman Margot szobájában vagyunk, és segítünk a pakolás utolsó fázisában. Kitty Margot piperetáskájában rak szép rendet. Margot épp azon tanakodik, melyik kabátját csomagolja be.

– A gyapjúkabátomat és a tollkabátomat, vagy csak a gyapjúkabátot vigyem? – fordul hozzám.

– Elég a gyapjúkabát, az egyszerre laza és elegáns – javaslom. Az ágyán fekszem, és a csomagolást irányítom. – Kitty, figyelj rá, hogy a testápoló teteje jól be legyen csukva!

– Vadonatúj. Persze hogy jól be van csukva! – mordul rám Kitty, de azért ellenőrzi a kupakot.

– Skóciában hamarabb beköszönt a hideg, mint nálunk – állapítja meg Margot, és a ruhái tetejére hajtogatja a kabátját. – Szerintem mindkettőt elviszem.

– Nem értem, minek kérdezel meg, ha már úgyis eldöntötted – zsörtölődök. – Különben is azt mondtad, hazajössz karácsonyra. Ugye még mindig így gondolod?

– Igen, ha befejezed végre ezt a gyerekes nyafogást! – szól rám Margot.

Igazából nincs sok cucca; nincs túl sok mindenre szüksége. Én az ő helyében az egész szobámat bepakolnám, de Margot nem ilyen. A szobáján szinte semmi változás nem látszik.

Leül mellém, mire Kitty is felmászik az ágyra, és a végébe kuporodik.

– Minden megváltozik – sóhajtom.

Margot egy grimasszal átölel.

– Semmi sem változik meg, igazából nem. Örökre Song lányok vagyunk, nem emlékeztek?

Apánk jelenik meg az ajtóban. Kopog, bár az ajtó nyitva van, és látjuk, hogy ő az.

– Elkezdem bepakolni az autót – jelenti be. Az ágyról nézzük, ahogy lecipeli az egyik bőröndöt a lépcsőn, majd visszajön a másikért. – Nehogy felálljatok! Ne is zavartassátok magatokat! – jegyzi meg szárazon.

– Ne aggódj, eszünk ágában sincs! – kiáltjuk vidáman.

Múlt héten apánkra rátört a tavaszi nagytakarítás, bár egyáltalán nincs tavasz. Mindentől megszabadul: a kenyérsütő géptől, amit soha nem használtunk, a régi cédéitől, a régi takaróktól, anyánk ezeréves írógépétől. Mindet bevitte a Goodwillbe mint adományt. Egy pszichiáter valószínűleg összefüggésbe hozná ezt Margot elmenetelével, de én nem tudok pontos magyarázatot adni rá. Bármilyen legyen is az oka, elég idegesítő. Kétszer is el kellett hessegetnem az üveg egyszerűgyűjteményem közeléből.

Margot ölébe hajtom a fejem.

– Ugye biztos hazajössz karácsonyra?

– Persze.

– Bárcsak veled mehetnék! – duzzog Kitty. – Kedvesebb vagy hozzám, mint Lara Jean.

Jól belecsípek.

– Látod? – kiált fel diadalmasan.

– Lara Jean is kedves lesz – fordul oda hozzá Margot –, ha te rendesen viselkedsz. És mindkettőtöknek vigyáznia kell apára. Figyeljete oda rá, hogy ne dolgozzon minden szombaton! Hogy jövő héten elvigye az autót szervizbe! És ne felejtsetek el kávéfiltert venni – az mindig kimegy a fejetekből!

– Igenis, őrmester! – kiáltjuk Kittyvel kórusban.

Margot arcát fürkészem, hátha felfedezem rajta a szomorúság, a félelem vagy az aggodalom nyomát, hátha valami jelét mutatja annak, hogy meg van

rémülve, amiért olyan messzire megy, vagy hogy ugyanúgy fogunk hiányozni neki, mint ahogy ő nekünk. De nem látok semmit.

Aznap éjjel mindhárman Margot ágyában bújunk össze.

Szokás szerint Kitty alszik el elsőként. Én nyitott szemmel bámulok a sötétbe. Képtelen vagyok aludni. A gondolat, hogy holnap este Margot már nem lesz a szobájában, annyira elszomorít, hogy alig bírom elviselni. A változást szinte mindennél jobban gyűlölöm.

Egyszer csak megszólal Margot a sötétben.

– Lara Jean... Szerinted te már voltál szerelmes? Igazán szerelmes?

A kérdés váratlanul ér. Nem tudom, mit válaszoljak. Próbálok kitalálni valamit, de folytatja.

– Bárcsak többször lettem volna szerelmes! Szerintem a középiskolában legalább kétszer legyen szerelmes az ember.

Margot mélyet sóhajt, és álomba szenderül. Ilyen könnyedén – egy álmodozó sóhaj, és a következő pillanatban már alszik is.

Felébredek az éjszaka közepén, de Margot nincs mellettem. Kitty foglalta el a helyét. Teljes sötétség honol, csak a holdfény szűrődik be a függönyön keresztül. Kimászom az ágyból, és az ablakhoz lépek. Elakad a lélegzetem. Josh és Margot ott áll a kocsifelhajtón.

Margot háttal áll a fiúnak, a hold felé fordul. Josh sír. Nem fogják egymás kezét. Olyan messze állnak egymástól, hogy teljesen egyértelmű: Margot nem gondolta meg magát.

Leengedem a függönyt, és visszamászom az ágyba, ahol Kitty még inkább elterpeszkedik. Kissé odébb tolom, hogy Margot is elérjen. Jobb lett volna, ha ezt

nem látom. Túlságosan személyes. Túlságosan valós. Ezt nem szabadott volna másnak is látni. Bárcsak visszacsinálhatnám!

Az oldalamra fordulok, és lehunyom a szemem. Mi lenne akkor, ha egy ilyen fiú lenne mellettem, aki sírni is képes értem? És nem akármilyen fiú, hanem Josh. A mi Joshunk.

A válasz Margot kérdésére: igen, azt hiszem, voltam már szerelmes. Az igaz, hogy csak egyszer. Joshba. A mi Joshunkba.

6.

MARGOT ÉS JOSH A KÖVETKEZŐKÉPPEN JÖTT ÖSSZE – bár bizonyos módon Joshtól már előbb tudtam a dologról:

Két éve történt. A könyvtárban üldögéltünk a szünetben. A matekházimat írtam, Josh pedig segített, mert ő jó matekból. Összedugtuk a fejünket a füzetem felett, úgyhogy éreztem a reggeli szappan illatát a bőrén: Irish Spring.

– Szükségem lenne a tanácsodra valakivel kapcsolatban, akit szeretek – fordult egyszer csak felém.

Egy pillanatra azt hittem, rólam van szó. Hogy az én nevemet fogja mondani. Reméltem. Akkor kezdődött az iskola, és egész augusztusban együtt lógtunk. Néha Margot is csatlakozott hozzánk, de többnyire kettesben voltunk, mert Margot nyári gyakorlatra járt a Montpelier-ültetvényre, heti háromszor. Sokat úsztunk. Szépen lebarnultam a sok napozástól. A pillanat töredékére tényleg azt hittem, az én nevemet fogja mondani.

De ekkor észrevettem, hogy elpirul és a tekintete a távolba réved, és rögtön tudtam, hogy nem rólam van szó.

A fejemben lepörgettem a lehetséges lányok listáját. Nem volt hosszú. Josh kevés lánnyal találkozgatott. Két jó barátja volt: Jersey Mike, aki New Jersey-ből költözött ide a középiskola alatt, és Ben.

Talán Ashley, a kosárcsapatból. Josh egyszer megjegyezte, hogy ő a leghelyesebb a lányok között. Josh védelmében el kell mondanom, hogy én kérdeztem meg tőle, kiket talál a legcsinosabbnak a különböző évfolyamokon. Az én évfolyamomról egy Genevieve nevű lányt választott. Nem mintha meglepett volna, de azért belesajdult a szívem.

Vagy Jodie, az egyetemista lány a könyvesboltból. Josh sokszor emlegette, hogy milyen okos és művelt lány, mert Indiában járt iskolába, és most buddhista. Na és! Én meg félig koreai vagyok – én tanítottam meg Josht evőpálcikákkal enni! Nálunk evett először kimcsit.

Már épp meg akartam kérdezni, kiről van szó, amikor a könyvtáros odalépett hozzánk, hogy csendre intsen. Visszatértünk a házi feladathoz; Josh nem hozta fel többet a témát, én meg nem kérdeztem. Őszintén szólva nem is akartam tudni. Nem én voltam az, így már nem érdekelt.

Egyetlen másodpercre sem fordult meg a fejemben, hogy a lány, akit szeret, Margot lenne. Nem mintha nem gondolnám szerethető lánynak. Már többen udvaroltak neki, mindig ugyanolyan típusú fiúk. Az az okos fajta, akivel egymás mellett ülnek kémián, vagy aki indult ellene a diákönkormányzati választáson. Visszatekintve semmi meglepő nincs abban, hogy Josh beleszeretett, hiszen ő is pont ilyen.

Ha valaki megkérdezne engem Joshról, azt válaszolnám, hogy átlagos. Olyan srácnak látszik, aki biztosan ért a számítógéphez, és aki a képregényeket rajzos történeteknek nevezi. Barna haj. Semmi különös, csak szokványos. Zöld szem, talán egy kissé sárgás. Inkább vékony, de erős testalkat. Tudom, mert egyszer kibicsaklott a bokám a régi baseballpálya mellett, felkapaszkodtam a hátára, és úgy vitt hazáig. Szeplős, ami miatt a koránál fiatalabbnak látszik. És az arca bal oldalán gödröcske van, amit mindig szerettem, mert különben nagyon komolynak tűnne.

Ami meglepő, szinte megdöbbenő volt, hogy Margot viszonzta a szerelmét. Nem Josh miatt, hanem Margot miatt. Azelőtt soha, semmikor nem beszélt egyetlen fiúról sem, akibe beleszeretett volna. Az csak egy felszínes, hebrencs dolog, ahogy az apai nagyink

mondaná. Nem Margot-nak való. Margot ezen már felülemelkedett. Egy másik bolygón élte az életét, ahol az ilyen dolgok – a fiúk, a smink, a ruhák – nem igazán voltak fontosak.

Az egész nagyon hirtelen történt. Azon az októberi napon Margót későn jött haza iskolából. Az arca kipirult a hűvös hegyi levegőtől, a haját összefonta, és sálát viselt. Bent kellett maradnia az iskolában egy házi feladat miatt, és aznap este én főztem vacsorát: parmezános csirkét, paradicsomszószos spagettivel.

Belépett a konyhába, és rögtön belevágott:

– El kell mondanom valamit.

Furcsán csillogott a szeme, ahogy letekerte a sálát a nyakából.

Kitty a házi feladatát írta a konyhaasztalnál. Apa éppen hazafelé tartott, én a szósz kevergettem.

– Mit? – kaptuk fel a fejünket Kittyvel.

– Josh szerelmes belém.

Szégyenlősen felhúzta a vállát, szinte a füléig.

Teljesen ledöbbsentem. Beleejtettem a fakanalat a szószba.

– *Josh*? A mi Joshunk? – Képtelen voltam ránézni. Félttem, nehogy észrevegye, mit gondolok.

– Igen. Megvárt iskola után, hogy elmondja. Úgy fogalmazott – Margot szomorkásan elmosolyodott – hogy én vagyok az a lány, akiről mindig álmodozott. El tudjátok ezt hinni?

– Azta! – kiáltottam fel, és bár igyekeztem boldogságot színlelni, nem vagyok biztos benne, hogy sikerült. A kétségbeesésen kívül semmi mást nem éreztem. De igen! Irigységet. Olyan sötét és sűrű irigységet, hogy majd belefelladtam. Úgyhogy újra próbálkoztam, ezúttal mosolyogva: – Azta, Margot!

– Azta! – visszhangozta Kitty. – Akkor most együtt jártok?

Visszatartott lélegzettel vártam a választ.

Margot egy csipet parmezánt dobott a szájába.

– Aha, azt hiszem.

Majd elmosolyodott, és a szeme elhomályosult. Ebből egyértelművé vált számomra, hogy ő is szereti Josht. Nagyon szereti.

Aznap éjjel írtam egy levelet Joshnak.

Kedves Josh...

Sokat sírtam. És ezzel ennyi volt. Ennyi volt, még mielőtt esélyem lett volna bármi másra. Nem az számított, hogy Josh Margot-t választotta, hanem az, hogy Margot Josht választotta.

Tehát ennyi volt. Kisírtam a szemem; megírtam a levelem; eltettem az egészet. Azóta nem gondoltam Joshra másképp. Ő és Margot összetartoztak. Egymásnak teremtettek.

Még mindig ébren vagyok, amikor Margot visszamászik az ágyba, de gyorsan lehunyom a szemem, és úgy teszek, mintha aludnék. Kitty szorosan hozzám bújik.

Szipogást hallok, résnyire kinyitom a szemem, hogy meglessem Margot-t. Háttal fekszik nekünk, és rázkódik a válla. Sír.

Margot soha nem sír.

Most, hogy láttam Margot-t, ahogy őmiatta sír, még inkább hiszek abban: nem ennyi volt.

7.

MÁSNAP KIVISSZÜK MARGOT-T A REPTÉRRE. A parkolóban átemeljük egy kocsira a bőröndjeit. Kitty megpróbál felmászni rájuk és táncra perdülni, de apánk határozott mozdulattal visszarántja. Margot ragaszkodik hozzá, hogy egyedül menjen be, ahogy otthon megbeszéltük.

– Margot, legalább azt engeddd meg, hogy a csomagjaid ellenőrzésénél ott legyenek! – kérleli apa, és igyekszik eltolni mellette a kocsit. – Látni szeretném, hogy átjutsz a biztonsági vizsgálaton.

– Minden rendben lesz – ismétli el Margot. – Már ez előtt is repültem egyedül. Tudom, mit kell csinálni a csomagokkal. – Lábujjhegyre emelkedik, és átöleli apát. – Azonnal felhívlak, ahogy megérkeztem, ígérem.

– Mindennap hívjál! – súgom a fülébe. Egyre nagyobb gombóc van a torkomban, és néhány könnycsepp is legördül az arcomon. Reméltem, hogy nem fogom elsírni magam, mivel tudtam, hogy Margot nem fog sírni, egyedül sírni pedig olyan magányos érzés, de nem tudtam uralkodni magamon.

– Ne merészelj elfelejteni minket! – dorgálja meg Kitty.

Erre Margot elmosolyodik.

– Hogy is tudnálak? – Újra megölel mindhármunkat. Engem hagy utoljára, ahogy sejtettem. – Nagyon vigyázz apára és Kittyre! Rád bízom őket. – Nem akarom elengedni, egyre erősebben ölelem. Még mindig valami jelre várok, remélem, hogy neki is annyira fogunk hiányozni, ahogy ő nekünk. Ekkor felkacag, és én eleresztem.

– Szia, Gogo! – törölgetem a szemem az ingem sarkával.

A szemünkkel követjük, ahogy odatolja a kocsit a becsekkoláshoz. Annyira zokogok, hogy a karomba temetem az arcom. Apa egyik kezével átölel, a másikkal Kittyt húzza magához.

– Addig várunk, amíg be nem ér a biztonsági vizsgálatig – jelenti ki.

A becsekkolás után Margot hátrafordul, és kikémlel az üvegajtón. Integet, majd beáll a sorba. Nézzük, ahogy távolodik, reménykedve abban, hogy még egyszer megfordul, de nem teszi. Mintha máris olyan messze járna tőlünk. A színjeles Margot, aki mindenben olyan tehetséges. Majd ha rám kerül a sor, hogy elmenjek, kétlem, hogy ilyen erős tudok maradni, mint Margot. De őszintén szólva, ki az?

Végigsírom a hazafelé utat. Kitty azt mondja, nagyobb gyerek vagyok, mint ő, de aztán előrenyúl, és megszorítja a kezem, s ebből érzem, hogy ő is szomorú.

Bár Margot nem egy harsány ember, mégis minden olyan csendes nélküle. Valahogy minden üres. Vajon milyen lesz akkor, amikor két év múlva én is útra kelek? Mi lesz akkor apával és Kittyvel? Már a gondolatától is irtózom, hogy egy üres és sötét házba kelljen hazajönniük, ahol sem én, sem Margot nem várja már őket. Lehet, hogy nem is fogok messzire menni. Az is lehet, hogy itthon maradok, legalábbis az első félévben. Talán ezt kellene tennem.

8.

AZNAP DÉLUTÁN CHRIS TELEFONÁL, és megkér, hogy találkozzunk a bevásárlóközpontban. Egy bőrdzsekit szeretne venni, azt kellene megnéznem – az összhatás kedvéért előben. Büszkeséggel tölt el, hogy ad a véleményemre, és különben is jólesne elmenni itthonról, és nemcsak szomorkodni, de a vezetés nyugtalanít. Félős sofőrnek tartom magam (és más is annak tartana, azt hiszem).

Megkérdézem, nem tudna-e inkább fotót küldeni, de Chris tökéletesen ismer.

– Á-á! Felemeled a segged, és idetolod, Lara Jean! Soha az életben nem fogsz jobban vezetni, ha nem szeded össze magad, és nem próbálkozol újra és újra!

Tehát így teszek. Margot autójával elindulok a bevásárlóközpontba. Van jogosítványom, de önbizalmam egy szál sem. Apám sokszor elvitt gyakorolni, mint ahogy Margot is, és ha ott ülnek velem, alapvetően semmi gond nincs, egyedül mégis elfog a nyugtalanság. Frászt kapok attól, amikor sávot kell váltani. Nem szeretem, még egy másodpercre sem, levenni a szemem az útról. Mint ahogy túl gyorsan hajtani sem.

De a legrosszabb az, hogy hajlamos vagyok eltévedni. Az egyetlen hely, ahová minden gond nélkül el tudok jutni: az iskola és a szupermarket. A bevásárlóközpontba vezető utat soha nem kellett megtanulnom, mert mindig Margot-val mentünk. Most viszont jobban kell vezetnem, mivel az én dolgom lesz Kitty szállítása. Az igazat megvallva, Kitty jobban tájékozódik nálam, egy csomó helyre ismeri már az utat. Azt viszont nem szeretném, ha ő irányítana hátulról. Én szeretnék lenni a nagy testvér, míg ő hátul ellazulva

üldögél abban a biztos tudatban, hogy Lara Jean elviszi oda, ahová mennie kell, épp ahogy Margót tette.

Mondjuk, használhatnék GPS-t is, de hülyén érezném magam, hogy folyamatosan útba igazít, amikor már több ezerszer jártam a bevásárlóközpontban. Ösztönösen, könnyedén el kéne jutnom, ahelyett, hogy minden kanyarban szorongok, minden táblát kétszer megnézek – most észak vagy dél felé kell menni, itt kell jobbra fordulni, vagy a következőnél? Eddig soha nem kellett erre figyelnem.

Ám idáig minden a legnagyobb rendben. Hallgatom a rádiót, ütöm a taktust, és fél kézzel vezetek. Magabiztosnak tettetem magam, mivel minél nagyobb lazaságot színlelek, annál jobban elhiszem magamról.

Olyan jól megy, hogy letérek az autópályáról, és a rövidebb utat választom. A házak között kanyarogva felötlik bennem, tényleg jó ötlet volt-e. Néhány perc múlva már ismeretlennek tűnik a táj, és ráébredek, hogy jobbra, és nem balra kellett volna kanyarodnom. Elnyomom a felszínre törő pánikot, és próbálok visszatolatni.

Meg tudod csinálni! Meg tudod csinálni!

Egy olyan kereszteződéshez érek, ahol mind a négy irányba ki van téve a stoptábla. Senkit sem látok, úgyhogy továbbhajtok, és észre sem veszem a jobbról felbukkanó autót. Hamarabb megérezem, mint ahogy meglátom.

Hatalmasat sikítok. Fémes ízt érzek a számban. Vérzek? Elharaptam a nyelvem? Megérintem, a helyén van. A szívem sebesen ver, az egész testem nyirkos és hideg a verejtéktől. Próbálok mélyeket lélegezni, de valahogy nem kapok levegőt.

Remegő lábbal szállok ki az autóból. A másik autó sofőrje már összefont karral méri fel a kárt. Idős férfi, idősebb apámnál. Ősz hajú, a sortján vörös homárok. Az

ő autójának semmi baja, de az enyémen hatalmas horpadás.

– Nem látta a stoptáblát? – támad rám azonnal. – A telefonját nyomkodta?

Megrázom a fejem; ismét gombóc van a torkomban. Nem akarok sírni. Amíg nem sírom el magam...

Úgy tűnik, érzi, mi zajlik bennem. A mérgesen összehúzott szemöldök leereszkedik.

– Nos, az én autóm látszólag rendben van – mondja kelletlenül. – Maga jól van?

Bólintok.

– Sajnálom!

– A fiatakorúaknak óvatosabban kellene vezetniük – jegyzi meg, mintha meg sem hallotta volna.

Egyre nagyobb a gombóc a torkomban.

– Rettenetesen sajnálom, uram!

Dühösen felhorkan.

– Fel kellene hívnia valakit, hogy jöjjön ide magáért – javasolja. – Megvárjam magával?

– Nem, köszönöm! – Mi van akkor, ha sorozatgyilkos vagy pedofil? Nem akarok egyedül maradni egy idegen férfival.

Beszáll az autójába, és elhajt.

Abban a pillanatban, hogy elmegy, eszembe jut, hogy talán fel kellett volna hívnom a rendőrséget, amíg még itt van. Baleset esetén nem mindig őket kell hívni? Biztos vagyok benne, hogy ezt tanultam. Tehát még egy hibát elkövettem.

Lerogyok a járdaszegélyre, és Margot autóját bámulom. Még csak két órája az enyém, de máris összetörtem.

Szorosan átölelem a térdem. Fájni kezd a nyakam. Elered a könnyem. Apám nem fog örülni. Margot nem fog örülni. Abban valószínűleg mindketten egyet fognak érteni, hogy semmi keresnivalóm a városban felügyelet

nélkül, és alighanem igazuk van. A vezetés rengeteg felelősséggel jár. Talán még nem állok készen rá. Talán soha nem is fogok. Még ha idősebb leszek is, apámnak vagy a nővéremnek kell ide-oda furikáznia, mert ennyire képtelen vagyok bármire.

Előveszem a mobilomat, és felhívom Josht. Amikor felveszi, csak annyit tudok kinyögni:

– Josh, megtennél nekem egy szívességet? – A hangom annyira szomorúan cseng, hogy elszégyellem magam.

Amit természetesen azonnal észrevesz, hiszen ő Josh. Rögtön felkapja a fejét.

– Mi a baj?

– Autóbalesetem volt. Azt sem tudom, hol vagyok. Ide tudnál jönni értem? – mondom remegő hangon.

– Megsérültél? – kérdi.

– Nem, semmi baj. Csak... – Ha még egy szót szólok, elsírom magam.

– Látsz valamilyen utcatáblát? Üzleteket?

Nyújtogatom a nyakam, hátha észreveszek valamit.

– Falstone – mondom, majd megpillantok egy postaládát. – A Falstone út 8109. előtt vagyok.

– Azonnal indulok. Szeretnéd, ha folyamatosan beszélénk, amíg odaérek?

– Nem, kösz! – Kinyomom a telefont, és sírva fakadok. Fogalmam sincs, mennyi ideig ülök ott az egereket itatva, amikor egyszer csak begördül eléem egy másik autó. Felnézek, és megpillantom Peter Kavinsky fekete, sötétített ablakú Audiját. Az egyik ablak lassan leereszkedik.

– Lara Jean? Jól vagy?

Bólintok, és a kezemmel intek, hogy nyugodtan elmehet. Visszahúzza az ablakot, és azt hiszem, tényleg továbbhajt, amikor félrehúzódik és leparkol. Kiszáll és szemrevételezi az autót.

– Ezt jól összetörted – összegzi a látottakat. – Elkérted a másik kocsi biztosítási adatait?

– Nem, az ő autója rendben volt. – Lopva a karomba törölöm az arcomat. – Az én hibám volt.

– Nem volt még baleseted?

Megrázom a fejem.

– Felhívtad már az autómentőt?

– Nem. De valaki már jön értem.

Peter leül mellém.

– Mióta bőgsz itt egyedül?

Felé fordulok, és ismét letörölöm az arcom.

– Nem bőgök.

Peter Kavinsky és én régen barátok voltunk, még mielőtt Kavinsky lett volna, és csak úgy hívtuk: Peter K. A felső tagozatban többen alkottunk egy baráti társaságot. A fiúk: Peter Kavinsky, John Ambrose McClaren és Trevor Pike; a lányok: Genevieve, én és Allie Feldman, aki nem messze lakott tőlünk, és időnként Chris. Akkoriban Genevieve is a környéken élt. Vicces, hogy az ember gyerekkorában milyen fontos a közelség. Az, hogy ki a legjobb barátnőd, szoros összefüggésben áll azzal, hogy milyen közel laktok egymáshoz. A zeneórán az, hogy ki ül melletted, csak attól függ, hogyan következtek egymás után a névsorban. A nevek esélyjátéka. Nyolcadikosok voltunk, amikor Genevieve elköltözött. Egy ideig még barátkoztunk, és ő gyakran visszajárt hozzánk, de aztán valami megváltozott köztünk. Középiskolára Genevieve túllépett rajtunk.

A fiúk továbbra is barátok maradtak, de a lánycsapat felbomlott. Allie-vel mindaddig jóban voltunk, amíg aztán ő is el nem költözött múlt évben, de valahogy olyan megalázónak éreztük a helyzetet, mintha pusztán két kenyérvégből akarnánk készíteni egy száraz szendvicset.

A barátságunknak lőttek. Sem Genevieve-vel, sem Peterrel nem vagyok már jóban. Emiatt érzem olyan furcsán magam attól, hogy leül mellém a járdaszigetre, mintha mi sem történt volna.

Rezegni kezd a telefonja. Kiveszi a zsebéből.

– Mennem kell.

– Hová tartasz? – szipogom.

– Genhez.

– Akkor jobb, ha máris indulsz – mondom. – Genevieve dühös lesz, ha késel.

Peter fújtat egyet, de aztán gyorsan felpattan. Eltűnődöm rajta, milyen lehet az, ha egy lány ilyen mértékben uralkodik egy fiú felett. Nem mintha szeretném – túl nagy felelősség lehet egy másik ember szívét birtokolni. Beugrik az autójába, majd ahogy megfordul, még gyorsan megkérdezi:

– Kihívjam neked az autómentőt?

– Nem kell, kösz! Azért köszönöm, hogy megálltál; kedves volt tőled.

Peter elvigyorodik. Emlékszem még, mennyire fontos neki a pozitív visszajelzés.

– Jobban vagy?

Bólintok. Tényleg jobban vagyok.

– Akkor jó – bólint ő is.

Úgy fest, mint egy más korból idecsöppent jóképű srác. Lehetne fess első világháborús katona, akire évekig vagy akár egy életen át vár egy lány. De akár egy lehúzott tetejű Corvette-ben is el tudom képzelni, piros dzsekiben, az egyik keze lazán a kormányon, miközben a csaját viszi éppen a táncmulatságba. Peter az a fajta életerőtől duzzadó régi vágású srác, akiért a lányok egyszerűen rajonganak.

Vele csókolóztam életemben először. Olyan furcsa most erre gondolni. Mintha valamikor az őskorban történt volna, pedig csupán négy éve volt.

Egy perc múlva Josh jelenik meg, épp amikor Chrisnek írok, hogy mégsem jutok ma el az üzletközpontba.

– Jó sokáig tartott! – állok fel.

– Azt mondtad: 8109. Ez a 8901.!

– Kizárt! 8901-et mondtam – jelentem ki magabiztosan.

– Nem! Biztos, hogy 8109-et mondtál. És miért nem veszed fel a telefonod? – Josh kiszáll a kocsiból, és leesik az álla az autóm láttán. – Szent ég! Felhívtad már az autómentőt?

– Még nem. Megtennéd?

Josh felhívja őket, és amíg várunk, beülünk a légkondicionált autójába. Majdnem a hátsó ülést választom, amikor eszembe jut: Margot nincs már itt. Olyan sokszor ültem ebben a kocsiban, de egyetlen alkalomra sem emlékszem, amikor elöl ültem volna.

– Hát... ugye tudod, hogy Margot meg fog ölni?

Olyan hirtelen mozdulattal fordulok felé, hogy a hajam az arcomba csap.

– Margot nem fogja megtudni, úgyhogy egy szóval se említsd neki!

– Szerinted mikor beszélnék vele? Szakítottunk, nem emlékszel?

Mérgesen nézek rá.

– Ezt utálok! Amikor megkérek valakit, hogy tartson titokban valamit, de ahelyett, hogy igennel vagy nemmel válaszolna, azt feleli: „Kinek mondanám el?”

– Én nem is azt mondtam, hogy „Kinek mondanám el?”

– Egyszerűen mondj igent vagy nemet, és tartsd ahhoz magad! Ne használj feltételes módot!

– Egy szót sem szólok Margot-nak. Kettőnk között marad. Ígérem. Rendben?

– Rendben.

Hirtelen hatalmas csend támad, csak a légkondicionáló ventilátorának zümmögése hallatszik.

Felkavarodik a gyomrom, amikor felsejlik bennem, hogyan mondjam el apának. Talán könnyes szemmel kellene bejelentenem neki, hogy megsajnáljon. Vagy úgy kellene kezdenem, hogy van egy jó és egy rossz hírem. A jó hír az, hogy egy karcolás nélkül megúsztam, a rossz hír az, hogy az autó összetört. Az „összetört” talán nem a megfelelő szó.

Épp a megfelelő szót keresem a fejemben, amikor megszólal Josh:

– Csak mert Margot és én szakítottunk, te sem fogsz beszélni velem többé? – Josh egyszerre hangzik viccesen keserűnek és keserűen viccesnek, már ha létezik ilyen kombináció.

Meglepetten fordulok felé.

– Ne hülyéskedj! Persze hogy továbbra is beszélek veled. De nem mások előtt. – Mindig ezt játszuk. Én vagyok az idegesítő hugija, mint amilyen Kitty nekem. Mintha nem csak egy év lenne köztünk. Josh nem mosolyodik el, savanyú arcot vág, úgyhogy a homlokához koccantam a fejem. – Vicceltem, fafej!

– Elmondta neked, mire készül? Ugy értem, eltervezte? – Amikor látja, hogy habozok, hozzáteszi: – Gyerünk! Tudom, hogy neked mindent elmond.

– Nem igazán. Legalábbis most nem. Őszintén, Josh. Semmit sem tudtam róla. Tényleg nem. Esküszöm.

Josh elfogadja. A szája szélét harapdálja.

– Lehet, hogy meggondolja magát. Lehetséges, nem igaz?

Fogalmam sincs, vajon akkor vagyok szívtelenebb, ha erre igennel, vagy akkor, ha nemmel válaszolok, mivel így is, úgy is fájdalmat okozok. Mert bár szinte száz százalékgig biztos vagyok benne, hogy Margot visszajön hozzá, mégis van egy halvány esélye annak,

hogy nem, és nem szeretném, ha Josh feladná a reményt. Inkább nem szólok semmit.

Nagyokat nyel, az ádámcsutkája fel-alá jár.

– Nem, igazad van. Ha Margot elhatároz valamit, soha nem változtat a döntésén.

Kérlek, kérlek, kérlek, ne sírj!

A vállára hajtom a fejem.

– Soha nem tudhatod, Joshy.

Josh mereven bámul maga elé. Egy mókus iramodik fel egy hatalmas tölgyfán. Majd hirtelen visszafordul, és ismét felfelé szalad. A szemünkkel követjük.

– Hány órákor ér oda?

– Csak órák múlva.

– Hálaadásra hazajön?

– Nem. Akkor nincs szünete. Az Skócia, Josh. Hé, ott nem tartják az amerikai ünnepeket! – Megint húzom, de nincs jó kedvem.

– Tényleg – bólint.

– Visszont karácsonyra itthon lesz – mondom, és mindketten felsóhajtunk.

– Lehetek azért veletek? – kérdi Josh.

– Velem és Kittyvel?

– Meg apáttal.

– Mi maradunk – nyugtatom meg.

Josh mintha fellélegezne.

– Akkor jó! Nem szeretnék téged is elveszíteni.

Amint ezt kimondja, eláll a szívverésem, elfelejtek lélegezni, és egy másodpercre megszédülök. Majd, amilyen gyorsan, ahogy jött, az érzés, a mellkasomban támadt remegés már el is tűnik, és megérkezik az autómentő.

A házuk elé érve Josh még megkérdezi:

– Szeretnék, hogy itt legyek, amikor megmondod apátnak?

Felcsillan a szemem, ám ekkor hirtelen felsejlik bennem Margot mondata, miszerint rám bízta apát és Kittyt. Holtbiztos, hogy a felelősséghez az is hozzátartozik, hogy az ember felvállalja a hibáit.

9.

APA VÉGÜL EGYÁLTALÁN NEM IS DÜHÖS. Eljátszom a jó hír, rossz hír játékot, és a végén csak megkönnyebbülten felsóhajt:

– A lényeg, hogy nem esett bajod!

Az autó egyik alkatrészét, már nem emlékszem, melyiket, Indianából vagy Idahóból kell meghozatni. Addig apával kell osztoznom az autóján, vagy iskolabuszra szállnom, vagy megkérnem Josht, hogy vigyen el – ahogy azt már jól ki is gondoltam.

Margot aznap este telefonál. Kittyvel tévét nézünk, és kiabálunk apának, hogy jöjjön gyorsan. A kanapén ülünk, és körbe-körbe adogatjuk a telefont, hogy mindenki beszélhessen vele.

– Margot, találd ki, mi történt ma! – üvölti Kitty.

Dühösen rázom a fejem. Egy szót sem az autóról! – tátogom fenyegetően.

– Lara Jean egy... – Kitty szívfájdító hatásszünetet tart – veszekedésbe bonyolódott apával. Csúnyán viselkedett velem, és apa azt mondta, legyen kedves, és ezen összekaptak.

Kitépem a kezéből a telefont.

– Nem is kaptunk össze, Gogo. Kitty már megint idegesítő.

– Mit ettetek vacsorára? Elkészítetted a csirkét, amit tegnap este kivettem a fagyasztóból? – kérdezi Margot, és a hangja nagyon távolinak tűnik.

Felhangosítom a készüléket.

– Igen, de te ne ezzel foglalkozz! Berendezkedtél a szobádban? Elég nagy? Milyen a szobatársad?

– Aranyos. Londoni, és tényleg vicces akcentusa van. Úgy hívják: Penelope St. George-Dixon.

– Te jó ég! A neve is vicces! És milyen a szobatok?

– Szinte teljesen olyan, mint amit a Virginiai Egyetemen láttunk, csak régebbi változatban.

– Hány óra van ott?

– Már majdnem éjfél. Öt órával előttemek járunk, nem emlékszel?

Öt órával előttemek *járunk* – mondja, mintha máris Skóciát tartaná az otthonának, pedig még egy napja sincs ott.

– Már most hiányzol! – mondom neki.

– Ti is nekem.

Vacsora után küldök egy üzenetet Chrisnek, hogy lenne-e kedve átjönni, de nem ír vissza. Valószínűleg egy sráccal randizik, akit felszedett valahol. Nincs ezzel semmi baj. Addig az emlékkönyvemet rendezgetem.

Reméltem, hogy a Margot-nak szánt albummal is végzek, mielőtt elmegy Skóciába, de mint ahogy azt mindenki tudja, Róma sem egy nap alatt épült fel, úgyhogy most jóval több időm marad rá.

A Motown lányegyüttest hallgatom, és kiterítem magam köré a kivágott újságcikkeket és a többi beragasztandót. Megdobban a szívem, ahogy kinyitom az emlékkönyvet. Végiglapozom. Tele van színes magazinoldalakkal, műsorplakátokkal, receptekkel, fotókkal, szalagokkal, gombokkal, matricákkal, talizmánokkal. Olyan vaskos, hogy már be sem lehet csukni rendesen.

Egy Josh-Margot oldalon dolgozom. Nem érdekel, Margot mit gondol. Tudom, hogy újra össze fognak jönni. De ha mégsem, Margot akkor sem fogja könnyen elfelejteni Josht. Fontos részét alkotta az utolsó középiskolai évének. Azaz az életének. Eredetileg a szívecskés ragasztószalaggal akartam rögzíteni a képeket, de annyi egyezsége jutok magammal, hogy inkább a simát választom. Ám meg kell állapítanom, hogy nem festenek jól.

Úgyhogy visszatérek a szívecskéshez. Majd a zene ütemére ringatózva a szív formájú kivágómmal kivágom annak a képnek a közepét, ami a bálon készült róluk. Margot imádni fogja.

Óvatosan mellé ragasztok egy rózsaszirmot Margot báli csokrából, amikor apám kopogtat az ajtón.

– Mi a terved ma estére? – kérdi.

– Ez – mutatok az emlékkönyvre. – Ha kitartóan dolgozom rajta, talán karácsonyra kész leszek.

– Aha. – Apám nem mozdul. Az ajtóban álldogál, és nézi, ahogy ragasztgatok. – Én az új Ken Burns-dokumentumfilmet készülök megnézni, ha esetleg van kedved csatlakozni.

– Lehet – mondom, csak hogy ne bántsam meg. Túl nagy feladat lenne mindezt lehordani, és újrarendezni a nappaliban. – Miért nem kezded el nélkülem? – teszem hozzá.

– Rendben. Akkor magadra hagylak – indul el lefelé a lépcsőn.

Majdnem az egész estém rámegy, de végül befejezem a Josh–Margot oldalt. Tényleg jól néz ki. A mellette lévő lapra egy „testvérek oldal”-t tervezek – virágos háttérpapírral, középen egy fényképpel, amit még anyánk készített rólunk réges-régen. A házunk előtti tölgyfánál készült, a templomi fehér ruhánkban. A hajunkban egyforma rózsaszín szalag. Az a legjobb rajta, hogy Margot-val édesen mosolygunk, miközben Kitty az orrát piszkálja.

Elmosolyodok. Kitty dührohamot fog kapni, ha meglátja ezt az oldalt. Már alig várom.

10.

MARGOT SZERINT A KÖZÉPISKOLA tizenegyedik évfolyama a legfontosabb. Akkor dől el minden; az az élet sarokköve. Szóval úgy döntök, átadom magam az olvasás élvezetének, mielőtt jövő héten ténylegesen elkezdődik az iskola. A ház bejárati lépcsőjén üldögélek, és a 80-as évek egyik brit romantikus kémregényét olvasom, amit 75 centért vettem a könyvtári kiárusításon.

Épp a legjobb résznél tartok (Cressida biztosan elcsábítja Nigelt, hogy hozzáférjen a kódokhoz!), amikor Josh lép ki a házukból, és elindul a postaládájuk felé. Észrevesz; felemeli a kezét, mint aki integetni akar, de aztán inkább átjön.

– Szia! Milyen helyes kezeslábas – jegyzi meg.

Világoskék napraforgómintás, nyakba kötős napozóruha van rajtam. A használsruhaboltban vettem leértékelve.

– Napozóruha – javítom ki, és visszatérek a könyvemhez. Feltűnés nélkül igyekszem elrejteni a borítóját. Más már nem is hiányzik, mint hogy Josh azzal szekáljon, hogy ponyvairodaimat olvasok, amikor csak lazítani szeretnék.

Érzem, ahogy összefont karral várakozóan néz rám.

– Mi van? – pillantok fel.

– Nincs kedved eljönni a Bessbe megnézni a Pixar új filmjét? Elvihetnének Kittyt.

– Oké, üzenj, amikor indulnál! – lapozok gyorsan. Nigel éppen Cressida blúzáat gombolja ki, aki azon tűnődik, mikor fog hatni a merlot-ba csempészett altató. Közben abban reménykedik, hogy nem túl korán – ugyanis Nigel nagyon jól csókol.

Josh lenyúl, hogy megnézze közelebből a könyvemet. Elütöm a kezét, de nem vagyok elég gyors, mert hangosan felolvassa:

– Cressida szíve majd kiugrik a helyéből, amint Nigel keze felcsúszik a harisnyás combján. – Josh felnyerít. – Mi a fenét olvasol?

Elvörösödök.

– Hallgass már!

Josh kuncogva fordít hátat.

– Akkor magadra hagylak Cressidával és Noellel.

– Csak hogy tudd, Nigelnek hívják! – kiáltom utána.

Kitty majd kiugrik a bőréből, hogy Joshsal mehet moziba. Amikor dupla vajas pattogatott kukoricát vesz neki a büfében, boldogan összenézünk. Kitty kettőnk között ül, és a vicces részeken annyira nevet, hogy kalimpál a lábával, és állandóan bebillen az ülőrész és a támla közé. Joshsal összemoszolygunk a feje fölött.

Amikor Joshsal és Margot-val mentünk moziba, Margot ült középen, hogy mindkettőnkkel tudjon sugdolózni. Soha nem akart semmiből kihagyni azért, mert neki van barátja, nekem meg nincs. Annyira ügyelt erre, hogy először még aggódtam is, hátha megérezte valamit. De ő nem olyasvalaki, aki magában tartaná vagy szépítené az igazságot. Nem csupán jó testvér. Ő a legjobb.

Pedig volt olyan, hogy kirekesztettnek éreztem magam. Nem a szerelmi történetből, hanem barátként. Joshsal mindig is barátok voltunk. De amikor átölelte Margot-t a moziban, vagy amikor halkan beszélgettek egymással az autóban, úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek a hátsó ülésen, aki nem hallhatja, amiről a felnőttek beszélgetnek, és ettől kissé láthatatlannak éreztem magam. Olyankor azt kívánnám, bárcsak lenne mellettem valaki, akivel sugdolózhatnék.

Furcsa, hogy most én ülök elől az autóban. Nem mintha hátulról mást látnék. Valójában minden rendben van, minden ugyan-olyan, és ez jó érzéssel tölt el.

Chris telefonál aznap este, épp amikor a lábujjkörmeimet festem ki a rózsaszín különböző árnyalataira. Akkora zaj van a háttérben, hogy kiabálnia kell:

– Tudod, mi történt?

– Mi? Alig hallak! – A körmömre egy „Ez a legjobb dobásod” nevű lakkréteget viszek fel.

– Várj! – Hallom, ahogy Chris távolodik a zaj forrásától. – Most már hallasz?

– Igen, sokkal jobban.

– Találd ki, kik szakítottak!

Egy halvány rózsaszín következik.

– Kik?

– Gen és Kavinsky! Kirúgta a csaj.

Elkerekedik a szemem.

– Azta! Miért?

– Állítólag találkozott egy egyetemista sráccal, amikor hoszteszként dolgozott. A fejem rá, hogy egész nyáron csalta Kavinskyt. – Egy fiú hangját hallom, ahogy Chrisnek kiabál. – Mennem kell. Én következem a bocsában. – Chris szokás szerint el sem köszön, csak kinyomja a telefont.

Ami azt illeti, Christ Genevieve-en keresztül ismertem meg. Unokatestvérek, az anyukáik testvérek. Chris néha átjött hozzánk, de már akkor sem jöttek ki Gennel. Azon veszekedtek, melyik Barbie vetette ki a horgát Kenre, mert Kenből csak egy volt. Én meg sem próbáltam harcba szállni Kenért, pedig igaziból az enyém volt. Na, jó, Margot-é. A suliban sokan nem is tudják, hogy Gen és Chris unokatestvérek. Egyáltalán nem hasonlítanak egymásra. Gen kicsi és törekeny,

margarinszínű napszíttá hajjal. Chris is szőke, de a hidrogén hatására, magasabb, és széles úszóvállai vannak. Azért van bennük valami egyforma.

Chrisnek meglehetősen viharos időszaka volt a középiskola első évében. Minden buliba elment, leitta magát, és idősebb fiúkkal jött össze. Abban az évben egy végzős srác a lacrosse-csapatból azt híresztelte, hogy Chris lefeküdt vele a fiúöltözőben, ami nem is volt igaz. Genevieve aztán megfenyegette, hogy szétrúgja a seggét, ha nem mondja el mindenkinek az igazságot. Szerintem ez igazán kedves volt Genevieve-től, de Chris azt állította, csak azért tette, hogy az emberek ne gondolják azt róla: az unokatestvére egy lotyó. Ez után Chris nem járt el a bulikra, a maga feje után ment, és más sulikból szerzett barátokat.

Ennek ellenére megmaradt a rossz híre. Úgy tesz, mintha nem érdekelné, de én tudom, hogy érdekli, legalábbis egy kicsit.

11.

VASÁRNAP APA LASAGNÉT KÉSZÍT. A tetejére feketebab salsát tesz, hogy felturbózza, ami durván hangzik, de nagyon finom, és éizre sem venni benne a babot. Josh is átjön, és háromszor szed, amitől apának dagad a melle. Amikor Margot neve szóba kerül a vacsora közben, Joshra pillantok. Látom, mennyire megdermed, és sajnálom. Biztosan Kitty is észreveszi, mert a desszertnél – a mogyoróvajás brownie-nál, amit még délután sütöttem – témát vált.

Mivel apa főzött, nekünk kell rendbe tenni a konyhát. Amikor lasagnét készít, az összes létező edényt bepiszkolja, úgyhogy a mosogatás a vacsora legrosszabb része, de azért megéri.

Utána hárman beülünk a tévészobába. Vasárnap este van, még sincs vasárnap esti hangulatunk, mert másnap a munka ünnepe lesz, az utolsó szabadnapunk az iskolakezdés előtt. Kitty a kutyás kollázsán dolgozik – *mily meglepő!*

– Milyen fajtát szeretnél legjobban? – kérdezi tőle Josh.

– Akitát! – vágja rá gondolkodás nélkül Kitty.

– Fiút vagy lányt?

– Fiút – érkezik a gyors válasz.

– Hogy fogod hívni?

Kitty habozik, és tudom, miért. Átfordulok és megcsiklandozom a meztelen talpát.

– Én tudom, mi lesz a neve! – éneklek.

– Hallgass, Lara Jean! – visítja.

Josh teljes figyelme rám szegeződik.

– Gyerünk, mondd el! – könyörög.

Kittyre pillantok, aki ölni tudna a szemével.

– Nem fontos – mondom végül, hirtelen támadt nyugtalansággal. Lehet, hogy Kitty a legkisebb a családban, mégsem tanácsos ujjat húzni vele.

Ekkor Josh megrángatja a lófarkamat.

– Na, gyere, Lara Jean! Ne tarts minket bizonytalanságban!

Felkönyökölök, mire Kitty próbálja befogni a számat. Vihogva mondom:

– Annak a fiúnak a neve, akibe szerelmes.

– Fogd be, Lara Jean, fogd be!

Kitty belém rúg, és közben véletlenül elszakítja az egyik kutyás képét. Felsikolt, majd térdre rogy, hogy megnézze közelebből. Az arca vörös az erőlködéstől, hogy el ne sírja magát. Igazi baromnak érzem magam. Felülök, és próbálok egy *ne haragudj!* öleléssel közeledni hozzá, de elfordul, és akkorát rúg a lábamba, hogy felkiáltok. Felveszem a képet, és igyekszem visszatenni a helyére, de mielőtt megtehetném, Kitty kitépi a kezemből, és Joshnak adja.

– Josh, ragaszd meg! – kérleli. – Lara Jean eltépte.

– Kitty, csak ugrattalak – dadogom. Nem akartam kimondani a fiú nevét. Soha nem mondtam volna ki.

Rám sem hederít. Josh egy poháralátét segítségével kisimítja a képet, és sebészi pontossággal összeilleszti a két darabot. Letörli a homlokát.

– Fú! Szerintem így jó lesz.

Tapsikolok, és próbálok elkapni Kitty tekintetét, de nem néz rám. Tudom, hogy megérdemlem. A fiú, akibe Kitty bele van zúgva, nem más, mint Josh.

Kitty villámgyorsan elviszi Josh elől a kollázst. Kimérten bejelenti:

– Felmegyek a szobámba, hogy ezt befejezzem. Jó éjt, Josh!

– Jó éjt, Kitty! – köszön el tőle Josh.

– Jó éjt, Kitty! – mondom alázatosan, de Kitty már rohan is fel it lépcsőn, és válasza sem méltat.

Amikor halljuk, hogy becsukódik az ajtaja, Josh felém fordul.

– Nagy bajban vagy – állapítja meg.

– Tudom – mondom, és görcsbe rándul a gyomrom. Miért tettem ilyet? Már közben is éreztem, hogy nem lenne szabad. Margot soha nem viselkedett volna velem így. A nagy testvérnek nem szabadna így bánni a kicsivel, különösen akkor, ha ennyivel idősebb.

– Kibe szerelmes?

– Csak egy fiúba a suliból.

Josh felsóhajt.

– Elég nagy ahhoz, hogy már belezúgjon fiúkba? Szerintem még túl fiatal ehhez.

– Kilencévesen már én is belezúgtam srácokba – magyarázom. Még mindig Kitty jár a fejemben. Azon tűnődöm, hogyan tehetném jóvá, hogy ne haragudjon rám. Van egy olyan sejtésem, a süti most nem lesz elég.

– Kibe? – érdeklődik Josh.

– Hogyhogy kibe? – Talán ha meg tudnám győzni apát, hogy vegyen neki egy kiskutyát...

– Kibe zúgtál bele először?

– Hát, igazán? – Több fiú volt az oviban, majd elsőben és másodikban, de ők nem igazán számítanak. – Az első, aki tényleg fontos volt?

– Persze.

– Nos... talán Peter Kavinsky.

Josh szó szerint dob egy hátast.

– Kavinsky? Ugye viccelsz? Ő túl egyszerű. Azt gondoltam, hogy valaki... nem is tudom, kifinomultabb srácról van szó. Peter Kavinsky annyira sablonos. Mintha egy középiskolai filmplakát „szépfiúja” lenne.

Megrántom a vállam.

– Te kérdezted.

– Azta! – rázza a fejét hitetlenkedve.

– Régen más volt. Úgy értem, akkor is nagyon „peteres” volt, de nem ennyire. – Joshon látom, hogy nem győztem meg, ezért még hozzáteszem: – Te fiú vagy, úgyhogy nem értheted.

– Igazad van. Nem értem.

– Hé, különben is te meg Ms. Rothschildba zúgtál bele!

Josh elvörösödik.

– Az már jó régen történt!

– Aha – vetek rá egy mindentudó pillantást. – Tényleg csinos volt.

Az utca másik oldalán lakó hölgy mindig rövid frottírnadrágban és bikinifelsőben nyírta a fűvet. Olyankor a környéken lakó fiúk gyorsan átjöttek Joshhoz játszani.

– Különben is, Ms. Rothschild nem az első volt.

– Nem?

– Nem. Te voltál az első.

Beletelik néhány másodpercbe, hogy ezt felfogjam. Még akkor is csak annyit tudok kinyögni:

– Mi?

– Amikor ideköltöztem, mielőtt jobban megismerhettem volna. – Ezért jól sípcsonton rúgom. – Én tizenkettő voltam, te tizenegy. Megengedtem, hogy ráülj a robogómra. Emlékszel? A szemem fénye volt. Két éven keresztül az összes születésnapra pénzem félretettem, hogy meg tudjam venni. És hagytam, hogy menj vele.

– Azt hittem, hogy csak nagylelkűségből.

– Nekimentél valaminek, és meghúztad az oldalát – folytatja. – Erre emlékszel?

– Aha. Arra, hogy sírtál.

– Nem *sírtam*. Jogosan elkeseredtem. És ekkor lobbant el a kis fellángolásom.

Josh feláll. Kikísérem.

Mielőtt kinyitná az ajtót, felém fordul.

– Fogalmam nincs, mi lett volna velem, ha nem vagy mellettem, amikor Margot... dobott. – Hirtelen elpirul az az édesen szeplős arca. – Te tartasz életben, Lara Jean!

Ahogy Josh rám néz, minden emlék, minden együtt töltött pillanat feltolul bennem. Majd gyorsan, hevesen átölel, és eltűnik az éjszakában.

Ott állok a nyitott ajtóban, és gondolatok cikáznak a fejemben. Olyan hirtelen és váratlanul, hogy nem tudom megakadályozni őket: *Ha az enyém lennél, soha nem szakítottam volna veled, amíg a világ világ.*

12.

ÍGY ISMERKEDTÜNK ÖSSZE JOSHSAL:

Mackós teadélutánt rendeztünk a hátsó kertben, igazi teával és muffinnal. Hátul kellett tartani, hogy senki ne lásson minket. Én tizenegy éves voltam, túl nagy már az ilyesmihez, Margot pedig tizenhárom, messze túl nagy. Az ötlet az én fejemből pattant ki, miután egy könyvben olvastam. Kitty volt az ürügy, mintha az egészet neki találtam volna ki, és Margot-t rávettem, hogy csatlakozzon. Anya előtte való évben halt meg, és attól kezdve Margot csak ritkán mondott nemet bármire, ami Kittyvel volt kapcsolatos.

Mindent kipakoltunk Margot régi kék, mókusos takarójára. Szépen kitettem Margot csorba teáskészletét, az áfonyás és cukros minimuffinokat, amiket apával vettem a boltban, és mindhármunknak egy-egy mackót. Kalapot viseltünk – ehhez ragaszkodtam.

– A teadélutánra kalapban illik menni – ismételtettem addig, amíg Margot végül felvette a kalapját – azaz anya kerti kalapját. Kitty egy szemellenzős teniszsapkát választott, én pedig nagyfiú ősrégi szőrmekalapjában virítottam, aminek a tetejére néhány művirágot tűztem.

Épp langyos teát szolgáltam fel a termoszból, amikor Josh felmászott a kerítésre. Egy hónappal ezt megelőzően, az emeleti játékszobából néztük, ahogy Josh családja beköltözik mellénk. Lányokat vártunk, de amikor megláttuk, hogy a költöztetők kipakolnak egy fiúblciklit, visszatértünk a játékhoz.

A kerítés tetején ült, és egy árva szót sem szólt. Margot megmerevedett, és elszégyellte magát –

elvörösödött, de a kalapot nem vette le. Kitty volt az, aki odakiáltott neki:

– Szia, nagyfiú!

– Szia! – válaszolt Josh. A haja bozontos volt, állandóan a szemébe lógott. Piros póló volt rajta, nagy lyukkal a vállán.

– Hogy hívnak? – érdeklődött Kitty.

– Josh.

– Játszanod kéne velünk! – rendelkezett Kitty.

Úgyhogy Josh leült közénk.

Akkor még nem sejtettem, milyen fontos lesz ez a fiú nekem és a szeretteimnek. De még ha tudtam volna, akkor is, mit tehettem volna másképp? Ő és én akkor sem tartozunk össze. Soha.

13.

AZT HITTEM, TÚLLÉPTEM RAJTA.

Amikor megírtam a leveletem, amikor elkészöntem tőle, esküszöm, hogy úgy is gondoltam. Nem is volt olyan nehéz – nem igazán. Mert közben Margot-ra gondoltam, hogy mennyire szereti ezt a fiút, hogy milyen fontos neki. Hogyan irigyelhetném Margot- tól az első szerelmét? Margot-tól, aki annyi mindent feláldozott értünk. Nála mindig, de mindig Kitty és én voltam az első. Azzal, hogy elengedtem Josht, nálam is Margot lett az első.

De most, hogy egyedül ülök a nappaliban, a nővérem négyezer mérföldre tőlem, Josh pedig a szomszédban, semmi másra nem tudok gondolni, csak *Josh Sandersonra, akibe én szerettem bele elsőként. Minden jogom megvolt hozzá, hogy az enyém legyél. És ha rajtam múlik, legszívesebben becsomagoltalak volna a bőröndömbe, és magammal vittelek volna – de tudod, mit, inkább itt maradtam volna. Soha nem hagytalak volna el. Soha az életben, a világ minden kincséért sem.*

Az ilyen gondolatok és az ilyen érzelmek álnok, áruló gondolatok és érzelmek. Tisztában vagyok vele. Egyenesen arcátlanok. Beszennyezik a lelkemet. Még egy hete sincs, hogy Margot elutazott, és máris hová süllyedtem. Milyen bűnös vágyakat dédelgetek. Ennél csúnyábban nem is árulhatnám el őt, a saját nővéremet – ez a legrosszabb fajta árulás. De most mit tegyek? Mihez kezdjek az érzéseimmel?

Úgy vélem, csupán egyetlen dolgot tehetek. Még egy levelet írok. És annyi oldalon át csatolom hozzá az utóiratokat, amennyi csak kell ahhoz, hogy elengedjem a megmaradt érzéseimet. És akkor az egésztest félre fogom tenni – egyszer és mindenkorra.

A szobámba megyek, megkeresem a különleges tollamat, ami vékonyan és koromfeketén fog. Előhúzok egy vastag levélpapírt, nekilátok.

Utóirat: Még mindig szeretlek.

Még mindig szeretlek, pedig óriási problémát jelent ez számomra, ugyanakkor hatalmas meglepetés is. Esküszöm, fogalmam sem volt róla. Mirdvégig azt hittem, túl vagyok rajta. Hogyan lehetne másképp, ha te Margot-t szereted? Mindig is Margot-t szeretted...

Amikor végeztem, nem a kalapdobozba, hanem a naplómba csúsztatom a levelet. Van egy olyan érzésem, hogy még nincs lezárva, hogy valamit még el kell mondanom – csak nem világos, mit.

14.

KITTY MÉG MINDIG DÜHÖS RÁM. A Joshsal kapcsolatos felfedezés hatására teljesen elfeledkeztem róla. Egész reggel keresztülnéz rajtam, és amikor megkérdezem tőle, elmenjünk-e tanszereket vásárolni, felcsattan:

– Milyen autóval? Margot-ét összetörted.

Ez fájt.

– Apáét akartam kölcsönkérni, amikor hazajön a boltból. – Hátrálni kezdek, hogy ne tudjon megint a fejemhez vágni valamit. – Semmi szükség rá, hogy ilyen undok legyél, Katherine.

Kitty szó szerint rám mordul. Pont ezt vártam tőle. Nem tudom elviselni, amikor haragszik rám, és hallgatásba burkolózik. De akkor hirtelen elfordul, és a hátát mutatja nekem.

– Nem szólok hozzád. Tisztában vagy vele, mit tettél, úgyhogy meg sem próbálok kedves lenni veled.

Megkerülöm, hogy a szemembe nézzen, de semmi haszna. Eltaszított magától. Feladom és visszatérek a szobámba. Felteszem a *Sellők* című film zenéjét. Az iskolai dolgaimat rendezgetem az ágyon, amikor üzenet érkezik Joshtól. Megborzongok a neve láttán, majd könnyörtelenül emlékeztetem magam az ígéretemre. *Ő még mindig Margot-é, és nem a tiéd.* Nem számít, hogy szakítottak. Margot-é volt először, szóval mindig az övé lesz.

Lenne kedved bringázni egyet a park melletti úton?

A bringázás olyan Margot típusú elfoglaltság. Imád gyalogolni, kirándulni, biciklizni. Én viszont nem. És Josh ezt pontosan tudja. Nincs is saját biciklim, és Margot-é túl nagy nekem. Kittyé inkább számításba jöhet.

Visszaírok, hogy nem tudok menni; segíteni kell apámnak a ház körül. Nem teljesen hazugság, mivel

apám megkért, hogy segítsék átültetni néhány növényét. Azt válaszoltam rá, csak akkor, ha nem nekem kell kitalálnom, mit hová ültessünk.

Milyen segítségre van szüksége?

Erre mit mondjak? Óvatosnak kell lennem a kifogásokkal; Josh bármikor kinézhet az ablakon, és láthatja, hogy itthon vagyok-e vagy sem. Homályosan fogalmazva csak annyit közlök vele: *Csak egy kis házimunka*. Josht ismerve azonnal átjönne egy ásóval vagy gereblyével, vagy bármi mással, aztán – szokása szerint – itt maradnia vacsorára.

Azt mondta, én tartom életben. Én, Lara Jean. Én akarok lenni az, aki itt van neki, akire számíthat ezekben a nehéz időkben. Őrizni akarom a lángot, amíg Margot vissza nem jön. De nehéz. Nehezebb, mint gondoltam.

15.

BOLDOGAN ÉBREDEK, mivel ez az első nap az iskolában. Az első napot mindig is jobban szerettem az utolsónál. Az első a legjobbak, mert valami kezdetét jelentik.

Míg apa és Kitty fent készülődik, palacsintát sütök teljes kiőrlésű lisztből, banánkarikákkal – Kitty kedvencét. Anyámnak mindig fontos volt az első napi reggeli, s ezt a szokást Margot egy az egyben átvette. Most rajtam a sor. A palacsinták kissé vastagra sikerülnek, nem olyan könnyűek, mint Margot-é. És a kávé... hát, olyan világosbarnának kell lennie, mint a kakaónak? Amikor apa lejön, vidáman megjegyzi:

– Kávéillatot érzek!

Megkóstolja, és elismerően feltartja a hüvelykujját, de észreveszem, hogy csak egy kortyot ivott belőle. Valószínűleg a sütésben jobb vagyok, mint a főzésben.

– Úgy festesz, mint egy parasztlány – állapítja meg Kitty egy kevés rosszindulattal a hangjában, amiből tudom, hogy még mindig haragszik rám.

– Köszönöm! – mondom.

Koptatott rövid kertészgatyát és ovális nyakkivágású virágos pólót viselek. Tényleg parasztlányos, de szerintem jó értelemben. Margot itthon hagyta a barna katonacsizmáját, ami már csak fél számmal nagyobb rám. Vastag zoknival tökéletes lesz.

– Befonnád a hajam? – kérdezem Kittyt.

– Nem érdemled meg – jelenti ki öntudatosan a villáját nyalogatva. – Különben is, az már túl sok lenne.

Kitty még csak kilencéves, de az ízlése kitűnő.

– Egyetérték – szólal meg apám, bár fel sem pillant az újságból.

Kiteszem a tányéromat a mosogatóba, majd Kitty ebéddobozát a tányérja mellé rakom, benne az összes

kedvencével: brie sajtos szendvics, barbecue ízesítésű chips, szivárványos keksz, finom almalé.

– Legyen szép az első napod! – búcsúzik apám. Odatartja az arcát, hogy pusztít nyomjak rá. Kittyt is szeretném megpusztilni, de elfordul.

– A kedvenc almalevedet és a kedvenc sajtotat csomagoltam – esedezek. Tényleg nem szeretném, hogy ilyen rossz hangulatban induljon az évünk.

– Kösz! – fintorog.

Mielőtt megakadályozhatná, gyorsan átölelem, és olyan erősen megszorítom, hogy felkiált. Majd felkapom az új virágos iskolatáskámat, és elindulok kifelé. Új év, új kezdet. Van egy olyan érzésem, hogy jó évem lesz.

Josh már a kocsiban vár. Odarohanok hozzá, kitárom az ajtót, és becsusszanok mellé.

– Pontos vagy – állapítja meg Josh, és felemeli a kezét, hogy csapjak bele. Alaposan beletalálok. – Ez jól sikerült – mondja.

– Tíz-es skálán legalább nyolcas – bólintok. Elsuhanunk a tavacska, a környék jelképe mellett, majd a Wendy's következik.

– Kitty megbocsátott már a történetekért?

– Nem teljesen, de remélem, hamarosan.

– Kittynél jobban senki sem tud haragot tartani – állapítja meg Josh, amire teljes szívvel rábólintok. Én képtelen vagyok sokáig haragudni, de Kitty úgy dédelgeti a sérelmeit, mintha az élete függne tőlük.

– Nagyon finom ebédet készítettem neki, remélem, az segít.

– Jó testvér vagy.

– Olyan jó, mint Margot? – zendítek rá a szokásos játékra, mire kórusban feleljük: – Senki sem olyan jó, mint Margot!

16.

HIVATALOSAN IS ELKEZDŐDÖTT AZ ISKOLA. Gyorsan belerázódunk. Az első néhány nap mindig azzal telik, hogy kiadják a könyveinket, az órarendünket, hogy kitaláljuk, hol és ki mellett ülünk. Igazából csak ez után kezdődik az iskola.

Tornaórán White tanár úr kivisz minket, hadd élvezhessük a napsütést, amíg lehet. Chrisszel a futópályán sétálgatunk. Arról a buliról mesél, amire a munka ünnepének hétvégéjén került sor.

– Majdnem összeverekedtem egy lánnyal, aki folyamatosan azt magyarázta, hogy műhajam van. Nem tehetek róla, hogy fantasztikus a hajam.

Amikor már a harmadik kört rójuk, feltűnik, hogy Peter Kavinsky bámul. Először azt hittem, csak képzelődök, hogy folyamatosan felém néz, de most már harmadszor kapom rajta. Néhány sráccal frizbizik. Amikor melléjük érünk, Peter odakocog hozzánk.

– Beszélhetnénk? – fordul felém.

Chrisszel egymásra nézünk.

– Vele vagy velem? – kérdez vissza Chris.

– Lara Jeannel.

Chris védelmezően átöleli a vállam.

– Mondjad csak! Hallgatunk.

Peternek felszalad a szemöldöke.

– Négyszemközt szeretnék beszélni vele.

– Rendben! – csattan fel Chris, és hirtelen elfordul. A válla fölött kikerekedett szemmel néz vissza rám, mintha azt kérdezné: *Ez meg mit jelentsen?* Én pedig egy vállrándítással jelzem: *Fogalmam sincs!*

– Csak szeretném, hogy tudd: nincs semmilyen nemi betegségem – kezdi Peter fojtott hangon.

Mi a frász ez? – meredek rá; még a szám is tátva marad.

– Soha nem állítottam ilyet!

Még mindig halkan beszél, de a hangjából már kihallani a dühöt*

– És az sem igaz, hogy mindig kiveszem az utolsó szelet pizzát.

– Miről beszélsz?

– Ezeket állítottad. A leveledben. Hogy egy önző alak vagyok, aki nemi betegséget terjeszt a lányok között. Nem emlékszel?

– Milyen levélben? Soha életemben nem írtam neked levelet!

Várjunk csak! De igen. Írtam neki egyet, de az ezer éve volt. Viszont ő nem arról beszél. Arról nem beszélhet.

– De igen! Te írtad, és nekem volt címezve.

Te jó ég! Nem! Az lehetetlen! Ilyen nincs. Biztos csak álmodom! Azt álmodom, hogy Peter Kavinsky merően néz rám. Lehunyom a szemem. Álmodok? Ez a valóság?

– Lara Jean?

Kinyitom a szemem. Nem álmodok. Ez a valóság. Egy rémálom. Peter Kavinsky a kezében tartja a levelem. Az én kézírásom, az én borítékom – minden az enyém.

– Hogy... ez hogy került hozzád?

– Postán kaptam tegnap – sóhajt fel Peter. Majd mogorván hozzáteszi: – Figyelj, nem nagy ügy, csak remélem, hogy nem híreszteled másoknak...

– Postán? A te címedre küldték?

– Aha.

Úgy érzem, elájulok. Tényleg elájulok. Jó lenne elájulni, mert akkor nem kellene itt lennem, ebben a pillanatban. Mint a filmekben, amikor a lány elájul, és kimarad az egész borzalomból és verekedésből, és amikor magához tér, egy kórházi ágyon találja magát,

egy-két horzsolással, miközben semmire sem emlékszik. Bárcsak én is megúsznám ennyivel!

Érzem, hogy kiver a veríték.

– Tudnod kell, hogy ezt a levelet nagyon régen írtam – mondom gyorsan.

– Rendben.

– Évekkel ezelőtt. Több éve. Már arra sem emlékszem, mi állt benne. – *Közelről az arcod nem szép volt, hanem inkább gyönyörű.* – Komolyan mondom, még a felső tagozatban írtam. Fogalmam sincs, ki küldhette el neked. Megnézhetem?

A levélért nyúlok, miközben próbálok nyugalmat erőltetni magamra és – hanyag lazasággal – megőrizni a lélekjelenléteimet.

Peter habozik, majd az arcára kiül az a tökéletes Peter-vigyor.

– Nem, meg akarom tartani. Még soha nem kaptam ilyen levelet.

Előrelépek, és egy hirtelen mozdulattal kitépem a kezéből.

Peter felkacag, és megadóan felemeli a kezét.

– Rendben, legyen a tiéd! A fenébe!

– Kösz! – Hátrálni kezdek tőle. A levél remeg a kezemben.

– Várj! – szólal meg, majd tétovázik. – Figyelj, én nem akartam ellopni az első csókot. Úgy értem, nem szándékosan tettem...

Felnevetek, de a nevetés erőltetett és hamis, még az én fülemnek is idegenül hangzik. A körülöttünk állók felénk fordulnak.

– Minden megbocsátva! Régi történet.

S ekkor, mintha puskából lőttek volna ki, futni kezdek, olyan gyorsan, mint életemben még soha. Egészen a lányöltözőig.

Hogy történhetett?

A padlóra rogyok. Volt már olyan álmom, hogy meztelenül megyek iskolába. És olyan változat is, hogy meztelenül megyek iskolába, és elfelejtek tanulni egy olyan vizsgára, amire soha nem is jelentkeztem. Vagy meztelenül vagyok egy vizsgán, ahol valaki meg akar ölni. De ez túltesz mindenem.

S ekkor, mivel nincs már mit tenni, kiveszem a levelet a borítékból, és olvasni kezdem:

Kedves Peter K.!

Először is nem vagyok hajlandó továbbra is Kavinskynek hívni téged. Olyan menőnek tartod magad, hogy hirtelen mindenki a vezetéknéveden szólít. Csak hogy tudd, a Kavinsky név hallatán az ember ősz, nagyszakállú öregembert képzel maga elé.

Tisztában vagy vele, hogy amikor megcsókoltál, beléd szerettem? Időnként azt hiszem, igen. Nagyon is tisztában vagy vele. Tudod, miért? Mert azt gondolod, téged MINDENKI szeret, Peter. Ezt utálok benned. Mert tényleg mindenki szeret. Engem is beleértve. De ez már a múlté.

Álljanak itt a legrosszabb tulajdonságaid:

Böfögsz, és még csak bocsánatot sem kérsz érte. Egyszerűen azt feltételezed, hogy mindenki elbűvölőnek találja. És ha nem, akkor kit érdekel, nem igaz? Nem igaz! Mert igenis érdekel. Nagyon is érdekel, mások mit gondolnak rólad.

Mindig te veszed el az utolsó pizzaszzeletet. Soha nem kérdezed meg, esetleg más kéri-e. ez faragatlanság.

Mindenben jó vagy. Túl jó. Másoknak is adhattál volna esélyt, hogy jók legyenek, de soha nem tetted meg.

Minden ok nélkül megcsókoktál. Akkor is ha tudtam, hogy Gent szereted, és te is tudtad, hogy Gent szereted, és Gen is tudta, hogy Gent szereted. Mégis megtetted. Csak azért, mert megtehetted. Tényleg szeretném tudni: Miért tettél velem ilyet? Az első csóknak különlegesnek kell lennie. Olvastam milyennek: úgy kellett volna éreznem magam, mintha egy tűzijáték kellős közepén lennék, mintha villámok csapkodnának körülöttem, vagy a hullámok nyaldosnák a lábam. Én ezek közül egyiket sem tapasztaltam. Neked köszönhetően annyira semmilyen volt, amennyire egy csók semmilyen lehet.

Az egészben az a legrosszabb, hogy emiatt a semmilyen csók miatt szerettem beléd. Előtte nem voltam szerelmes. Gen állandóan mondogatta, hogy te vagy az évfolyam leghelyesebb sráca, és egyet kellett értenem, mert tényleg így van. Ám a vonzerőt akkor sem láttam benned. Rengeteg jóképű srác van. Ettől még nem lesznek érdekesek, különlegesek, vagy belevalók.

Talán ezért csókolta meg. Hogy a hatalmadba keríts, hogy olyannak lássalak. Sikerült. A kis trükköd bevált. Onnantól kezdve olyannak láttalak. Közelről az arcod nem szép volt, hanem inkább gyönyörű. Hány szépfiút látni? De számomra csak te léteztél. Szerintem a szempilláidnak köszönhetően. Tényleg hosszúak. Igazságtalanul hosszúak.

És bár nem érdekled meg, leírom azt is, amit szeretek — szerettem — benned:

Az egyik kémiaórán senki nem akart Jeffrey Suttleman párja lenni, mert erős testszaga van, és te úgy jelentkeztél, mintha nem is lenne nagy ügy. Hirtelen mindemkinek az lett a véleménye, hogy Jeffrey nem is annyira büdös.

Még miúdig jársz a kórusba annak ellenére, hogy az összes fiú együttesekben játszik. Ha kell, szót is énekelsz. És táncolsz. És nem érzed cikinek.

Te voltál az utolsó fiú a tornasorban. Most viszont te vagy a legmagasabb, és mintha megérdemelnéd. És amikor alacsony voltál, a lányokat akkor sem érdekelte — ugyanúgy rajongtak érted. És a fiúk is mindig elsőként választottak be a tornaórai kosárcsapatba.

Miután megesőköltél, egész hetedikben, de még a nyolcadik nagy részében is szerelmes voltam beléd. Nem volt könnyű: látni benneteket Gennel, ahogy kézenfogva jártok, és a buszmegállában csókolóztok.

Valószínűleg nagyon különlegesnek érzi magát miattad. Hiszen ebben jó vagy, nem igaz? Hogy az emberek különlegesnek érezzék magukat melletted.

Tudod milyen érzés úgy szeretni valakit, hogy alig bírod elviselni, és közben tudni, hogy ő soha nem fog ugyanígy érezni? Valószínűleg nem. Az olyan embereknek, mint te, soha nem kell ilyesmi miatt szenvedni. Könnyebb lett, miután Gen elköltözött, és megszakadt a barátság. Legalább nem kellett hallanom felőled.

És most, hogy majdnem vége az évnek, szinte biztos vagyok benne, hogy túlléptem rajtad. Immúnis lettem rád, Peter. Igazán büszke vagyok rá, hogy én vagyok az egyetlen lány a suliban, akire már nem hat Peter Kavinsky vonzereje. De csak azért, mert hatalmas adagot kaptam belőle hetedikben és nyolcadikban. Most már nem kell többé azon aggódnom, hogy megkapjalak. Micsoda megkönnyebbülés! A fejem teszem rá, hogy ha valaha is újra megcsókolnálak, akkor kétségtelenül elkapnék valamit, de az nem a szerelem lenne, hanem valamilyen nemi betegség.

Lara Jean Song

17.

HA TALÁLNÉK EGY KÉNYELMES LYUKAT, ahová életem hátralévő részére beáshatom magam, nos, akkor valószínűleg azt tenném.

Minek kellett felhoznom azt a csókot? Minek?

Még mindig tisztán emlékszem arra a napra John Ambrose McClarenéknél. Az alagsorban voltunk; penész és mosószer szaga terjengett a levegőben. Fehér sortot és hímzett kék-fehér topot viseltem, amit Margot szekrényéből loptam. Életemben először volt rajtam pánt nélküli melltartó. Chris melltartója, amit állandóan igazgatni kellett, mert nem éreztem természetesnek.

Egyike volt azoknak az első, hétvégi fiú-lány buliknak. Furcsának éreztem, mert minden tervszerűen zajlott. Nem úgy, mint amikor átmentem Allie-hez iskola után, és a környékbeli fiúk egyszer csak megjelentek a testvéreikkel. S nem is ugyanolyan, mint amikor a plázában sétálgattunk azzal a tudattal, hogy úgyis beleszaladunk néhány srácba. Itt minden el volt tervezve: a különleges melltartó, a szombat esti bulizás. A szülők elmentek otthonról, és kizárólag mi voltunk John alagsori birodalmában. John bátyjának kellett volna szemmel tartania minket, de John lefizette, hogy maradjon a szobájában.

Nem mintha bármi izgalmas történt volna – üvegezés vagy ilyesmi –, amire a lányok rágóval és szájfénnyel készülnek. Csupán annyi, hogy a fiúk videojátékokkal játszottak, és mi, lányok néztük őket, a telefonunkon játszottunk, vagy sugdolóztunk. Majd mindenkiért jött az anyja vagy az apja, ami annyira lehangoló volt a sok tervezgetés és várakozás után. Kiábrándítónak éltem meg, nem mintha szerelmes lettem volna bárkibe is,

hanem mert imádom a romantikát és a drámát, és reméltem, hogy valami izgalmas fog történni valakivel.

És meg is történt.

Velem!

Peterrel a földszinten voltunk – az utolsó két ember, aki arra várt, hogy hazavigyék. A kanapén ültünk. Folyamatosan üzengettem apámnak: *Hol vagy már?* Peter a telefonján játszott.

S ekkor hirtelen megszólalt:

– Kókuszillata van a hajadnak.

Nem is ültünk közel egymáshoz.

– Tényleg? Onnan érzed? – kérdeztem.

Közelebb csúszott, és beleszagolt a hajamba.

– Aha, Hawaiiira vagy valami olyasmire emlékeztet.

– Kösz! – mondtam, bár nem voltam biztos benne, hogy bóknak szánta. – Felváltva használok ezt a kókuszillatú sampont és a húgom babasamponját, hogy lássam, melyiktől selymesebb a hajam...

Ekkor Peter Kavinsky odahajolt hozzám, és megcsókolt, amitől teljesen ledermedtem.

Az előtt a csók előtt soha nem gondoltam rá így. Túl jóképű, túl szép volt. Egyáltalán nem az én esetem. De miután megcsókolt, hónapokig kizárólag csak rá tudtam gondolni.

Mi van akkor, ha Peter csak a kezdet? Mi van akkor... mi van akkor, ha a többi levelemet is elküldte valaki? John Ambrose McClarennek, Kennynek a táborból. Lucas Krapfnek.

Joshnak.

Te jó ég! Joshnak.

Felpattanok. Meg kell találnom a kalapdobozt. Meg kell találnom azokat a leveleket.

Visszarohanok a futópályára, de Christ sehol nem látom. Valószínűleg a ház mögött cigizik. A tanárhoz megyek, aki a tribünön ül és telefonál.

– Nagyon kell hánynom – nyöszörgök kétrét görnyedve, mindkét karomat a gyomromra szorítva. – Elmehtek az orvosiba?

A tanár egy pillanatra felpillant a telefonálásból.

– Persze.

Amint kikerülök a látóteréből, rohanni kezdek. A torna az utolsó órám, és a házunk csupán néhány mérföldre van az iskolától. Széleseben futok. Szerintem még életemben nem szárnyaltam így, ilyen sebesen, és soha nem is fogok. Olyan gyorsan, hogy időnként meg is kell állnom, nehogy tényleg elhányjam magam. Majd eszembe ötlenek a levelek és Josh, és az, hogy *Közelről az arcod nem szép volt, hanem inkább gyönyörű*, és ismét felveszem a nyúlcipőt.

Amint hazaérek, feliramodok a lépcsőn, és a szekrényemben kotorászok a kalapdoboz után. Nincs ott a polcon, ahol általában tartom. Nincs a földön, sem a társasjátékok kupaca mögött. Sehol nem találom. Térdre rogyok, és feltúrom a pulóvereimet, a cipősdobozaimat, a kézimunkakészleteimet. Olyan helyekre is benézek, ahol biztosan nem lehet, mivel egy kalapdobozról van szó, ami jó nagy. Nincs sehol.

A földre rogyok. Ez egy horrorfilm. Az életem olyan lett, mint egy horrorfilm. Megrezen mellettem a telefonom. Josh az. Azt üzeni: *Hol vagy? Chris hazavitt?*

Kikapcsolom a telefonom, lemegyek a konyhába, és felhívom Margot-t a vezetékesről. Még mindig ez az első reakcióm: hozzá szaladni, ha a dolgok rosszra fordulnak. Kihagyom Josht a történetből, és csak Peterre fókuszálok. Ő tudni fogja, mit tegyek; mindig tudja, mit kell tenni. Már éppen ki akarok fakadni: *Gogo, annyira hiányzol, és minden a feje tetejére állt nélküled*, de

amikor felveszi a telefont, a hangja álmosan cseng, és érzem, hogy felébresztettem.

– Aludtál? – kérdezem.

– Nem, csak lepihentem – füllenti.

– *Igenis* aludtál! Gogo, még tíz óra sincs felétek! Várjunk csak! Már megint elszámoltam magam?

– Nem, jól számoltál. Csak nagyon fáradt vagyok. Öt óra óta fent vagyok, mert... – Elcsuklik a hangja. – Mi a baj?

Habozok. Talán jobb lenne nem terhelni Margot-t mindezzel. Úgy értem, nemrég ment főiskolára, ezért igyekezett, ezzel vált valóra az álma. Jól kellene éreznie magát, és nem azon aggódnia, hogy mi zajlik itthon nélküle. Különben is, mit mondanék neki? Írtam egy csomó szerelmes levelet, és valaki elküldte őket, közte azt is, amit a barátodnak írtam?

– Semmi baj – mondom.

Azt teszem, amit Margot tenne – azaz magam találom ki, mit tegyek.

– Határozottan úgy hangzik, mintha valami baj lenne – ásít Margot. – Mondd el!

– Menj vissza aludni, Gogo!

– Rendben – egyezik bele, és ismét ásít.

Elbúcsúzunk. Készíték magamnak egy fagyaltkelyhet csokoládéöntettel, tejszínhabbal és mogoródarabkákkal. Ez használ. A szobámba viszem, és fekvé megeszem. Mintha orvosságot tömnék magamba – az utolsó szemig.

18.

KICSIVEL KÉSŐBB ARRA ÉBREDEK, hogy Kitty áll az ágyam lábánál.

– Tiszta fagyalt az ágyneműd – közli velem.

Nyöszörögve átfordulok a másik oldalamra.

– Kitty, ez ma a legkisebb gondom.

– Apa azt kérdezi, csirkét vagy hamburgert kérsz-e vacsorára. Én a csirkére szavazok.

Hirtelen felülök. Apa itthon van! Ő talán tud valamit. Ő volt az, akire rátört a nagytakarítás, és mindent kidobált. Talán ő tüntette el titokzatos módon a kalapdobozt, valami biztonságos helyre tette, és Peter levele csak valamilyen szerencsétlenség folytán került ki belőle.

Kipattanok az ágyból, és lerohanok a lépcsőn. A szívem a torkomban dobog. Apámat a dolgozószobájában találom. Egy vastag könyvet tart a kezében, és Audubon festményeit nézegeti.

– Apa, nem láttad a kalapdobozomat? – szakad ki belőlem egy lélegzetre.

Felpillant a könyvből, a tekintete homályos; látszik rajta, hogy még mindig Audubon madarai járnak a fejében, és egyáltalán nem érzékeli a kétségbeesésemet.

– Milyen dobozt?

– A pávakék kalapdobozt, amit még anyától kaptam!

– Ja, azt... – A zavarodottsága megmarad. Leveszi a szemüvegét. – Fogalmam sincs. Talán elkerült a görkorcsolyáddal együtt.

– Az mit jelent? Hogy érted?

– A Goodwillhez. Megvan az esélye, hogy véletlenül elvittem a Goodwillhez.

Amikor levegőért kapkodok, apám védekezően hozzáteszi:

– Az a görkorcsolya már nem volt jó rád. Csak a helyet foglalta!

A földre rogyok.

– Azt a rózsaszín görkorit Kittynek tettem el... de most nem arról van szó! Az nem érdekel. Egyedül a kalapdobozom. Apa, foglalmad sincs, mit tettél!

Apám feláll, és megpróbál felemelni a földről. Ellenszegülök, és úgy vergődök a hátamon, mint egy partra vetett aranyhal.

– Lara Jean, azt sem tudom, hogy én vittem-e el egyáltalán. Gyere, nézzünk körbe! Ne ess pánikba!

– Egyetlen helyen lehet, de ott nincs. Elvitted!

– Akkor holnap munkába menet megnézem a Goodwillnél – vigasztal, és leguggol mellém. Azzal az együttérző, mégis elkeseredett és zavart tekintettel néz rám: *Hogyan lehetséges, hogy az én épelméjű, értelmes génjeim ilyen örült lánygyereket hozzanak létre?*

– Már túl késő! Túl késő! Semmi értelme.

– Mi volt abban a dobozban, ami ennyire fontos?

Érzem, hogy a fagylaltkehely felkavarodik a gyomromban. Ma már másodszor állok közel hozzá, hogy kitaccsoljak.

– Minden, ami fontos.

Apám grimaszol.

– Tényleg nem tudtam, hogy anyádtól kaptad, vagy hogy ilyen fontos. – Közben hátrálni kezd a konyha felé.

– Hé, mit szólnál egy fagylaltkehelyhez vacsora előtt? Az talán felvidít!

Mintha a vacsora előtti édesség lenne az, ami felvidít. Mintha annyi idős lennék, mint Kitty, és nem a tizenhetedik évemben járnék. Válaszra sem méltatom. Csak fekszem a padlón; az arcom a hűvös parkettán.

Különben sem maradt fagyalt, de erre hamarosan rá fog jönni.

Gondolni sem akarok arra, hogy Josh elolvassa azt a levelet.

Gondolni sem akarok rá! Túl szörnyű!

Vacsora után (ami természetesen csirke volt Kitty kérésére) épp a konyhában mosogatok, amikor csengetnek. Apa kinyitja az ajtót, én meghallom Josh hangját.

– Jó estét, dr. Covey! Lara Jean itthon van?

Ó ne! Csak ezt ne! Nem találkozhatok Joshsal! Tudom, hogy nem kerülhetem el, csak ne ma! Egyszerűen képtelen vagyok rá.

A kezemben lévő tányért a mosogatóba ejtem, kirohanok a hátsó ajtón, végig a verandán, és a hátsó kerten keresztül Pearce-ék kertjében keresek menedéket. Nagy nehezen felkapaszkodok a létrán, Carolyn Pearce régi lombházába. Felsőskorom óta nem jártam Itt. Régen többször lógtunk itt együtt esténként: Chris, Genevieve, Allie és én, és időnként a srácok is csatlakoztak.

Kicsire összehúszom magam, és a zsalugáterek mögül leselkedek, Arra várva, hogy Josh hazamenjen. Amikor megbizonyosodom róla, hogy nincs már nálunk, lemászok a létrán, és hazaszaladok. Jó sokat rohantam a nap folyamán. Most, hogy így végiggondolom, érzem, hogy teljesen kimerültem.

19.

MÁSNAP REGGEL ÚGY ÉBREDEK, mint akit kicseréltek. Tudom már, mit fogok tenni. Egyszerűen csak kerülnöm kell Josht – örökre. Ilyen egyszerű. És ha nem is örökre, legalább addig, hogy ez az ügy elcsituljon, és elfelejtse a levelemet. De még arra is van egy halvány esély, hogy meg se kapja. Talán az, aki Peternek elküldte, csak azt az egyet postázta. Az ember soha nem tudhatja.

Anyám mindig azt mondta, hogy az optimizmus a legjobb tulajdonságom. Chris és Margot mindketten idegesítőnek találják, de erre azt kell mondanom: azzal nem ártok senkinek, ha az élet napos oldalát nézem.

Amikor lemegyek a konyhába, apa és Kitty már pirítóst reggelizik. Készíték magamnak egy tál gabonapelyhet, és csatlakozom hozzájuk.

– Munkába menet megállok a Goodwillnél – mondja apám az újságba temetkezve, a pirítóst ropogtatva. – Biztos vagyok benne, a kalapdoboz ott lesz valahol.

– Melyik kalapdoboz nincs meg? – kérdi Kitty. – Amit anyától kaptál?

Bólintok, és a számba tömök egy kanál pelyhet. Igyekezni kell, különben beleszaladok Joshba kifelé menet.

– Különben is, mi volt a dobozban? – faggat tovább Kitty.

– Magánjellegű dolgok. Csak annyit kell tudnod, hogy nagyon becsesek számomra.

– Dühös leszel, ha apa nem szerzi vissza neked? – kérdezi Kitty, ám rögtön meg is válaszolja helyettem: – Nem hiszem. Soha nem szoktál sokáig haragudni.

– Így igaz. Nem vagyok haragtartó.

– Mi a fene volt abban a kalapdobozban? – tudakolja apám Kitty-től az újságja fölött kikandikálva.

Kitty megvonja a vállát.

– Feltehetőleg még több svájcisapka – mondja teli szájjal.

– Nem igaz! – Csúnya pillantást vetek rájuk. – És ha most megbocsátotok, nem akarok elkésni az iskolából.

– Nem indulsz túl korán?

Ma busszal megyek, és alighanem minden áldott nap, amíg Margot autóját meg nem csinálják. De ezt nekik nem kell tudniuk.

20.

AZ EGÉSZ RÉMES VÉLETLENEK SORA – mint egy lassított vonat-katasztrófa. Ahhoz, hogy valami ilyen szörnyen alakuljon, mindennek össze kell jönnie a megfelelő – ebben az esetben a legrosszabb – pillanatban.

Ha a buszvezető nem szerencsétlenkedett volna a zsákutcában, és nem ért volna sokkal később a sulihoz, soha nem szaladok bele Joshba.

Ha Josh autója beindult volna, és nem kellett volna megkérnie az apját, hogy vigye el az iskolába, soha nem sétál el a szekrényem mellett.

És ha Peternek nem kellett volna bemennie Ms. Wootenhez az irodába, nem jött volna arra tíz másodperccel később. És talán ez az egész meg sem történt volna. De megtörtént.

A szekrényemnél állok. Beszorult az ajtaja, és próbálom kirángatni. Nagy nehezen kinyílik, és akkor ott áll előttem Josh.

– Lara Jean... – Azzal a döbbent, zavarodott arckifejezéssel néz rám. – Tegnap este óta próbálok beszélni veled. Átmentem hozzátok, de sehol sem találtunk... – A kezében ott a levelem. – Nem értem. Ez mi?

– Nem tudom – hallom a hangom valahonnan a távolból. Kívülről látom az egész jelenetet, mintha saját magam fölött lebegnék.

– Úgy értem, te írtad, nem?

– Ó! Tyű! – Veszek egy mély lélegzetet, és kikapom a kezéből a levelet. Alig tudom megállni, hogy szét ne tépjem. – Ez hogy került hozzád egyáltalán?

– Postán érkezett. – Josh zsebre dugja a kezét. – Mikor írtad?

– Hát, már régen. – Erőltetetten felnevetek. – Már arra sem emlékszem, mikor. Talán hatodikban vagy hetedikben.

Jól csinálod Lara Jean! Csak így tovább!

– Rendben... de említed benne, amikor moziba mentünk Margot-val, Mike-kal és Bennel, és az csak nemrég volt – mondja lassan.

Idegesen nyalogatom az alsó ajkam.

– Na, jó. Úgy értem, valamikor régen. Ha innen nézzük. – Érzem, hogy a sírás fojtogat, és ha egy másodpercre nem figyelek oda magamra, ha kibillenek, akkor elerednek a könnyeim, és még jobban elrontok mindent – ha ez egyáltalán lehetséges. Most kimértnek, hűvösnek, közönyösnek kell maradnom. A könnyek mindent elrontának.

Josh olyan mereven néz, hogy el kell fordítanom a tekintetemet.

– Szóval akkor... akkor érzel, vagy éreztél bármit is irántam?

– Igen, persze, egyszer régen beléd zúgtam, még mielőtt te meg Margot összejöttetek volna. Már ezer éve...

– Miért nem szóltál? Mert, Lara Jean... Istenem! Nem is tudom. – Ahogy néz rám, a szemében zavarodottságot látok, de valami mást is. – Ez örület! Semmit sem értek.

Az, ahogy most fürkészi az arcom, hirtelen felidézi bennem azt a nyári napot, amikor én tizennégy voltam, ő pedig tizenöt, és együtt sétáltunk haza. Olyan átható tekintettel bámult, hogy biztos voltam benne: meg fog csókolni. Megijedtem, veszekedni kezdtem vele, és soha többé nem nézett úgy rám.

Eddig a pillanatig.

Ne! Kérlek, ne!

Bármire gondol, bármit is akar mondani, én nem akarom hallani. Bármit, szó szerint akármit megteszek, csak ne kelljen meghallanom.

Mielőtt kimondaná, megszólalok:

– Járok valakivel.

Joshnak leesik az álla.

– Mi?

Mi?

– Aha. Járok valakivel, akit igazán szeretek, úgyhogy kérlek, ne aggódj emiatt! – Úgy lengetem a levelet, mintha csak egy darab pa-pír, egy szemétbe való fecni lenne, mintha egykor nem a szívemet öntöttem volna ki ezeken a lapokon. A táskámba gyűröm. – Meg voltam zavarodva, amikor mindezt leírtam. Fogalmam nincs, hogy kerülhetett hozzád. Őszintén szólva, szóra sem érdemes. Tehát kérlek, kérlek, ne szólj róla Margot-nak!

Bólint, de nekem ennyi nem elég. Szóbeli ígéretet szeretnék. Hallanom kell a szájából. Úgyhogy hozzáteszem:

– Esküszöl? Az életedre? – Ha Margot valaha is rájönne... inkább meghalnék.

– Rendben, esküszöm. Úgy értem, nem is beszéltünk, amióta elment.

Hatalmasat sóhajtok.

– Remek! Kösz! – Indulni készülök, de Josh megállít.

– Ki az a srác?

– Milyen srác?

– Akivel jársz.

Ekkor pillantom meg őt. Peter Kavinskyt, amint a folyosón közeledik felénk. Mint egy varázsütésre. A gyönyörű, sötét hajú Petert. Annyira jól fest, hogy aláfestő zenét érdemelne.

– Peter Kavinsky. Peter Kavinsky! – Megszólal a csengő, és én elviharzok Josh mellett. – Mennem kell! Később találkozunk, Josh!

– Várj! – kiált utánam.

Peterhez rohanok, és a karjába vetem magam. Szorosan átölelem, a lábam a derekára kulcsolom – fogalmam sincs, hogyan kell ezt csinálni, mivel életemben nem öleltem még így fiút. Mintha egy filmben lennénk, a zene szárnyán lebegnénk, és hullámok csapdosnának körülöttünk. Attól eltekintve, hogy Peter arcára kiül a teljes döbbenet és hitetlenség, de talán egy cseppnyi élvezet is, mivel Peter szereti jól érezni magát. A szemöldöke felszalad.

– Lara Jean? Mi a...?

Nem válaszolok, csak csókolom.

Az első gondolatom az: tisztán emlékszem az ajka érintésére.

A második gondolatom az: remélem, Josh néz minket. Látnia kell, különben semmi értelme.

Olyan hevesen ver a szívem, hogy még félni is elfelejtek: talán nem csinálom jól. Mert három másodpercig Peter visszacsókol. Peter Kavinsky, minden lány álma, visszacsókol.

Nem sok fiúval csókolóztam előtte. Peter Kavinsky, John Ambrose McClaren, Allie Feldman furcsa szemű unokatesója, és most megint Peter.

Kinyitom a szemem. Peter ugyanazzal az arckifejezéssel néz rám.

– Köszönöm! – mondom teljesen őszintén.

– Szívesen! – válaszolja.

Leugrom az öléből, és elrohanok az ellenkező irányba.

Az egész történelem- és az angolóra nagy része azzal telik, hogy a szívverésemet próbálom lelassítani.

Megcsókoltam Peter Kavinskyt. A folyosón, mindenki előtt. Josh szeme láttára.

Nyilvánvalóan nem gondoltam át a dolgot. Margotnak ez lenne a véleménye – a „nyilvánvalóan” szóra téve a hangsúlyt. Ha végiggondoltam volna, kitaláltam volna magamnak egy képzeletbeli pasit, és nem egy hús-vér embert szemelek ki. Pontosabban fogalmazva, nem Peter K.-t szemeltem volna ki. A szó szoros értelmében ő a legrosszabb választás, mivel őt mindenki ismeri. Ő Peter Kavinsky. Gen Kavinskyje. Nem számít, hogy már szakítottak. Intézménnyé váltak az intézményen belül.

A nap többi részét rejtőzködéssel töltöm. Még az ebédemet is a lánymosdóban eszem meg.

Az utolsó óráim torna. Peterrel. White tanár úr a konditerembe visz bennünket, ahol a gépekkel kell edzenünk. Peter és a barátai már ismerik őket, így a csoporttól külön gyakorolják a szabaddobást, úgyhogy nincs alkalmam beszélni vele. Egyszer csak elkapja a tekintetem, és rám kacsint, amitől majdnem elsüllyedek szégyenemben.

Az óra után a fiúöltöző előtt várom Petert. Próbálgatom, mit fogok mondani, hogy fogom ezt megmagyarázni. Azzal fogom kezdeni: „Szóval, a ma reggelrel kapcsolatban...”, majd könnyedén felkacagok, mintha valami vicces dologról lenne szó.

Peter jön ki utolsóként. Vizes a haja a zuhanyzás után. Furcsa, hogy a fiúk lezuhanyoznak a suliban, mivel a lányok soha nem teszik. Eltűnődök, vajon külön zuhanyfülkék vannak-e odabent, vagy csak egy csomó zuhanyfej, és semmi intim szféra.

– Szia! – köszön, amikor meglát, de megy tovább.

Igyekszem lépést tartani vele, és sebtében belekezek a mondandómba:

– Szóval a ma reggelrel kapcsolatban... – felkacagok, mire Peter megfordul, és rám néz.

– Ja, igen. Mi volt ez az egész?

– Egy ostoba tréfa.

Peter összefonja a karját, és lazán a szekrényeknek támaszkodik.

– Volt bármi köze ahhoz a levélhez, amit küldtél nekem?

– Nem. Azaz igen. Érintőlegesen.

– Figyelj! – mondja kedvesen. – Aranyos vagy. Furcsán vagy aranyos. De Gennel csak nemrég szakítottunk, és most nem vagyok abban a helyzetben, hogy bárkinek is a pasija akarnék lenni. Úgyhogy...

Leesik az állam. Peter Kavinsky leráz. Nem is vagyok szerelmes belé, ő mégis leráz. És mi az, hogy „furcsán”? Hogy vagyok „furcsa”? „Furcsán aranyos” – ez sértés! Abszolút sértés!

Még mindig beszél, még mindig kedvesen néz rám.

– Úgy értem, igazán hízelgő rám nézve, hogy mindvégig belém voltál szerelmes – hízelgő, tudod?

Elég volt! Több mint elég!

– Nem vagyok szerelmes beléd – mondom jó hangosan. – Szóval semmi okod arra, hogy hízelgőnek érezd.

Most Peteren a sor, hogy megrökönyödjön. Gyorsan körbenéz, hallotta-e bárki is. Közelebb hajol, és azt suttogja:

– Akkor miért csókolta meg?

– Azért csókolta meg, mert nem szeretlek – magyarázom, mintha ez olyan egyértelmű lenne. – Ide figyelj! A leveleimet nem én küldtem szét, hanem valaki más.

– Állj csak meg! „Leveleimet”? Hányan vagyunk?

– Öten. És az a srác is kapott egyet, akit tényleg szeretek...

Peter a homlokát ráncolja.

– Ki az?

Miért mondanék neki bármit?

– Az... magánügy.

– Hé, szerintem jogom van tudni, miután belerángattál ebbe a kis drámába – szegezi rám a tekintetét Peter. Idegesen harapdálom a szám szélét, és megrázom a fejem. – Már ha egyáltalán létezik – teszi hozzá.

– Igenis létezik! Josh Sanderson az.

– Ő nem a nővéreddel jár?

Bólintok. Csodálom, hogy egyáltalán tudja. Nem hittem volna, hogy Josht vagy Margot-t valaha észrevette volna.

– Már szakítottak. De... nyilvánvaló okokból akkor sem akarom, hogy tudja, mit érzek iránta... Úgyhogy azt mondtam neki, a pasim vagy.

– Tehát arra használtál, hogy mentsd a bőrödöt?

– Alapvetően igen. – Pontosan fogalmazott.

– Különös lány vagy.

Először furcsán aranyos, most meg különös lány vagyok. Tudom, mit jelent ez.

– Mindenesetre, köszönöm, hogy vetted a lapot, Peter! Rávillantok egy – remélhetőleg – győzedelmes mosolyt, majd sarkon fordulok.

– Akkor szia!

Peter elkapja a hátizsákom.

– Megállj! Akkor Sanderson most azt hiszi, a pasid vagyok, ugye? És mit fogsz mondani neki?

Megpróbálom lerázni, de nem enged el.

– Azt még nem tudom. Majd kitalálom. – Fölszegem a fejem. – Ilyen furcsa vagyok.

Peter hangosan felnevet.

– Tényleg különös lány vagy, Lara Jean!

21.

REZEGNI KEZD A TELEFONOM. Chris az.

– Igaz? – Hallom a pöfékelését.

– Mi igaz?

Az ágyamon hasalok. Anya azt mondta, ha fáj a hasam, feküdjek rá, hogy felmelegedjen, és attól jobb lesz. Bár nem igazán hiszek ebben. Egész nap görcsben van a gyomrom.

– Lerohantad Kavinskyt, és úgy csókoltad, mint egy őrült?

Lehunynom a szemem, és nyöszörgök. Bárcsak letagadhatnám, hiszen ez annyira nem jellemző rám. Mégis megtettem, tehát jellemző rám. Viszont jó szándék vezérelt! El szeretném mondani Chrisnek az igazságot, ám az egészset roppant kínosnak érzem.

– Aha. Odamentem hozzá, és megcsókoltam. Mint egy őrült.

Chris elismerően fújtat.

– A kutyafáját!

– Tudom.

– Mi a fenét gondoltál?

– Őszintén? Fogalmam nincs. Egyszerűen csak... megtettem.

– A francba! Elképzelni sem tudtam volna rólad! Igazán lenyűgöztél.

– Kösz!

– De azt azért tudd, hogy Gen rád fog szállni. Lehet, hogy szakítottak, de még mindig a tulajdonának érzi azt a seggfejt.

Felfordul a gyomrom.

– Igen, tudom. Félek, Chris.

– Mindent megteszek, hogy megvédjelek tőle. De ismered, Jobb, ha résen vagy!

Leteszi.

Még rosszabbul érzem magam. Ha Margot itt lenne, valószínűleg azt mondaná, hogy először is semmi értelme nem volt megírni azokat a leveleket, másodszor is jól leszidna amiatt, hogy hazudtam. Ugyanakkor segítene megtalálni a megoldást, De Margot nincs itthon. Skóciában van, és ami még ennél is nagyobb gond, hogy ő az egyetlen, akivel ezt nem tudom megbeszélni. Soha, de soha nem tudhatja meg, milyen érzéseket tápláltam Josh iránt.

Egy idő után kikászálódok az ágyból, és Kitty szobájába ballagok. A padlón ülve kotorászik az alsó fiókjában. Fel sem pillant, úgy kérdezi:

– Nem láttad a szívecskés pizsamámat?

– Tegnap kimostam, alighanem a szárítóban találsz. Van kedved ma este filmet nézni és unózni? – Vigasztalós estére vágyom.

Kitty négykézlábra áll.

– Nem lehet. Alicia Bernard szülinapi bulijára megyek. Benne van a naptárban.

– Ki az az Alicia Bernard? – huppanok rá Kitty bevetetlen ágyára.

– Az új lány. Meghívott minden lányt az osztályból. Az anyukája francia palacsintát süt nekünk reggelire. Tudod, milyen az?

– Igen.

– Kóstoltad már? Úgy hallottam, van belőle sós és édes.

– Igen, egyszer ettem egy nutellás-eprest.

Josh-sal és Margot-val elmentünk Richmondba, mert Margot meg akarta nézni az Edgar Allan Poe Múzeumot. Egy belvárosi kávéházban ebédeltünk, és én azt rendeltem.

Kittynek elkerekedik a szeme.

– Remélem, az ő anyukája is olyat készít – jelenti ki sóvárogva, majd kiviharzik a szobából. Alighanem a pizzamáját keresi a mosókonyhában.

Magamhoz ölelem Kitty plüssmalacát. Szóval már a kilencéves húgomnak is van péntek esti programja. Ha Margot itthon lenne, elmennénk moziba Josh-sal, vagy beugranánk a Belview Öregek Otthonába. Ha apám itthon lenne, talán lenne bátorságom elkérni az autóját, vagy megkérném, hogy vigyen el valahová, de ma az sem jön számításba.

Miután Kittyt elviszik a buliba, visszamegyek a szobámba, és rendbe teszem a cipőkollekciómat. Egy kissé korai még téli cipőkre cserélni a nyáriakat, mégis megteszem, mert ahhoz támadt éppen kedvem. A ruhákat is át kellene néznem, de az nagyobb munka lenne. Inkább leülök levelet írni Margot-nak, egy olyan levélpapírra, amit nagyfi hozott Koreából – halványkék, körben pihe-puha kisbárányokkal. Mesélek neki az iskoláról, Kitty új tanítójáról, egy levendulaszínű ingről, amit egy japán weboldaltól rendeltem, és biztos vagyok benne, hogy majd kölcsön fogja kérni, ám az igazán fontos dolgokról hallgatok.

Annyira hiányzik! Nélküle semmi sem ugyanolyan. Kezdek ráébredni, hogy magányos év elé nézek, mert nem lesz itt nekem Margot, nem lesz itt nekem Josh – csak magam leszek. Chris itt van ugyan, de nem igazán. Bárcsak több barátom lenne! Ha több barátom lenne, talán nem csinállok ekkora hülyeséget, hogy megcsókolom Peter K.-t a folyosón, és azt hazudom Joshnak, hogy ő a pasim.

22.

A FÚNYÍRÓ HANGJÁRA ÉBREDEK.

Szombat reggel van, de képtelen vagyok visszaaludni, úgyhogy csak fekszem a hátamon, és a falakat bámulom – a képeimet és az összes többi holmimat, amit eltettem. Van egy olyan érzésem, hogy fel kellene frissíteni a falakat. Talán át kellene festeni. A kérdés csak az, milyen színűre. Levendula? Selyemcukor rózsaszín? Valamilyen merész, mint a türkiz? Vagy mindegyiket más színre – egyiket lehetne körömvirág-, a másikat lazacszínűre. Úgyesen ki kell találni. Valószínűleg megvárom Margot-t, mielőtt ilyen hatalmas döntést hozok. Ráadásul még soha nem festettem falat, Margot viszont igen, az Emberiség Környezete szervezettel. Tudja, hogyan kell.

Szombaton általában valami finomságot reggelizünk, palacsintát vagy brokkolis-krumplis omlettet. De mivel sem Kitty, sem Margot nincs itthon, csupán gabonapelyhet eszem. Ki hallott már olyat, hogy az ember egyvalakinek süt palacsintát vagy omlettet? Apám már órák óta talpon van; ő nyírja a fűvet éppen. Nem szeretnék beleesni abba a csapdába, hogy állandóan a kertben kelljen segítenem, így inkább a házat választom, és nekiállok a földszint takarításának. Port törölök, porszívózok, letörölöm az asztalokat, miközben végig azon jár az eszem, hogyan szabadulhatnék ebből a Peter K.-helyzetből úgy, hogy legalább egy kevés méltóságom megmaradjon. Ám hiába erőlködök, semmi épkezláb nem jut az eszembe.

Épp a tiszta ruhát hajtogatom, amikor Kitty megérkezik. Hasra vágja magát a kanapén.

– Mit csináltál az este? – érdeklődik.

- Semmit; itthon voltam.
- És?
- Rendbe tettem a szekrényemet. – Kínos ezt hangosan kimondani. Sietve témát váltok. – Alicia anyukája sós vagy édes francia palacsintát süttött?
- Mindkettőt. A sósat sajttal és sonkával, az édeset Nutellával ettük. Nálunk miért nincs itthon soha Nutella?
- Talán azért, mert Margot-nak irritálja a torkát a mogoró.
- Vezetünk legközelebb?
- Persze, csak meg kell ennünk az egészet, mielőtt Margot hazajön.
- Semmi gond.
- Egy tízes skálán hányasra értékelnéd, mennyire hiányzik neked Gogo? – kérdezem.
- Kitty elmélázik, majd azt feleli:
  - Hat egész öt.
  - Csak hat egész öt?
  - Igen, mert nagyon sok dolgom van – gördül a hátára Kitty, és kalimpálni kezd a lábával. – Nincs is rá időm, hogy hiányozzon. Ha te is többször mozdulnál ki, valószínűleg neked sem hiányozna annyira.
- A fejéhez vágok egy zoknigombócot, mire Kitty kuncogni kezd. Megcsiklandozom, amikor apa belép a kezében egy kupac levéllel.
  - Visszaküldtek egy levelet a feladónak. A tiéd, Lara Jean – nyújtja felém a borítékot.
- Az én kézírásom van rajta! Nagy nehezen feltápáskodok, és elveszem tőle. A Kennynek írt levelem az. Visszajött!
  - Ki az a Kenny? – érdeklődik apám.
  - Csak egy fiú, akit réges-régen, az egyházi táborban ismertem meg – válaszolom, és már nyitom is ki.

Kedves Kenny!

Ma van a tábor utolsó napja és nagy valószínűséggel ma látlak utoljára, mert olyan messze lakunk egymástól. Emlékszel a második napra, amikor félttem az újászatától és te elmeséltél egy viccet a fürge csellékről és annyira megnevettettél, hogy majdnem bepisiltem?

Megállok egy pillanatra. Viccet a fürge csellékről? Tényleg vicces lehetett?

Rettenetes honvágyam volt, de miattad jobban éreztem magam. Szerintem, ha te nem vagy ott, Kenny, én még haza is mentem volna. Úgyhogy köszönöm! Bámulatosan úszol és imádom ahogy nevelsz. A tábortűznél bárcsak téged csókoltalak volna meg tegnap este, és nem Blaire H.-t.

Vigyázz magadra, Kenny! Legyen nagyon jó a nyarad és az életed!

Szeretettel:

Lara Jean

A szívemhez szorítom a levelet.

Ez életem első szerelmes levele. Örülök, hogy visszakaptam. Bár szerintem nem lett volna nagy baj, ha Kenny Donati értesül róla, hogy megmentett két embert a nyári táborban: a kisgyereket, aki majdnem belefulladt a tóba, és a tizenkét éves Lara Jean Song Covey-t.

23.

AMIKOR APÁM SZABADNAPOS, mindig koreai ételt készít. Nem teljesen autentikus, mert van, hogy csak kimegy a koreai piacra, és vesz néhány készételt, pácolt húst és köretet, de időnként felhívja telefonon nagyit egy-egy receptért, és ő maga próbálkozik. Ez a lényeg: apa próbálkozik. Nem beszél róla, de tudom, hogy nem szeretné, ha elveszítenénk a koreai kötődésünket, és egyedül ezzel tudja ezt erősíteni. Anya halála után igyekezett összehozni minket más koreai gyerekekkel, de mindig erőltetettnek és nehézkesnek éreztük. Kivéve azt, amikor egy röpke pillanatra belezúgtam Edward Kimbe. Hála az égnek, ez a szerelem soha nem bontakozhatott ki – különben neki is írtam volna levelet, és most még egy ember miatt aggódhatnék.

Apám egy bossam nevű ételt készít, azaz salátalevélbe tekeri a szeletelt sertéslapockát. Tegnap este bepácolta a húst, és egész nap sütötte. Kittyvel újra és újra belesünk a sütőbe, olyan finom az illata.

Amikor végre eljön az evés ideje, apám gyönyörűen megteríti az étkezőasztalt: frissen mosott salátalevél ezüsttálcán, egy adag kimcsi, amit a piacról hozott, egy kis tál paprikakrém, szójaszósz mogyoróhagymával és gyömbérrel.

Apám művészi képeket készít az asztalról.

– Elküldöm Margot-nak, hogy ő is lássa – magyarázza.

– Ott hány óra van most? – kérdezem. Kényelmes napunk van; mindjárt hat óra, és én még mindig pizsamában vagyok. Szorosan ölelem a térdem – a hatalmas karosszékben ülök.

– Tizenegy. Még biztosan ébren van – kattintgat apám. – Miért nem hívod át Josht? Elkel a segítsége, annyi ennivaló van az asztalon.

– Valószínűleg nem ér rá – vágom rá gyorsan. Még mindig nem találtam ki, mit fogok neki mondani magamról és Peterről, legkevésbé magamról és róla.

– Csak próbáld meg! Imádja a koreai ételt. – Apám átfordítja a lapockát. – Siess, mielőtt még kihűl a bossam!

Úgy teszek, mintha a telefonomon üzennék neki. Valamennyire bűnösnek érzem magam a hazugságért, de apa megértené, ha tisztában lenne a helyzettel.

– Nem tudom felfogni, miért üzengettek egymásnak, ha egyszer telefonálni is lehet. Azonnal választ kapnál, nem is kellene várni rá.

– Olyan régimódi vagy, apa! – Lepillantok a telefonomra. – Josh nem tud átjönni. Akkor együnk! Kitty! Vacsora!

– Jövök! – kiabál Kitty az emeletről.

– Rendben. Talán később átjön, és eszik a maradékból – bólint apám.

– Apa! Josh a saját életét éli. Miért jönne át, ha Margot nincs is itt? És különben sincsenek már együtt, nem emlékszel?

Apám arcára kiül a zavarodottság.

– Micsoda? Nincsenek együtt?

Olyan érzésem támad, Margot mégsem mondta el neki. Bár az ember azt gondolná, magától is rájöhetett volna, amikor Josh nem kísért ki Margot-t a reptérre. Az apák miért nem tudnak semmit? Süketek és vakok?

– Nincsenek. És ami azt illeti, Margot Skóciában jár főiskolára. Engem pedig Lara Jeannek hívnak.

– Jó-jó! Apádnak fogalma sincs semmiről – vallja be. – Most már felfogtam. Nem kell az orrom alá dörgölni! –

Az állát vakargatja. – A mindentit! Megesküdnek rá, hogy Margot egy szóval sem említette...

Kitty robban be az ebédlőbe.

– Nyami-nyami!

Beleveti magát a székébe, és kivesz magának egy adag lapockát.

– Kitty, először imádkozunk! – szól rá apám, és ő is asztalhoz ül.

Kizárólag akkor imádkozunk evés előtt, amikor a nagy ebédlőasztalnál eszünk, azaz amikor apa koreai ételt készít, vagy hálaadáskor és karácsonykor. Kiskorunkban anya elvitt minket a templomba, és a halála után apa is igyekezett életben tartani ezt a szokást, de miután gyakran dolgozik vasárnap, ezek az alkalmak egyre ritkultak.

– Köszönjük neked, Istenünk, az ételt, mellyel megáldottál! Köszönöm neked a gyönyörű lányaimat, és kérlek, vigyázz Margot-ra! Jézus nevében imádkozunk. Ámen.

– Ámen – mondjuk utána.

– Nagyon jól néz ki, nem igaz, lányok? – vigyorog apánk, miközben egy salátalevélre húst, rizst és kimcsit tesz. – Kitty, tudod, hogy kell betekerni, ugye? Olyan, mint egy kis taco.

Kitty bólint, és apa mozdulatait utánozza.

Én is elkészítem a magamét, majd csaknem kiköpöm az első falatot. A hús rettenetesen sós. Annyira, hogy sírni tudnék. De kitartóan rágom tovább. Szemben velem Kitty rémes arcokat vág, mire egy *Hallgass!* pillantást lövellek felé. Apa még nem kóstolta, a fényképezéssel van elfoglalva.

– Nagyon finom, apa! – mondom. – Mint az étteremben.

– Köszönöm, Lara Jean! Tényleg festői látvány! El sem hiszem, hogy ilyen szép ropogósra sült. – Végül

beleharap a tekercsbe, és eltorzul az arca. – Nem sós ez nektek?

– Nem mondhatnám – bizonygatom.

Még egy harapás.

– Nekem nagyon sósnak tűnik. Te mit gondolsz, Kitty?

Kitty csak úgy vedeli a vizet.

– Nem, jó ízű, apa.

Titokban elismerően feltartom a hüvelykujjam.

– Hát, nem is tudom, nekem kimondottan sós – nyel nagyot apa. – Pedig pontosan a recept szerint készítettem... Lehet, hogy nem a jó fajta sót használtam a páchoz? Lara Jean, kóstold meg még egyszer!

Hangyányit harapok belőle úgy, hogy a salátával eltakarom a szám.

– Hmmm.

– Talán ha a közepéről veszek...

A telefonom rezegni kezd az asztal alatt. Josh üzen. *Most jöttem vissza futásból, és látom, hogy ég a villany az ebédlőben.* Teljesen normális üzenet, mintha a tegnap meg sem történt volna.

Koreait esztek??

Joshnak jól működik a hatodik érzéke; rögtön megérzi, amikor apám koreai ételt készít, mert azonnal megjelenik, ahogy asztalhoz ülünk. Imádja a koreai fogásokat. Amikor nagy látogatóba érkezik egy percre sem mozdul el mellőle. Még koreai színdarabokat is képes végignézni vele. Nagy apróra felvágja neki az almát, és meghámozza a mandarint, mint egy kisbabának. A nagymamák jobban szeretik a fiúkat, mint a lányokat.

Most, hogy végiggondolom, a családunk minden egyes nőtagja imádja Josht. Anyát kivéve, aki soha nem is találkozott vele. De biztos vagyok benne, hogy ő is

szeretné. Bárkit szeretne, aki olyan jó Margot-hoz, mint amilyen Josh volt hozzá.

Kitty a nyakát nyújtogatja, hogy kilásson a vállam fölött az ablakon.

– Josh az? Átjön?

– Nem! – Leteszem a telefonom, de ismét rezegni kezd. *Átjöhetek?*

– Azt mondja, szeretne átjönni!

Apám arca felvidul.

– Mondd neki, hogy csak jöjjön! Szeretném megkérdezni a véleményét a bossamról.

– Ide figyeljetek! A családban mindenkinek el kell fogadnia, hogy Josh már nem tartozik hozzánk. Ő és Margot szakított... – Tétovázok. Vajon Kitty nem tudja? Nem emlékszem, még mindig titkolnunk kellene-e előle.

– Úgy értem, most, hogy Margot főiskolára ment, és messze vannak egymástól...

– Tudom, hogy szakítottak – jegyzi meg Kitty, és egy salátalevelet töm a szájába, csak rizzsel töltve. – Margot elmondta, amikor cseteltünk.

Apám szomorú arcot vág az asztal másik oldalán, és bekap egy darabka salátát.

Kitty teli szájjal folytatja:

– Egyszerűen nem értem, Josh miért ne lehetne továbbra is a barátunk. Ő mindannyiunk barátja, nem így van, apa?

– De igen! – helyesel apám. – És ami azt illeti, a kapcsolatokon lehetetlen kiigazodni. Bármikor újra összejöhetnek. Barátok maradhatnak. Ki tudná megmondani, mi fog történni? Én azon a véleményen vagyok, hogy ne írjuk le Josht teljesen.

Épp végzünk a vacsorával, amikor újabb üzenet érkezik Joshtól. *Nem fontos* – írja.

Egész hétvégén a sós lapockát eszegetjük. Másnap reggel apám sült rizst készít, apró darabokra vágja a húst, és azt javasolja, együk úgy, mintha szalonna lenne". Vacsorára ki is próbálom makaróni tésztával és sajttal, de végül az egészet kiöntöm, olyan szörnyű íze van. „Ha lenne kutyánk...” – jegyzi meg Kitty többedszerre. Inkább hagyományos makarónit készíték.

Vacsora után elviszem sétálni az édes kis Sadie-t. A testvéreimmel hívjuk így; egyébként az utcánkban lakó golden retriever. Larsék a gazdái elmentek otthonról ma estére, és megkértek, hogy etessem meg, és vigyem el sétálni. Kitty rendszerint rimánkodik, hadd jöjjön velem, de most adnak valamit a tévében, amit meg szeretne nézni.

Sadie-vel a szokásos körünket rójuk a zsákutcában, amikor megjelenik Josh a futóruhájában. Leguggol, hogy megszimogassa Sadie-t, és mintegy félvállról megkérdezi:

– És hogy áll a dolog Kavinskyvel?

Vicces, hogy pont most jut eszedbe ezt megkérdezni, Josh, mert már előálltam egy hihető történettel: Peterrel cseteltünk ma reggel (abban az esetben, ha Joshnak feltűnt volna, hogy egész hétvégén otthon ültem), és szakítottunk, és teljesen össze vagyok törve, mert hetedik óta állhatatosan szeretem Peter Kavinskyt, de c' est la vie.

– Ami azt illeti, szakítottunk ma reggel. – A számat harapdálom, és igyekszem szomorúnak látszani. – Elég nehéz, tudod? Miután olyan sokáig viszonzatlan volt, és most végre viszonzta a szerelmem. De valamiért nem lehattunk együtt. Nem hiszem, hogy Peter túltette már magát a Genevieve-vel való szakításon. Szerintem Gen még mindig nem engedte el. Peter szíve foglalt.

Josh furcsán néz rám.

– Nekem ma mást mondott a McCallsban.

Mi a fenét csinál Peter K. egy könyvesboltban? Nem az a könyvmoly típus.

– Mit mondott? – Próbálok fesztelennek tűnni, de olyan hangosan ver a szívem, hogy biztos vagyok benne, Sadie is hallja.

Josh kitartóan simogatja Sadie-t.

– Mit mondott? – Azon vagyok, hogy ne hangozzak követelődzőnek. – Mit mondott pontosan?

– Félrehívtam, és megkérdeztem tőle, mióta jártok, és azt válaszolta, csak nemrég, de nagyon kedvel téged.

Mi...

Döbbenet ül ki az arcomra, mert Josh felegyenesedik, és hozzáteszi:

– Igen, én is meglepődtem.

– Meglepődtél azon, hogy kedvel engem?

– Hát igen. Kavinsky nem olyan srác, aki magadfajta lányokkal járna. – Amikor csúnyán nézek rá, gyorsan helyesbít: – Úgy értem, mert te nem vagy, tudod...

– Nem vagyok mi? Olyan szép, mint Genevieve?

– Nem! Én nem ezt mondtam. Úgy értettem, hogy te egy édes, ártatlan lány vagy, aki szeret otthon lenni a családjával, és nem is tudom, szerintem Kavinskyt nem vonzza az ilyesmi.

Még mielőtt folytatni tudná, előkapom a telefonom a zsebemből.

– Peter hív éppen, úgyhogy szerintem igenis szereti az otthonülő lányokat.

– Én nem azt mondtam, hogy otthonülő, hanem hogy szeretsz otthon lenni!

– Később találkozunk, Josh! – Sadie-t magam után húzva, gyors ütemben távolodok tőle. Közben beleszólok a telefonba: – Ó, szia, Peter!

24.

KÉMIAÓRÁN PETER ELŐTTEM ÜL.

Írok neki egy üzenetet: *Miért mondtad azt Joshnak, hogy... Tétovázok, majd úgy fejezem be: járunk?*

Belerúgok a székébe, mire megfordul, és a kezébe nyomom papírt. Lejjebb csúszik, hogy elolvassa, majd látom, hogy ráfirkál valamit. Hátradől, és az asztalomra dobja, miközben rám sem néz.

Járunk? Haha.

Olyan erősen nyomom a ceruzám a papírra, hogy kitörik a hegye. *Kérlek, a kérdésekre válaszolj!*

Majd később megbeszéljük.

Csalódottan felsóhajtok. Matt, akivel a laborban párban dolgozunk, furcsa pillantásokat vet rám.

Óra után Peter eltűnik a haverjaival; nagy csapatban hömpölyögnek kifelé. A hátizsákomat pakolom, amikor egyszer csak megjelenik – egyedül. Felpattan az asztalomra.

– Akkor beszéljünk! – vág bele lazán.

A torkomat köszörülöm, és próbálom összeszedni magam.

– Miért mondtad azt Joshnak, hogy... – Majdnem azt mondom, „járunk”, de aztán helyesbíték: – együtt vagyunk?

– Nem értem, miért izgatod magad ennyire! Szívességet tettem neked. Könnyedén leleplezhettem volna a jó kis sztoridat.

Megszeppenek. Igaza van. Megtehettem volna.

– Akkor miért nem leplezted le?

– Elég különös módját választod a köszönetnyilvánításnak. Egyébként, szívesen!

Önkéntelenül rávágom:

– Köszönöm! – Várjunk csak! Miért is mondok köszönetet? – Hálás vagyok, hogy megcsókolhattalak, de...

– Szívesen!

A fenébe! Elviselhetetlen! Azért nem adom olyan könnyen magam!

– Igazán nagylelkű vagy. Amiért hagytad, hogy megcsókoljalak. De már elmondtam Joshnak, hogy ez nem fog működni köztünk mivel Genevieve nem ereszt a szorításából, úgyhogy ennyi. Nem kell tovább megjátszanod magad!

Peter rám mered.

– Nem vagyok a szorításában!

– Az meg hogy lehet? Úgy értem, már hetedik óta együtt jártok; alapvetően az övé vagy.

– Te nem tudod, mit beszélsz! – gúnyolódik Peter.

– Múlt évben azt csiripelték a madarak, hogy a születésnapjára a derekadra tetováltattad a monogramját. – Hatásszünetet tartok. – Igaz ez? – Odanyúlok a pólójához, mintha fel akarnám emelni, de felkiált és elugrik. Kuncogni kezdek. – Szóval *igenis* van tetoválásod!

– Nincs tetoválásom! – ordít. – És különben sem vagyunk már együtt, úgyhogy befejezheted ezt a baromságot! Szakítottunk. Ennyi volt. Végeztem vele!

– Várjunk csak, nem *ő* szakított *veled*?

Peter csúnyán néz rám.

– Közös döntés volt.

– Biztos vagyok benne, hogy hamarosan újra együtt lesztek – teszem hozzá sietősen. – Már ez előtt is szakítottatok egyszer, nem? Csak hogy újra összejöhessetek. Valószínűleg azért, mert ti vagytok egymásnak „az első”. Ezért nem tudjátok elengedni egymást. Tudom, hogy van ez az „elsőssel”, különösen a fiúknál.

Peternek leesik az álla.

– Honnan tudod?

– Ezt mindenki tudja! Kilencedikben történt Genék házának alagsorában. Nem így van?

Kelletlenül bólint.

– Látod? Még én is tudom, pedig én senki vagyok. És ha most mégsem jöttök újra össze, amit kétlek, nem hinném, hogy van esélyed mással randizni. Ne felejtsük el, mi történt Jamila Singhgel-l – teszem hozzá sokatmondóan.

Peter és Genevieve tavaly szakított, és az egy hónap alatt, amíg nem voltak együtt, Peter járni kezdett Jamila Singhgel. Azt lehet mondani, Jamila még csinosabb is Genevieve-nél, mindenesetre nagyon más típus. Igazán dögös csaj. Hullámos hosszú fekete haj, vékony derék és nagy fenék. Elég, ha annyit árulok el, hogy Jamila számára nem lett jó vége a dolognak. Nemcsak hogy Genevieve kiközösítette a csapatból, de elhíresztelte, hogy Jamila családja indonéz rabszolgát tart, amikor az a lány igazából csak az unokatestvére volt. És holtbiztos, hogy Genevieve-től ered az a pletyka is, hogy Jamila csak havonta egyszer mos hajat. Az utolsó csepp a pohárban az volt, amikor Jamila szülei névtelen levelet kaptak, miszerint a lányuk Peterrel szexel. Azonnal kivették a suliból, és átírták egy magániskolába. Tavaszra Genevieve és Peter ismét hivatalosan is együtt volt.

– Gen azt állította, neki semmi köze nem volt ehhez.

Egy ezt te sem gondolod komolyan! pillantást vetek rá.

– Peter, kérlek! Jól ismerem Gent, mint ahogy te is. Legalábbis jól ismertem. És nem hiszem, hogy az emberek gyökeresen megváltozhatnak. Olyanok, amilyenek.

– Igazad van – mondja Peter elgondolkodva. – Régen ti ketten a legjobb barátnők voltatok.

– Barátnők voltunk – bólintok –, bár nem mondanám, hogy a legjobb barátnők. – Álljunk csak meg! Miért rólam beszélünk már megint? – Mindenki tudja, hogy Genevieve küldte a levelet Jamila szüleinek. Nem kell nagyon utánajárnod, hogy tudd, féltékeny volt rá. Genevieve mellett Jamila volt a legszebb lány az évfolyamban. Gen mindig is féltékeny típus volt. Emlékszem, egyszer apukám hozott nekem egy...

Peter elmélázva hallgat, amitől hirtelen elfog a nyugtalanság.

– Mi van?

– Egy ideig csináljuk ezt!

– Csináljunk mit?

– Hagyjuk, hogy párnak higgyenek minket!

Na, várjunk csak... mi van?

– Gen megőrül, ha fogalma sincs arról, mi van közted és köztem. Miért ne főjön a saját levében egy kicsit? Ez egyszerűen tökéletes! Veled járok, amíg Gen felfogja, hogy köztünk mindennek vége. Te leszel a nagy váltás! – Felvonja a szemöldökét. – Tudod egyáltalán, mit jelent ez?

– Persze hogy tudom! – Fogalmam nincs. Megjegyzem, hogy legközelebb megkérdezhessem Christól.

Peter közelebb húzódik hozzám, amitől visszahőkölök. Felnevet, férebillenti a fejét, és a kezét a vállamra teszi.

– Akkor csapjunk bele!

Idegesen kacarászok.

– Haha, bocs, Peter, de nekem ez nem kell. Nem kellesz.

– Hát jó! Ez a lényeg! Te sem kellesz nekem. – Peter megborzong. – Akkor mi a válaszod?

Megvonom a vállam, amitől leesik a keze.

– Hé, azt ugye nem kell elmagyaráznom, hogyan fog Gen minden lányt kinyírni, aki a közeledbe merészkedik?

Ezzel nem ért egyet.

– Gen csak a száját jártatja. Soha nem bántott senkit. Te nem ismered úgy, ahogy én. – Amikor nem válaszolok, azt biztatásnak veszi, és folytatja: – Neked is jól jön. Joshsal. Vagy nem azon aggódtál, hogy kínos helyzetbe kerültél? Ezzel kivédhetnéd a megaláztatást. Hiszen miért lennél vele, ha egyszer velem vagy? Csak úgy kell tenned! Tiszta ügy. Nekem sem kell félnem, hogy belém szeretsz.

Hatalmas boldogsággal tölt el, ahogy a szépfiú arcába mondhatom:

– Peter, én még a színlelt barátnőd sem akarok lenni, nemhogy az igazi!

Nagyot néz.

– Miért nem?

– Olvastad a levelem. Nem vagy az esetem. Soha senki nem hinné el, hogy szerelmes vagyok beléd.

– Ahogy akarod. Én csak azt próbálom kitalálni, hogyan lenne jó mindkettőnknek. – Elnéz a vállam fölött, mint akinek halálosan elege van a társalgásból. – De Josh tutira bevenné.

Azonnal, gondolkodás nélkül rávágom:

– Rendben! Vágjunk bele!

Órákkal később, amikor este lefekszem, még mindig azon tűnődöm, mit fognak szólni a suliban, ha Peter Kavinskyvel látnak majd együtt sétálni a folyosón.

25.

MÁSNAP REGGEL PETER A PARKOLÓBAN VÁR, amikor leszállok a buszról.

– Szia! – kiált rám. – Komolyan gondolod, hogy mindennap busszal jársz?

– Szerelik a kocsimat, nem emlékszel? A balesetemre?

Hatalmasat sóhajtott, mintha sértő lenne rá nézve, hogy busszal járok iskolába. Majd megragadja a kezem, és kézen fogva indulunk befelé.

Életemben először sétálok egy fiúval kézen fogva az iskola folyosóján. Emlékezetesnek, különlegesnek kellene éreznem, mégsem az, mert nem igazi. Őszintén megvallva, olyan semmilyen.

Emily Nussbaum úgy bámul minket, mint aki nem lát jól. Emily Gen legjobb barátnője. Annyira néz, hogy az sem lepne meg, ha lefotózna a telefonjával, és a képet átküldené Gennek.

Peter ide-oda köszönget, miközben én úgy mosolygok, mintha ez lenne a világon a legtermészetesebb – én és Peter Kavinsky. Egyszer csak el akarom engedni a kezét, mert izzadni kezd a tenyerem, de még jobban megszorítja.

– Túl meleg a kezed – sziszegem.

– Nem, a tiéd túl meleg – préseli ki a foga között.

Biztos vagyok benne, hogy Genevieve keze soha nem izzad. Valószínűleg napokig képes kéz a kézben sétálni anélkül, hogy az kellemetlen lenne.

Amikor a szekrényekhez érünk, Peter végre elengedi a kezem, hogy bedobálhassam a könyveimet. Épp a szekrényemet zárom, amikor odahajol, és megpróbál szájon csókolni. Olyan váratlanul ér, hogy elkapom a szám, és jól összefejelünk.

– Aú! – dörzsöli a homlokát, és mérgesen méreget.
– Ne ilyen alattomosan közelíts! – Nekem is sajog a homlokom. Jó nagyot szól. Ha most felnéznek, csillagokat látnék.

– Ne ordibálj, te idióta! – sziszegi dühösen.

– Ne nevezz idiótának, te idióta! – súgom vissza.

Peter úgy fújtat, mint akinek tényleg elege van belőlem. Éppen rá akarok mordulni, hogy nem az én hibám volt, hanem az övé, amikor megpillantom Genevieve-et a folyosón közeledni.

– Mennem kell! – száguldok el az ellenkező irányba.

– Várj! – kiált utánam Peter, de eszem ágában sincs megállni.

Az ágyamon fekszem, és az arcomra szorítom a párnát, hogy enyhítsem annak a szörnyűséges „nem-is-igazi” csóknak a fájdalmát. Folyamatosan próbálom elfelejteni, de újra és újra visszatér.

Megtapogatom a homlokom. Nem hiszem, hogy képes leszek erre. Az egész annyira... úgy értem, a csók, az izzadt tenyér, hogy mindenki néz... ez túl sok nekem.

Egyszerűen csak bejelentem neki, hogy meggondoltam magam, hogy nem akarom tovább csinálni, és kész. De nincs meg a száma és e-mailben mégsem akarom mindezt rázúdítani. El kell mennem hozzá. Nem lakik messze; még emlékszem, hol.

Lerohanok a lépcsőn, el Kitty mellett, aki egy tálcán egy pohár tejet és egy csomag Oreo kekszet egyensúlyoz.

– Kölcsönveszem a bringádat! – kiáltom oda neki, ahogy elrohanok mellette. – Nemsokára jövök!

– Nagyon vigyázz rá! – kiáltja vissza fenyegetően.

Felveszem a sisakját, biciklire pattanok, és teljes gőzzel tekerek. A térdem néha a mellkasomhoz ér, de mivel nem vagyok sokkal magasabb Kittynél, nem olyan

vészes. Peter a közelben lakik. Kevesebb, mint húsz perc alatt odaérek.

Nem áll egyetlen autó sem a kocsifelhajtón. Peter nincs otthon. Teljesen lelombozódok. Most mit tegyek? Üljek itt lesben, és várjak rá a veranda lépcsőjén? Mi van akkor, ha az anyja ér haza előbb?

Leveszem a sisakom és leülök pihenni. A hajam nedves és izzadt a tekeréstől, és teljesen kimerültem. Beletúrok a hajamba, és megpróbálom kisimítani, de esélytelen.

Amint azon tűnődöm, üzenjek-e Chrisnek, hátha értem tud jönni, Peter autója fordul be az utcába, és hajt fel mellém. Elejtem a mobilomat, és négykézláb mászkok érte.

Peter kimászik a kocsiból. Felvonja a szemöldökét.

– Nézd csak, ki van itt! Az én barátnőm, aki rajongásig szeret.

Felállok.

– Beszélhetnénk?

A vállára veti a hátizsákját, és komótosan hozzám lépdél. Leül a lépcsőre, mint egy herceg a trónjára, miközben én előtte állok, egyik kezemben a sisakkal, a másikban a telefonommal.

– Szóval, mi a helyzet? – húzza a szavakat. – Hadd találjam ki! Azért jöttél, hogy visszakozz, nem igaz?

Olyan önelégült, annyira biztos magában. Nem akarom megadni neki azt az örömet, hogy igaza legyen.

– Csak szerettem volna átbeszélni veled a játékszabályokat – mondom, és leülök mellé. – Hogy minden kerek legyen, mielőtt elkezdenek kérdezősködni.

Felhúzza a szemöldökét.

– Ó! Rendben. Van benne valami. Tehát, hogy jöttünk össze?

Összekulcsolom a kezem az ölemben, és belekezek:

– Amikor múlt héten volt az a balesetem, te éppen arra jöttél, megvártad velem az autómentőt, majd hazavittél. Nagyon izgutál, mert igazából már a középiskola eleje óta érzel irántam mit. Velem csókolóztál életedben először. Úgyhogy ez volt a nagy esélyed...

– Én *veled* csókolóztam először? – vág közbe. – Mit szólnál inkább ahhoz: Te *velem* csókolóztál először. Ez sokkal hihetőbb,

Nem is figyelek rá, folytatom tovább.

– Ez volt a nagy esélyed, úgyhogy éltél vele. Aznap randizni hívtál, és azóta együtt lógunk. Immár alapvetően egy párt alkotunk.

– Nem hiszem, hogy Gen ezt beveszi – csóválja a fejét.

– Peter – mondom a lehető legtürelmesebb hangon –, a leghihetőbb hazugságok azok, amikben rejlik némi igazság. Tényleg volt egy balesetem, tényleg megálltál és kiszálltál hozzám, és tényleg csókolóztunk felsőben.

– Nem erről van szó.

– Hanem miről?

– Gennel szexeltünk aznap, miután veled találkoztam.

Felsóhajtok.

– Rendben. Kímélj meg a részletektől! Az én történetem akkor is megállja a helyét. A baleset után képtelen voltál kiverni a fejedből és miután Genevieve lapátra tett – úgy értem, miután szakítottatok –, elhívtál randizni. – Megköszörülöm a torkom. – Ha már témánál vagyunk, szeretnék felállítani néhány alapszabályt.

– Miféle alapszabályt? – dől hátra Peter.

Összeszorítom a számat, és mély lélegzetet veszek.

– Hát... nem akarom, hogy még egyszer megpróbálj megcsókolni!

Peter fintorogva elhúzza a száját.

– Bízatsz bennem, nekem sem áll szándékomban. Még mindig sajog a homlokom a ma reggeli után. Szerintem hatalmas púp nőtt rajta – felemeli a haját a homlokáról. – Nem látsz púpot?

– Nem, csak azt, hogy kopaszodsz.

– *Mi???*

Hah! Tudtam, hogy ez betalál. Peter annyira hiú.

– Nyugi csak viccelek! Van nálad papír és toll?

– Ezt le fogod írni?

– Segít, nehogy elfelejtsük! – affektálok.

Peter a szemét forgatja, de azért elővesz egy füzetet a hátizsákjából, és odanyújtja. Keresek egy tiszta lapot, és a tetejére felírom: *Szerződés*. Majd a következő sorba: *Csókolózás nincs*.

– Szerinted bárki is beveszi ezt, ha soha nem érünk egymáshoz nyilvánosan? – kételkedik.

– Én nem hiszem, hogy a kapcsolatoknak csupán a testiségről kellene szólniuk. Más módon is ki tudod mutatni, ha valaki fontos neked, nem csak úgy, ha a szádat használod. – Peter vigyorog, és látom rajta, hogy mindjárt elsüt egy tréfát, úgyhogy fürgén hozzáteszem: – Vagy egyéb testrészedet.

– Azért valami nekem is maradjon meg, Lara Jean – kesereg Peter. – Vigyáznom kell a jó híremre. Egyetlen barátom sem fogja elhinni, hogy hirtelen szerzetes lett belőlem csak azért, mert veled járok. Mit szólnál ahhoz, ha legalább a kezemet becsúszthatnám a farmered hátsó zsebébe? Bízz bennem, szigorúan szakmai természetű érintés lesz.

Magamban tartom, amit gondolok, azaz hogy túl sokat foglalkozik azzal, mások mit gondolnak róla. Bólintok és leírom: *Peternek megengedett, hogy a kezét Lara Jean hátsó zsebébe csúsztassa*.

– De nincs több csókolózás – jelentem ki, és közben nem nézek fel, hogy ne lássa, amint elpirulok.

– Te kezdted – emlékeztet rá. – És különben sincs semmiiféle nemi betegségem, úgyhogy azt verd ki a fejedből!

– Nem gondolom, hogy nemi betegségem van – nézek rá. – A helyzet az... hogy még soha nem jártam senkivel. Soha nem randiztam senkivel, soha nem sétáltam kéz a kézben a folyosón senkivel. Mindez újdonság nekem. Ne haragudj a reggeli összefejelésért. Én csak... azt szeretném, bárcsak mindez, ami most először történik meg velem, igazi lenne, és nem veled történne.

Peter mintha fontolóra venné, amit mondtam.

– Huh! Rendben! Akkor valamit hagyjunk meg az igazinak!

– Tényleg?

– Persze. Néhány dolgot csak akkor fogsz megtenni, amikor igazi dologról lesz szó, és nem csupán a látszat kedvéért.

Meg vagyok hatva. Ki hitte volna, hogy Peter ilyen figyelmes és nagylelkű tud lenni?

– Például, én semmit sem fogok fizetni. Azt meghagyom amink a srácnak, aki szerelmes lesz beléd.

Lehervad az arcomról a mosoly.

– Nem vártam el tőled, hogy bármit is fizess nekem!

Peteren a sor.

– És nem foglak bekísérni az osztályterembe. És nem foglak virágokkal elhalmozni.

– Világos. – Úgy tűnik nekem, hogy Peter sokkal inkább a pénztárcája miatt aggódik, mint miattam. Igazi olcsójános. – És amikor Genevieve-vel voltál, ő milyen dolgokat szeretett kérni tőled?

Félek, hogy megint megragadja az alkalmat a viccelődésre, de a tekintete a távolba réved, és azt feleli:

– Állandóan azzal nyaggatott, hogy írjak neki rövid leveleket.

– Leveleket?

– Igen, a suliban. Nem fogtam fel, miért nem üzenhetek a telefonomon, ami gyakorlatias és hatékony. Miért nem lehet használni a rendelkezésünkre álló technológiát?

Ezt tökéletesen megértem. Genevieve nem gyors üzeneteket akart, hanem leveleket. Kézzel, papíron írt leveleket, amiket el tud tenni, és elő tud venni, amikor a kedve úgy tartja. Ezek szilárd és kézzelfogható bizonyítékai annak, hogy fontos valakinek.

– Mindennap írok neked egy rövid levelet – jelenti ki Peter hirtelen, élvezettel a hangjában. – Attól meg fog örülni.

Lejegyzem: *Peter mindennap írni fog egy rövid levelet Lara Jeannek.* Peter közelebb hajol.

– És azt is írd bele, hogy el kell jönnöd velem néhány bulira. És hogy romantikus komédiára nem vagyok hajlandó beülni.

– Ki beszél itt romantikus komédiáról? Nem minden lány szereti őket.

– Szerintem te pont olyan vagy, aki szereti. Bosszant, hogy ilyen tévképzetei vannak rólam, és dühít, hogy ráadásul igaza van. Leírom: **NEM ÜLÜNK BE BÁRGYÚ AKCIÓFILMEKRE.**

– És akkor mi marad? – követelőzik Peter.

– Szuperhős filmek, horrorfilmek, kosztümös filmek, dokumentumfilmek, külföldi filmek...

Peter grimaszol, kitépi a tollat és a papírt a kezemből, és azt írja: **NEM ÜLÜNK BE KÜLFÖLDI FILMEKRE.** Majd így folytatja: *Lara Jean Peter fotóját teszi a telefonja háttérképének.*

– És viszont! – követelem, majd Peterre fókuszálok a telefonom. – Mosolyogj!

Peter elmosolyodik, és ó egek, bosszantóan jóképű! Amikor a telefonjáért nyúl, megállítom.

– Ne most! A hajam izzadt és gusztustalan.

– Helyes észrevétel – vigyorog, és legszívesebben behúznék neki.

– Azt is leírnád, kérlek, hogy az igazságot semmilyen körülmények között nem mondhatjuk el senkinek? – kérdem.

– A *Harcosok klubja* első szabálya – jelenti ki Peter sokatmondóan.

– Nem láttam a filmet.

– Persze hogy nem – gúnyolódik, mire grimaszot vágok. Még egy megjegyezni való: megnézni a *Harcosok klubját*!

Peter mindent lejegyez, majd leülök mellé, kiveszem a tollat a kezéből, és kétszer aláhúzom azt: „semmilyen körülmények között”.

– És mit szólnál egy határidőhöz? – kérdezem hirtelen.

– Hogy érted?

– Úgy értem, meddig fogjuk ezt csinálni? Két hétig? Egy hónapig?

Peter megvonja a vállát.

– Amíg kedvünk van hozzá.

– De... nem gondolod, hogy meg kellene állapodnunk valamiben...

Félbeszakít.

– Lazítanod kéne, Lara Jean! Az életet nem kell annyira *eltervezni*. Csak sodródj az árral, és hagyd, hogy történjen!

Felsóhajtok.

– Bölcs szavak a nagy Kavinskytől. – Peter a szemét meresztgeti rám. – Csakis addig, amíg a nővérem haza nem jön a karácsonyi szünetre, mert ő azonnal látja, amikor hazudok.

– Persze, addigra mindenképpen vége lesz! – nyugtat meg.

– Jó.

Aláírom a papírt, majd ő is aláírja, és kész a szerződés.

Túl büszke vagyok, hogy megkérjem, vigyen haza, és mivel Peter nem ajánlja fel, felteszem a sisakom, és Kitty biciklijén hazatekerek. Félúton jövök rá, hogy soha nem váltottunk telefonszámot. Az állítólagos pasimnak még a telefonszámát sem tudom.

26.

A McCALLS KÖNYVESBOLTBAN VÁSÁROLOK. Az *Üvegfigurákat* kell beszereznem angolórára. Közben a szemem Josht keresi. Most, hogy Peterrel mindent kidolgoztunk, nagy mellénnyel beszélhetek róla. Hogy elgondolkozzon rajta, tényleg csak egy otthonülő lány vagyok-e, akivel senki nem akar randizni.

Megpillantom. Épp a tanulmányok részlegén tölti fel új könyvekkel a polcokat. Nem lát engem, úgyhogy mögé osonok, és jól megijesztem.

Felpattan, és leejti a kezében lévő könyvet.

– Halálra rémítettél!

– Pont ez volt a cél, Joshy! – tör ki belőlem a nevetés az arckifejezését látva. Vajon miért olyan gyönyörűséges érzés odalopózni valaki mögé, és megijeszteni?

– Na, jól van! Mi szél hozott erre?

Feltartom a könyvet, és meglengetem az orra előtt.

– Mr. Radnor kérte angolra. Téged is ő tanított, ugye?

– Aha, jó tanár. Szigorú, de igazságos. Még mindig megvannak a jegyzeteim, ha kellenének.

– Kösz! Képzeld, Peterrel mégsem szakítottunk; félreértés volt – mondom vidáman.

– Ó, tényleg? – Josh egymásra pakolja a könyveket.

– Aha. Találoztunk tegnap, és órákig beszélgettünk. Úgy érzem, vele bármit megbeszélhetek. Valóban megért engem.

Josh a homlokát ráncolja.

– Miről beszélgettek ti ketten?

– Ó, mindenről. Filmekről, könyvekről, a szokásos dolgokról.

– Igen? Soha nem hittem volna róla, hogy olvas. – Elnéz a vállam fölött. – Hé, segítenem kell Janice-nek a

kasszánál. Amikor fizetnél, az én soromba állj be, hogy megkaphasd a kedvezményemet.

Hát, nem éppen ezt a reakciót vártam tőle. Alig tudtam eldicsekedni.

– Jól hangzik – mondom, de Josh már ott sincs.

Magamhoz szorítom a könyvet. Most, hogy Josh tudja, nem vagyok többé szerelmes belé, hogy Peterrel járok, úgy hiszem, minden visszaáll a régi kerékvágásba. Mintha a levelem soha nem került volna a kezébe.

27.

MARGOT TELEFONÁLT, amikor nem voltál itthon – jegyzi meg apám a vacsoránál.

Csak salátát eszünk. Pontosabban én és apa, Kitty meg gabonapelyhet. Csirkemell lett volna a vacsora, de reggel elfelejtettem kivenni a fagyasztóból, úgyhogy csak saláta és sárgarépa van balzsamecettel. Apa főz mellé két tojást, én vajás pirítóst készítek. Gabonapehely és saláta – szerény vacsora. El kell mennem bevásárolni.

Mióta Margot elment, csupán kétszer beszéltünk, egyszer pedig mind a hárman a laptopom köré gyűltünk, és úgy cseteltünk vele. Komoly dolgokról nem tudtam kérdezgetni – hogy milyen kalandokban van része, hogy milyen emberekkel találkozik, úgy emlékszem, olyasmit hallottam, hogy a britek abszintot isznak a pubban. Kíváncsi vagyok rá, Margot kipróbálta-e már. Rengeteg e-mailt küldtem neki, de ő csak egyszer válaszolt. Megértem, hogy elfoglalt, de azért küldhetne legalább naponta egy gyors e-mailt. Tőle akár egy árokban is feküdhetnék holtan!

– Mit mondott? – kérdezem a répámat szeletelve.

– Azon gondolkodik, elmenjen-e a helyi shintyklubba játszani – magyarázza apám, és közben a salátaöntetet törölgeti az álláról.

– Mi az a shinty? – kérdezi Kitty. Megvonom a vállam.

– Egy skót sport; hasonló a gyeplabdához – fejtegeti apám. – A középkori Skóciában a kardpárbaj egy biztonságos válfajaként kezdték el játszani.

Dögunalom. Mielőtt apa belemelegedhetne a középkori Skócia ecsetelésébe, közbevágak:

– Küldjünk Gogónak egy csomagot! Olyasmiket, amit ott nem lehet beszerezni.

– Szuper! – lelkesedik Kitty.

– Mit küldjünk? – kérdem. – Szerintem mind a hárman tegyünk bele valamit.

Apa elgondolkozva vakargatja az állát.

– Én vitamin-rágótablettákat küldök – jelenti be. – És Advilt. Úgy emlékszem, csak egy kis üveget vitt, és tudjátok, néha mennyire fáj a feje.

– Támogatom. – A villámmal Kitty felé bökök. – És te?

– Van valami, amit szívesen elküldenék – mondja Kitty. – Lehozzam?

Apával egymásra pillantunk.

– Persze!

Kitty egy képpel tér vissza, amit Margot-ról rajzolt. Épp egy kutyát simogat. Pontosan olyan kutyát, amelyet Kitty szeretne. Akitát. Elnevetem magam.

– Mi olyan vicces? – ráncolja a homlokát Kitty.

– Semmi – mosolygok.

– Szerinted elég jó? – kérdezi tőlem. – Elég jó, hogy kitegye a falára?

– Minden bizonnyal.

– Azt akarom, hogy nézd meg rendesen! És mondj véleményt róla! Meg tudom jobban is csinálni. Margotnak nem fog tetszeni, ha nem a legjobb képem.

– Kitty, határozottan jó! – bizonygatom. – Miért hazudnék neked?

Nagyot sóhajtott.

– Nem tudom eldönteni, hogy kész van-e már.

– Azt csak a művész mondhatja meg – bólogat apám bölcsen.

– Mit szólna a kutyához? – fordul Kitty apa felé. – Ugye aranyos?

Apa kiveszi a képet a kezemből, és alaposan szemügyre veszi.

– Igen, a kutyus tagadhatatlanul elbűvölő.

– Én is ázsiai vagyok – jelenti ki Kitty, majd visszaül, és igyekszik elrejteni a mosolyát. Mint az *Eredet* című filmben: pozitív képzettársításokat ültet el a kutyáról apa fejében. Nem bír nyugodni. Újra és újra próbálkozik.

– Mi más lesz még a csomagban? – érdeklődik Kitty.

Az ujjaimon kezdem el számolni:

– Tampon, mert nem tudom, van-e Skóciában az a márka, amit Margot szeret, meleg pizsama, vastag zokni, egy csomag Cserkészlány süti...

– Honnan szerzel ilyenkor Cserkészlány sütit? – kérdezi apa.

– Eldugtam egy doboz mentásat a fagyasztóban – vallom be.

Sértett pillantást vet rám.

– Ki elől?

A mentás apa kedvence. Ha megtalálja a házban, arra keresztet lehet vetni – ő a mentássütiszörny.

Talányosan megvonom a vállam.

– És küldök neki a kedvenc golyóstollából, és... szerintem ennyi!

– Ne felejtse el a barna csizmáját! – emlékeztet apa.

– Külön kérte, hogy küldjük el neki a barna fűzős csizmát.

– Tényleg? – Reméltem, hogy Margot nem vette észre, hogy itthon hagyta. – Mikor mondta?

– Tegnap küldött egy e-mailt.

– Megnézem, hogy megtalálom-e.

– Nem az volt rajtad a hétvégén? – néz rám apám, és Kitty azonmód rávágja:

– Ott van a szekrényedben!

Megadóan feltartom a kezem.

– Rendben, rendben!

– Ha ma este összeállítod a dobozt, holnap reggel, munkába menet feladom a postán – ajánlkozik apám.

Megrázom a fejem.

– El akarom küldeni neki a sálat, amit kötök, és még nincs készen. Talán egy vagy két héten belül.

Kitty tejet szürcsölve leint.

– Felejtsd el a sálat! A kötés nem a te asztalod.

Szólásra nyitom a szám, hogy vitába szálljak vele, de aztán be is csukom. Lehet, hogy igaza van. Ha a csomaggal az én sálamra várunk, lehet, hogy Margot már ki is járja a főiskolát, mire elkészülök.

– Rendben – ismerem el. – Akkor sál nélkül küldjük el a csomagot. De azért nem adom fel olyan könnyen. Elbíbelődök vele, aztán majd te kapod karácsonyra, Kitty! – Negédesen mosolygok rá. – Rózsaszín. A kedvenc színed.

Kitty szeme hatalmasra nyílik rémületében.

– Vagy Margot. Neki is adhatod karácsonyra!

Aznap este Kitty becsúsztat egy lapot a küszöböm alatt. A karácsonyi listája. Még csak szeptember van; karácsonyig hónapokig kell várni. „Kiskutya” – áll hatalmas nyomtatott betűkkel a lap tetején. Azonkívül szeretne még egy hangyafarmot, egy gördeszkát és a szobájába egy tévét. Hát, az utóbbi biztosan nem teljesül. A hangyafarmot viszont szívesen megveszem neki. Vagy talán megbeszélem apával a kiskutyát. Kitty egy szóval sem említette, de szerintem nagyon hiányzik neki Margot. Tulajdonképpen Margot az anyja, Nehéz lehet Kittynek, hogy ilyen messze van tőle. Folyamatosan emlékeztetnem kell magam arra, hogy türelmesebb, figyelmesebb legyek vele. Szüksége van most rám.

A szobájába megyek, és bebújok mellé az ágyba. Épp most kapcsolta le a villanyt, de már félig alszik.

– És mit szólnál egy kiscicához? – súgom a fülébe.
Kipattan a szeme.

– Azt már nem!

– Nem gondolod, hogy egy cica jobban illene hozzánk? Egy pelyhes szürke-fehér kiscica, bozontos farokkal – ecsetelem álmodozó hangon. – Ha fiú, hívhatnánk Hercegnek vagy Szürke Gandalfnak! Hát nem lenne édes? Ha lány, talán Agathának. Vagy Tillynek. Vagy Főnöknőnek. Az egyéniségétől függően.

– Hagyd már abba! – szól rám Kitty. – Nem lesz macskánk. A macskák olyan semmilyenek. Mellesleg nagyon számítóak.

– Hol tanultad ezt a szót? – kérdem lenyűgözve.

– A tévében.

– Egy kiskutya körül rengeteg tennivaló van. Ki fogja megetetni, sétáltatni, szobatisztaságra nevelni?

– Én-én-én! Elég megbízható vagyok, hogy egyedül gondoskodjak róla.

Közelebb húzódok hozzá. Imádom Kitty illatát fürdés után.

– Hah! Még életedben nem mosogattál el. És soha nem takarítottad ki a szobádat. És segítettél valaha is a tiszta ruha hajtogatásában? Tényleg, ha ezek közül egyikben nem veszel részt, hogyan vállalhatnál felelősséget egy másik élőlényért?

Kitty ellök magától.

– Akkor többet segíték!

– Hiszem, ha látom!

– Ha többet segíték, segítesz meggyőzni apát a kiskutyáról?

– Ha többet segítesz – egyezek bele. – Ha be tudod bizonyítani nekem, hogy nem vagy már csecsemő. – Kitty januárban lesz tíz. Elég idős már ahhoz, hogy segítsen a házimunkában. Szerintem Margot túlságosan elkényezteti. – Akkor a te dolgod lesz, hogy hetente

egyszer kiürítsd a fenti szemeteseket. És összehajtogasd a tiszta ruhát.

– Akkor... több zsebpénzt kapok?

– Nem. Arra gondolj, hogy segíték apát meggyőzni a kiskutyáról, és különben sem lehetsz már olyan, mint egy csecsemő. – Felrázom a párnám. – Egyébként ma nálad alszom.

Kitty akkorát rúg belém, hogy majdnem leesek az ágyról.

– Te vagy olyan, mint egy csecsemő, Lara Jean! – mérgelődik.

– Csak hadd aludjak itt ma éjjel! – kérlelem.

– Lehúzod rólam az összes takarót.

Kitty újra megpróbál lerugdosni az ágyról, de elnehezülök, és úgy teszek, mintha már aludnék. Aztán hamarosan mindketten álomba szenderülünk.

Vasárnap este a házi feladatomat készítem az ágyamon, amikor ismeretlen számról érkezik hívás.

– Halló!

– Szia! Mit csinálsz?

– Hmm! Bocsánat, kivel beszélek?

– Peter vagyok.

– Ó! Honnan szerezted meg a számom?

– Azzal ne foglalkozz!

Hosszú csend. Minden egyes másodperc kínzó gyötrelme, mert egyikünk sem szólal meg, de nekem fogalmam nincs, mit mondhatnék.

– Szóval, mit akarsz?

Peter felnevet.

– Olyan furi vagy, Covey! A kocsidat még mindig szerelik, ugye? Akkor mit szólnál hozzá, ha reggel én vinnélek a suliba?

– Rendben.

– Hét harminckor ott leszek.

- Rendben.
- Rend-ben...
- Szia!

28.

MÁSNAP REGGEL KORÁN ÉBRESZTEM KITTYT, hogy be tudja fonni a hajam.

– Hagyj békén! – durcáskodik, és átfordul a másik oldalára. – Még alszom.

– Kérlek, kérlek, kérlek, fond be körbe a hajamat! – kérlelem az ágya mellett guggolva.

– Nem! Fond be kétoldalt, és kész!

Kitty gyorsan befonja a hajam, majd azonnal visszaalszik. Már csak azt kell kitalálnom, mit vegyek fel. Most, hogy Peter és én hivatalosan is járunk, az emberek jobban oda fognak figyelni rám, úgyhogy jól kell kinéznem. Felpróbálok egy buggyos ujjú pöttyös ruhát harisnyával, de nem érzem jól magam benne. Mint ahogy a kedvenc szívecskés, pomponos pulcsimban sem. Hirtelen minden ruhám olyan gyerekes. Végül egy rövid, virágos ruha mellett döntök, amit egy japán weboldaltól rendeltem. Bokacsizmát veszek fel hozzá. Kissé a hetvenes évek londoni divatjára emlékeztet.

Amikor hét óra huszonötökor leviharzok a lépcsőn, Kittyt a konyhaasztalnál találom. A farmerkabátját szorongatva vár rám.

– Miért vagy már lent? – kérdezem, hiszen az iskolabusz nyolc előtt nem ér ide.

– Ma van az iskolai kirándulás, és korábban kell odaérnem. Nem emlékszel?

A hűtőn lévő naptárhoz rohanok. Ott áll a kézírásommal: *Kitty kirándulása*. Basszus!

Úgy volt, hogy én viszem el. De ez még a baleset előtti bejegyzés. Apa ügyelt az éjjel, és még nem ért haza, nekem pedig nincs autóm.

– Nem tud az egyik anyuka érted jönni?

– Már túl késő. A busz hét óra negyvenkor indul. – Kitty arca kezd eltorzulni, remeg a szája. – Nem késhetem le, Lara Jean!

– Rendben, rendben! Ne húzd föl magad! Valaki jönni fog értünk. Ne aggódj, jó?! – Felkapok egy éretlen banánt a gyümölcskosárból. – Menjünk ki, és ott várjuk meg!

– Kit?

– Csak igyekezz!

Kittyvel a bejárat ajtó előtti lépcsőn üldögélünk, és elfelezzük a zöldes színű banánt. Mindketten inkább az éretlen banánt szeretjük, és nem a foltos túlérettet. Margot az, akinek a túlérrett banán a kedvence. Azokat én mindig félreteszem a banános sütihez, Margot élvezettel befalja, a pépes részekkel együtt. Én a gondolatától is megborzongok.

A levegő kissé hűvös, bár még szeptemberben járunk, azaz gyakorlatilag nyár van. Kitty a lábát dörzsölgeti, hogy ne fázzon. Azt mondta, sortot szeretne hordani egészen októberig – ez a terve.

Már fél nyolc van, és Peter sehol. Kezdek nyugtalankodni, de nem akarom Kittyt felizgatni. Eldöntöm magamban, hogy ha Peter nem jelenik meg két percen belül, akkor átmegyek Joshhoz, és megkérem, vigye el Kittyt az iskolába.

Az utca másik oldaláról Ms. Rothschild odainteget nekünk, miközben egyik kezével az ajtaját zárja, a másik kezében egy kávétermoszt egyensúlyoz. Nagy lendülettel elindul az autója felé.

– Jó reggelt, Ms. Rothschild – kiabáljuk kórusban. Oldalba bököm Kittyt, és számolni kezdek: – Öt, négy, három...

– A francba! – üvölt fel Ms. Rothschild. A kávé kiborult a kezéből. Ezt legalább hetente kétszer

eljátssza. Fogalmam sincs, miért nem megy lassabban, vagy miért nem teszi rá a termoszra a tetejét, vagy miért nem tesz bele kevesebb kávé.

Peter ebben a pillanatban gördül be elénk; a fekete Audija még jobban csillog a napfényben. Felállok.

– Gyere, Kitty! – mondom, mire ő engedelmeskedik.

– Ez meg ki? – hallom magam mögül a suttogását.

Peter ablakai lehúzva. A sofőr melletti oldalra megyek, és bedugom a fejem.

– Belefér, hogy elvigyük a kishúgomat az általános iskoláig? – kérdezem. – Ma korábban kell ott lennie, mert kirándulni mennek.

Peter bosszúsnak tűnik.

– Miért nem említetted tegnap?

– Mert még nem tudtam! – Mögöttem inkább érzékelem, mintsem látom, ahogy Kitty nyugtalanul izeg-mozog.

– Ez kétüléses – jelenti be Peter, mintha nem látnám magam is.

– Tudom. Kittyt az ölembe veszem, és úgy csatolom be a biztonsági övet. – Amiért apám megölne, ha tudná, de nem kötöm az orrára, és remélem, Kitty sem.

– Aha, az biztonságosnak tűnik – csúfolódik Peter. Gyűlölöm, amikor valaki gúnyos hangon szól hozzám. Az olyan közönséges.

– Csak két mérföldre van.

Felsóhajt.

– Na, jó! Szálljatok be!

Kinyitom az ajtót, és becsusszanok mellé, a táskámat a lábamhoz teszem.

– Gyere, Kitty! – Szétnyitom a lábam, hogy Kittynek is legyen hely. Szorosan bekötöm magunkat. – Ne mondd el apának!

– Uhh! – horkan fel.

– Szia! Hogy hívnak? – fordul hozzá Peter.

Kitty habozik. Ez egyre többször fordul elő nála. Most már döntenie kell, Kittyt vagy Katherine-t mondjon-e.

– Katherine – böki ki végül.

– De ugye mindenki Kittynek hív?

– Mindenki, aki jól ismer, de neked Katherine vagyok.

Peternek felderül az arca.

– Kemény csaj vagy – ismeri el. Kitty tudomást sem vesz róla, csak időnként lopva rápillant. Peter hatással van másokra. A lányokra. De még a nőkre is.

Csendben suhanunk az iskola felé. Kitty végül megkérdezi:

– És te ki vagy?

Peterre nézek, de ő mereven bámulja az utat.

– Peter, a nővéred, izé, pasija.

Leesik az állam. Egy szót sem ejtettünk arról, hogy hazudjunk a családtagjainknak! Azt gondoltam, ez az egész az iskola berkein belül marad.

Kitty teste megmerevedik a karomban. Majd felém fordul, és azt visítja:

– *Ő a pasid? Mióta?*

– Múlt hét óta. – Legalább ez igaz. Valamennyire.

– Egy szót sem szóltál róla! Egyetlen istenverte szót sem, Lara Jean!

– Ne mondd azt, hogy „istenverte”! – szólok rá automatikusan.

– Egyetlen istenverte szót sem! – ismétli meg Kitty a fejét csóválva.

Peter felnyerít, mire csúnyán néz rá.

– Az egész nagyon gyorsan történt – próbálkozik Peter. – Még nem volt időnk elmondani senkinek...

– Nem hozzád beszélek! – csattan fel Kitty. – Hanem a drágalátos nővéremhez.

Peternek elkerekedik a szeme, és látom rajta, hogy türtőztetnie kell magát.

– Margot tudja? – kéri számon rajtam Kitty.

– Még nem, és kérlek, ne te mondd el neki, mielőtt én elmondhatnám!

– Hmm. – Ez látszólag elégedettséggel tölti el Kittyt. Nagy dolog, hogy ő már tud valamit, amit Margot még nem.

Végre odaérünk az iskolához, és a busz – hála istennek! – ott áll a parkolóban. A gyerekek előtte sorakoznak. A megkönnyebbüléstől hatalmasat sóhajtok. Kitty már ki is bontakozik a karomból, és kiugrik az autóból.

– Érezd jól magad a kiránduláson! – kiáltom utána.

Hirtelen visszafordul, és az ujjával vádlón felém bök.

– A *teljes* történetet hallani akarom, amikor hazaérek!

A kijelentés után elégedetten rohan a sorba.

Visszacsatolom a biztonsági övet.

– Hát... nem emlékszem, hogy megbeszéltük volna, hogy a családtagjaink előtt is felvállaljuk ezt a járás dolgot.

– Úgyis rájött volna, miután ide-oda szállítgatlak benneteket a városban.

– Nem kellett volna azt mondanod, hogy a „pasim vagy”. Elég lett volna az, hogy a „barátom”. – Mindjárt odaérünk a sulihoz, már csak két kereszteződés. Idegesen rendezgetem a copfomat. – És Genevieve-vel beszéltél már erről?

Peter összevonja a szemöldökét.

– Nem.

– Egy szóval sem említette?

– Nem. De biztos vagyok benne, hogy hamarosan sor kerül rá.

Peter csikorogva áll be a parkolóba. Amikor kiszállunk az autóból, és elindulunk a bejárat felé, Peter az ujjaim közé fűzi az ujjait. Azt hittem, elkísér a

szekrényemig, mint a múltkor, de az ellenkező irányba húz.

– Hová megyünk? – kérdezem.

– A büfébe.

Tiltakozni készülök, de határozottan rám szól.

– Többet kell nyilvános helyeken mutatkoznunk! A büfé erre a legalkalmasabb.

Josh biztosan nem lesz ott, az a népszerű emberek találkozóhelye, viszont egyvalaki feltétlenül ott fog ülni: Genevieve.

Amikor besétálunk, az egyik asztalánál ül az udvartartásával: Emily Nussbaummal, és Gabe-bel meg Darrell-lel a lacrosse-csapatból. Reggeliznek és kávéznak. Peterrel kapcsolatban azonnal jelez a hatodik érzéke, mert rögtön kiszúr minket. Peter elindul az asztaluk irányába, de az utolsó pillanatban visszarántom.

– Oda ülünk! – mutatok egy üres asztalra, ahol jól látnak minket.

– Miért?

– Csak... kérlek! – Gyorsan jár az agyam. – Mert otromba dolog lenne tőled, ha odavinnél az asztalukhoz egy másik lányt, mikor nemrég szakítottatok. Így Genevieve-nek van egy kis ideje, hogy távolról megszokjon bennünket együtt. – Mellesleg, rettegek.

Miközben odarángatom Petert az üres asztalhoz, integet a barátainak és úgy vonogatja a vállát, mintha azt mondaná: *Mit lehet tenni?* Leülök, Peter pedig közelebb húzza hozzám a székét.

– Ennyire félsz tőle? – húzza fel csodálkozva a szemöldökét.

– Nem! – Igen.

– Egy szép napon a szemébe kell nézned. – Peter közelebb hajol, megint megragadja a kezem, és a tenyeremet cirógatja.

– Hagyd abba! Ettől megőrülök.

Sértett pillantást lövell felém.

– A lányok imádják, amikor ezt csinálom.

– Nem, csak *Genevieve* imádja. Legalábbis úgy tesz, mintha imádná. Tudod, most, hogy jobban belegondolok, nincs is *olyan* sok tapasztalatod a lányok terén. Csak egy lánnyal. – Elhúszom tőle a kezem az asztalra. – Úgy értem, mindenki azt hiszi rólad, mekkora nőcsábász vagy, pedig a valóságban egyedül *Genevieve*-vel voltál, ja meg egy röpke hónapig *Jamilával*...

– Jó, jó, felfogtam. Befejezheted! Már így is mindenki minket néz.

– Ki mindenki? Az asztaltársaságod?

Peter megvonja a vállát.

– Mindenki.

Gyorsan körbepillantok. Igaza van. Mindenki minket néz. Peter hozzá van szokva, hogy nézik, de én nem. Furcsa érzés, mint amikor az új pulóver alatt visket a bőröm. Mert különben soha senki nem néz. Mintha színpadon állnék. És ami bizarr, valóban szokatlan a dologban, az, hogy ez egyáltalán nem kellemetlen.

Ezen elmélkedem, amikor a szemem összetalálkozik *Genevieve* szemével. *Tudom, ki vagy!* – vet felém egy rövid pillantást. Ezután elfordítja a tekintetét, és súg valamit *Emily*nek. *Genevieve* úgy méreget, mintha valami finomság volnék – mindjárt bekap, és kiköpi a csontjaimat. S ekkor, ugyanolyan hirtelen, ez a nézés eltűnik és rám mosolyog.

Megborzongok. Az igazság az, hogy *Genevieve* már kislánykorunkban is megrémisztett. Egyszer nála játszottunk, amikor *Margot* telefonált, hogy menjek haza ebédelni, mire *Genevieve* azt hazudta neki, hogy nem vagyok ott. Nem akart elengedni, mert éppen a babaházával játszottunk. Nem engedett ki az ajtón, és végül az anyukájának kellett kiabálnom.

Öt perccel múlt nyolc óra. Nemsokára becsengetnek.

– Mennünk kéne! – javaslom. Felállok; remeg a lábam. – Indulhatunk?

Peter zavartnak tűnik, mert a barátai asztala felé nézeget.

– Aha, rendben!

Feláll, és az ajtó felé vezet. Egyik keze a derekamon, a másikkal odaint a barátainak.

– Mosolyogj! – súgja a fülembe, és én szót fogadok.

Be kell vallanom, nem rossz érzés, amikor az embert egy fiú terelgeti, és utat tör neki a tömegben. Érezni a törődését olyan, mintha egy álomban lennék. Én attól még én vagyok, és Peter attól még Peter, de körülöttünk minden elmosódott és valótlan, mint amikor Margot-val bepezsgőztünk szilveszterkor.

Ez előtt fogalmam sem volt róla, de úgy érzem, mindeddig láthatatlan voltam. Mint akárki más. Most viszont, hogy az emberek azt hiszik, Peter Kavinsky csaja vagyok, rám csodálkoznak. Miért is? Hogy vajon mi az, ami miatt Peter belém zúgott?

Mi az, amit tudhatok? Mi tesz olyan különlegessé? Azt én is szeretném tudni.

Misztikus lány lettem. Azelőtt csak egy „csendes” lány voltam. Attól, hogy Peter barátnője lettem, felmagasztalódtam.

Busszal megyek haza, mert Peternek lacrosse-edzése van. Előreülök, ahogy szoktam, de ma mindenki kérdően néz rám. Azaz leginkább az olyan csórók, mint én, mert mások aligha járnak busszal.

– Mi van közted és Kavinsky között? – szegezi nekem a kérdést egy Manda nevű másodikos lány. Úgy teszek, mint aki nem hallja.

Még jobban lecsúszok az ülésen, és elolvasom a levelet, amit Peter hagyott a szekrényemben.

KEDVES LARA JEAN!

ÜGYES VOLTÁL.

PETER

Elmosolyodok, de ekkor meghallom Manda hangját, amint odasúgja a barátnőjének:

– Bizarr, hogy Kavinskynek pont ő tetszik. Úgy értem... nézz rá, és nézz rá Genevieve-re!

Érzem, ahogy összemegyek. Tényleg ezt gondolják rólam? Lehet, hogy nem is a „misztikus” lány vagyok, hanem a „nemelégjó” lány?

Amint hazaérek, a szobámba megyek, a puha hálóingembe bújok, és kiengedem a hajam. Micsoda megkönnyebbülés! A fejbőröm hálásan bizsereg. Aztán hanyatt fekszem az ágyon, és kibámulok az ablakon, amíg be nem sötétedik. Folyamatosan rezeg a telefonom. Biztosra veszem, hogy Chris próbálkozik, de lusta vagyok megnézni.

Egyszer csak Kitty ront be az ajtón.

– Beteg vagy? Miért fekszel az ágyban, mint Brielle anyukája, amikor rákos volt?

– Nyugalomra van szükségem – mondom, és lehunyom a szemem. – Fel kell töltenem magam békével.

– Jó... és mit fogunk vacsorázni?

Kipattan a szemem. Ez igaz. Hétfő van, és hétfőnként az én dolgom a vacsorakészítés. Ó, Margot, hol vagy? Már sötét van odakint, nincs értelme bármit is elővenni a fagyasztóból. Esetleg a hétfők pizzanapok lehetnének. Kittyt méregetem.

– Van pénzed?

Mindketten kapunk zsebpénzt, Kitty heti öt dollárt, én heti húsz dollárt, de neki mindig több pénze van. Mindent félretesz, mint egy csalafinta kismókus.

Fogalmam sincs, hol tartja a pénzét, mert bezárja az ajtaját, amikor előveszi a rejtékhelyről. Szívesen ad kölcsön, viszont kamatot számol fel. Margot-nak van egy hitelkártyája, amivel tud bevásárolni és tankolni, de magával vitte. Valószínűleg nekem is kellene kérnem egyet apától, ha már én lettem a rangidős testvér.

– Mire kell?

– Mert pizzát akarok rendelni vacsorára. – Kitty már alkudni készül, de mielőtt megszólalhatna, hozzáteszem:

– Majd apa kifizeti, amikor hazaér, úgyhogy ne is álmodozz a kamatról! A pizza a te vacsorád is, ne feledd! Húsz dollár elég lesz.

Kitty keresztbe fonja maga előtt a karját.

– Adok pénzt, ha előbb elmondod, ki volt az a fiú ma reggel. *A pasid.*

Sóhajtok.

– Mit szeretnél tudni?

– Hogy hogyan jöttetek össze.

– Régen barátok voltunk a suliban, nem emlékszel? Időnként Piers-ék lombkunyhójában lógtunk együtt. – Kitty kifejezéselen arccal megvonja a vállát. – Emlékszel a baleset napjára? – Kitty bólint. – Peter épp arra járt, megállt és segített nekem. És aztán újra összejöttünk. Sorsszerű volt. – Ami azt illeti, jó gyakorlat elmesélni ezt Kittynek. Ugyanezt fogom elmondani este Chrisnek.

– Ennyi? Ennyi az egész?

– Hé, ez egy remek történet! Úgy értem, a baleset igen drámai esemény, amihez hozzájön a közös múltunk.

Kitty csak annyit mond: „Hmm”, és annyiban hagyja.

Kolbászos-gombás pizzát vacsorázunk, és amikor felvetem a hétfői pizzavacsora ötletét, apa azonnal helyesel. Szerintem még mindig nem felejtette el a rosszul sikerült bossamot.

Nagy megnyugvást jelent, hogy vacsora közben Kitty végig a kirándulásról beszél, és én békésen eszegethetem a pizzát. Még mindig Manda szavai járnak a fejemben, és azon tűnődöm, talán mégsem volt olyan jó ötlet ez az egész.

Amikor Kitty elhallgat, hogy magába tömjön egy szeletet, apa felém fordul, és megkérdezi:

– És veled történt valami érdekes?

Lenyelem a falatot.

– Hát... nem igazán.

Aznap este teleengedem a kádat vízzel, és olyan sokáig áztatom magam a habfürdőben, hogy Kitty kétszer is bekopog ellenőrzésképpen, nem aludtam-e el. Egyszer majdnem sikerült.

Csak az zökkentett ki, hogy berregni kezdett a telefonom. Chris. Ügyet sem vetek rá, de aztán egy pillanatra sem hagyja abba. Végül felveszem.

– Igaz? – visítja.

Eltartom a fülemtől.

– Igen.

– Te jó isten! Mondj el mindent!

– Holnap, Chris. Holnap mindent elmondok. Jó éjt!

– Várj!

– Aludj jól!

29.

ÉLETEM ELSŐ FOCIMECCSÉRE MEGYEK PÉNTEKEN. A foci soha, a legkevesbé sem érdekelt, mint ahogy most sem. Magasan ülök a lelátón Peterrel és a barátaival, és amennyire meg tudom állapítani, nem sok a látnivaló a pályán. Látszólag sok várakozás és fejetlenség, és kevés történés. Egyáltalán nem hasonlít a filmekben látható focihoz.

Fél tízre remélhetőleg vége lesz. Épp a kabátomba ásítok, amikor Peter váratlanul átölel. Alig kapok levegőt.

Alattunk Genevieve szurkol a csapatnak – a pomponjait rázza és lengeti. Felnéz a lelátóra, és amikor meglát minket, megtorpan egy fél másodpercre, mielőtt újabb üdvözlőgásban törne ki. A szeme villámokat szór.

Peterre pillantok, aki önelégült vigyorral ül mellettem. Amikor Genevieve eltűnik az oldalvonalon kívül, leveszi rólam a kezét. Hirtelen mintha feltűnne neki, hogy én is ott vagyok, mert felém fordul.

– Eli bulit tart ma este. Akarsz menni?

Azt sem tudom, ki az az Eli. Jó nagyot ásítok.

– Hát... igazából fáradt vagyok. Úgyhogy... nem. Kösz, nem. Kitennél engem otthon?

Peter megvetően néz rám, de nem vitatkozik.

Hazafelé menet elhajtunk az étterem mellett, mire hirtelen megszólal:

– Éhes vagyok. Nem akarod, hogy megálljunk, és együnk valamit? – Csípősen hozzáteszi: – Vagy túl fáradt vagy hozzá?

Elengedem a fülem mellett a csipkelődést.

– Jó, szívesen eszem valamit.

Peter megfordul, és bemegyünk az étterembe. Az első boksztok egyikében ülünk le. Amikor Margot-val és

Josh-sal jöttem ide, mindig hátul, a zenegép közelében foglaltunk helyet, hogy be tudjunk dobálni pénzt. Az idő nagy részében ugyan nem üzemelt, de azért szerettünk a közelében ülni. Furcsa érzés nélkülük itt lenni. Kialakítottunk egy közös szokásrendszert: mindig két adag grillezett sajtot rendeltünk, amiket négyfelé vágtunk és rendeltünk hozzá egy tányér paradicsomlevest, amibe a sajtot mártogattuk, majd desszertnek Josh-sal közösen ettünk egy gofrit tejszínhabbal, míg Margot tápiókapudingot kért. Ez gáz, biztos vagyok benne, hogy csak a nagymamák szeretik a tápiókapudingot.

Kelly, a pincérnőnk, aki egyébként egyetemista, egész nyárra elutazott, de úgy tűnik, már visszajött. Peterre pillant, majd letesz elének egy kancsó vizet.

– Hol vannak a barátaid? – kérdezi tőlem.

– Margot elment Skóciába, és Josh... ő nincs itt.

Peter furcsa arcokat vág. Majd áfonyás palacsintát, szalonnát és rántottát rendel. Én maradok a grillezett sajtnál, és meggylevet kérek hozzá.

Amikor Kelly elmegy, hogy leadja a rendeléseinket, Peterhez fordulok.

– Miért utálod annyira Josht?

– Nem utálok! – horkan fel Peter. – Alig ismerem a srácot.

– Hát, szerintem egyáltalán nem kedveled.

Peter komor pillantást vet rám.

– Mi kedvelnivaló van benne? Egyszer hetedikben beárult, hogy csaltam.

Peter csalt? Összeugrik a gyomrom.

– Hogyhogy csaltál? Úgy érted, lemásoltad valakiről a leckét?

– Nem. Egy spanyolvizsgán a számológépembe írtam a válaszokat, és az a rohadt Josh beköpött. Milyen ember az, aki ilyet csinál?

Az arcát fürkészem, hátha felfedezem rajta a zavar vagy szégyen bármi jelét, de egy csöppnyi sincs rajta.

– Mire vagy ilyen nagyra? Te voltál az, aki csalt!

– Hetedikben!

– És még mindig csalsz?

– Nem. Szinte soha. Na jó! Csalok. – A homlokát ráncolja. – Megkérhetlek, hogy ne nézz így rám?

– Hogy?

– Ilyen ítélkezően. És különben is, lacrosse-ösztöndíjas vagyok, úgyhogy mit számít az!

Hirtelen világosság gyúl bennem. Halkan odasúgom:

– Várjunk csak... és olvasni tudsz?

Peterből kitör a nevetés.

– Persze hogy tudok! Te jó ég, Lara Jean! Nem kell mindennek olyan nagy feneket keríteni. Egyszerűen lusta vagyok. – Felhorkan. – *Hogy tudok-e olvasni?* Hány levelet írtam már neked? Eszméletlen csaj vagy!

Érzem, hogy elvörösödök.

– Ez nem is olyan vicces – sandítok rá. – Neked minden vicces?

– Nem minden, de kétségtelen, hogy majdnem minden.

Leesik az állam.

– Talán ez egy személyiségzavar, amin dolgoznod kéne – magyarázom. – Mert vannak komoly dolgok, amiket komolyan kell venni. Bocs, ha ítélkezőnek gondolsz!

– Aha, szerintem ítélkező vagy! Általánosságban ítélkezel. Ez egy olyan személyiségzavar, amin *neked* kellene dolgoznod. És azt is gondolom, hogy meg kellene tanulnod lerázni magadról a dolgokat, és élvezni az életet!

Sorolni kezdem magamban, hogyan élvezem az életet: biciklizés (amit utálok), sütés, olvasás; talán a kötést is belevenném, de biztos vagyok benne, hogy

Peter csak kinevetne miatta. Ekkor megérkezik Kelly az ennivalóval, szóval befejezem, hogy megkóstolhassam a sajtot, amíg még lágy.

Peter elcsen a tányéromról egy sült krumplit.

– És még ki?

– Hogy érted, hogy még ki?

– Ki kapott még levelet? – kérdi teli szájjal.

– Hát, ez aztán magánügy! – csóválom a fejem, mintha azt mondanám: *Micsoda otromba kérdés!*

– Mi van? Csak kíváncsi vagyok. – Peter még egy sült krumplit mártogat a ketchupomba, és gúnyosan hozzáteszi: – Ne szégyenlősködj már! Nekem elmondhatod! Tudom, hogy én vagyok az első – az nyilvánvaló. De szeretném hallani, ki ér fel még hozzám!

Annyira magabiztos, hogy közben kidülleszti a mellét. Rendben, ha annyira tudni akarja.

– Josh, te...

– Értelemszerűen.

– Kenny.

Peter felhördül.

– Ki az a Kenny?

Lazán felkönyöklök, és a kezemmel megtámasztom az állam.

– Egy srác, akivel az egyházi táborban találkoztam. Ő volt a legjobb úszó a fiúk között. Egyszer megmentett egy fuldokló kisgyereket. Beúszott a tó közepéig, még mielőtt az életmentőknek feltűnt volna, hogy valami baj van.

– És mit mondott, amikor megkapta a levelet?

– Semmit. Visszaküldték a feladónak.

– Rendben. És még?

Nagyot harapok a szendvicsembe.

– Lucas Krapf.

– Az a srác homokos – jegyzi meg Peter.

– Nem homokos!

– Ne álmodozz, kislány! Homokos, és kész. Tegnap selyem nyakkendőben jött suliba.

– Biztos vagyok benne, hogy csak viccből vette fel. Különben is, attól, hogy valaki selyem nyakkendőt vesz fel, még nem homokos. – Olyan pillantást vetek rá, mintha azt mondanám: *Te homofób!*

– Hé, ne nézz így rám! – tiltakozik. – A kedvenc nagybátyám minden kétséget kizáróan homokos. Ötven dolcsiban fogadok, ha Eddie bácsinak megmutatnám Lucas fotóját, rögtön megerősítené, amit mondok.

– Csak mert Lucas szereti a divatot, még nem homokos! – Peter ismét vitába akar szállni velem, de leintem. – Mindez csak azt jelenti, hogy ebben a dögunalom külvárosban ő közülünk a legvárosiasabb. Fogadni mernék, hogy a New York-i Egyetemre megy majd, vagy valahová New Yorkba. Akár színész is lehet belőle. A külseje adott: karcsú és magas. Nagyon finom vonások. Úgy fest... mint egy angyal.

– Na, jó! És mit szolt ez az angyali fiú a leveledhez?

– Semmit... Biztosan azért, mert úriember, és nem akart kínos helyzetbe hozni azzal, hogy előhozakodik vele.

Sokatmondó pillantást vetek rá: *Nem úgy, mint egyesek!*

Peter a szemét forgatja.

– Jó-jó! Nem érdekel! – Hátradől, és kinyújtja a karját a mellette lévő szék támlájára. – Ez csak négy. Ki az ötödik?

Elcsodálkozom, hogy így számon tartja.

– John Ambrose McClaren.

Peternek elkerekedik a szeme.

– McClaren? Mikor voltál szerelmes belé?

– Nyolcadikban.

– Azt hittem, nyolcadikban belém voltál szerelmes.

– Lehet, hogy volt egy kis átfedés – vallom be. A szívószállal kevergetem az italom. – Akkor történt, amikor egyszer tornaórán... össze kellett szednünk az összes focilabdát, és esni kezdett... – Felsőhajtók. – Alighanem az volt a legromantikusabb dolog, ami valaha velem történt.

– Mit szeretnek a lányok annyira az esőben? – csodálkozik Peler.

– Nem tudom... Talán azt, hogy az esőben minden drámaibb hatású – vonom meg a vállam.

– Történt valami kettőtök között, vagy csak annyi, hogy az esőben szedegettétek a labdát?

– Úgysem értenéd! – Olyasvalaki, mint Peter, soha nem értené ezt meg.

Peter a szemét meresztgeti.

– Tehát McClaren levelét a régi házba küldték? – súgja.

– Azt hiszem. Soha nem kaptam tőle visszajelzést. – Nagyot kortyolok a meggyléből.

– Miért olyan szomorú a hangod?

– Nem is szomorú!

Talán mégis. Egy kicsit. Josh mellett John Ambrose McClaren az, aki a legfontosabb nekem a fiúk közül, akiket szerettem. Volt benne valami nagyon édes. A lehetőség ígérete – hogy talán majd egyszer. Szerintem John Ambrose McClaren az életemben az, „aki nem jött össze”. Hangosan csak annyit mondok:

– Úgy értem, vagy soha nem kapta meg, vagy ha megkapta... – Megvonom a vállam. – Sokszor elképzeltem, vajon mi lett belőle. Hogy vajon ugyanolyan-e. Lefogadom, hogy igen.

– Tudod, mit, szerintem egyszer beszélt rólad – mondja Peter vontatottan. – Igen, már emlékszem! Azt mondta, szerinte te vagy az évfolyam legszebb lánya.

Azt is mondta, hogy nagyon megbánta, amiért nem hívott el a ballagási bálra.

Az egész testem megfeszül, és még a szívverésem is eláll.

– Tényleg? – suttogom.

Peterből kitör a kacagás.

– Olyan hiszékeny vagy, kislány!

Görcsbe rándul a gyomrom.

– Ez nagyon nem volt szép tőled! – pislogok. – Miért mondtál ilyet?

Peter abbahagyja a nevetést.

– Hé, ne haragudj! Csak vicceltem...

Átnyúlok az asztal fölött, és egy jó nagyot beleöklözök a vállába.

– Te seggfej!

A vállát dörzsölgetve rám kiált:

– Aú! Ez fáj!

– Megérdemelted!

– Bocs! – mondja még egyszer, de még mindig huncutul csillog a szeme. Elfordítom a fejem. – Ne csináld már! Ne haragudj! Lehet, hogy tetszettél neki. Hívjuk fel, és kérdezzük meg!

Felkapom a fejem.

– Neked megvan a száma? Megvan John Ambrose McClaren száma?

Peter előhúzza a telefonját.

– Persze. Hívjuk fel most rögtön!

– Ne! – Próbálok kitépni a kezéből a telefont, de túl gyors. A feje fölé tartja, ahol nem érem el. – Ne merészed felhívni!

– Miért ne? Azt hittem, tényleg érdekel, mi lett vele.

Erélyesen megrázom a fejem.

– Mitől félsz annyira? Attól, hogy nem emlékszik rád?

– Hirtelen megváltozik az arckifejezése, mintha más

színen kezdene látni engem. – Vagy attól, hogy emlékszik?

A fejem csóválom.

– Ennyi. – Peter elégedetten bólint. Visszadől a székre, és a kezét összefűzi a tarkóján.

Nem tetszik, ahogy méreget. Mint aki azt gondolja, tisztán látja a másikat. Kinyújtom felé a kezemet.

– Kérem a telefonodat!

Leesik az álla.

– Fel akarod hívni? Most rögtön?

Tetszik, hogy megleptem. Olyan érzés, mintha valamit visszaszereztem volna. Jó mulatság lesz Petert váratlan helyzetek elé állítani. Eddig még csak Kittynek mondtam azt, hogy „Kérem a telefonodat!”. Peter engedelmesen a kezembe nyomja a telefont, és átmásolom John számát az enyémbe.

– Majd akkor hívom fel, amikor én szeretném, és nem azért, mert te szeretnéd.

Peter kelletlen tisztelettel méreget. Persze hogy soha nem fogom felhívni John-t, de Peter K.-nak ezt nem kell tudnia.

Aznap este az ágyamban még mindig Johnra gondolok. Vicces dolog azt mérlegelni, hogy mi lett volna, ha. Félelmetes, ugyanakkor vicces. Olyan érzés, mintha ez előtt kétségkívül azt hittem volna, hogy ez az ajtó zárva áll előttem, de most résnyire kinyílt. Mi lenne akkor, ha? Mi lenne akkor, ha én és John McClaren? Ha becsukom a szemem, szinte magam előtt látom.

30.

MARGOT-VAL TELEFONON BESZÉLÜNK. Nálunk szombat délután, ott szombat este van.

– Jelentkeztél már valamilyen nyári gyakorlatra? – kérdezi.

– Még nem...

Margot felsóhajt.

– Azt hittem, megpróbálsz a Montpelier-t. Tudod, hogy szükségük van segítségre a levéltárban. Szeretnéd, hogy felhívjam Donnát?

Margot a Montpelier-ben töltött két nyári gyakorlatot, és nagyon szerette. Részt vett egy fontos ásatáson, ahol találtak egy darabkát egy Dolley Madison-porcelántányérból – amikor az ember azt hinné, legalább gyémántokat vagy dinoszauruszcsonthozak ástak ki. Mindenki szereti ott Margot-t. Amikor eljött, kapott egy plakettet a jó munkájáért. Apa kiakasztotta a nappaliban.

– A Montpelier túl messze van nekem.

– És mit szólnál ahhoz, ha a kórházban dolgoznál önkéntesként? – veti fel. – Azokon a napokon, amikor be kell menned, apa be tudna vinni.

– Tudod, hogy nem szeretem a kórházat.

– Akkor menj a könyvtárba! A könyvtárt szereted.

– Már kitöltöttem a jelentkezési lapot – hazudok.

– Tényleg?

– Vagy csak akartam...

– Nem kéne rád erőltetnem a dolgokat. Neked kell akarni. Neked kellene megtenni az első lépést. Nem leszek mindig melletted, hogy ösztökéljelek.

– Tudom.

– Úgy értem, felfogod, milyen fontos ez az év, Lara Jean? Most dől el minden. Nem lesz újabb alkalom – már tizenegyedikes vagy!

Érzem, hogy kezdek pánikba esni, és ha kérdez még valamit, rögtön elsírom magam.

– Halló!

– Itt vagyok. – A hangom erőtlen, és tudom, Margot is érzi, hogy sírhatnékom támadt.

Habozik.

– Na, jó, figyelj, van még időd. Csak nem szeretném, ha túl sokáig várnál, és minden jó helyet betöltenének. Egyszerűen izgulok érted. De minden rendben van. Jól vagy?

– Jól. – Ez a rövidke szó is hatalmas erőfeszítésembe kerül.

– Egyébként mi a helyzet?

Úgy kezdtem a beszélgetést, hogy szerettem volna mesélni neki Peterről, és mindarról, ami történt, de most csak megkönnyebbülést érzek, hogy ilyen messze van tőlem, és nem látja, mibe keveredtem.

– Minden rendben – nyögöm ki.

– Hogy van Josh? Beszéltél vele mostanában?

– Nem nagyon. – Ez igaz is, mert annyira lefoglalt Peter, hogy nem igazán volt rá alkalmam.

31.

KITTYVEL A BEJÁRAT ELŐTTI LÉPCSŐN ÜLÜNK. Ő a koreai joghurtitalát iszogatja, én pedig Margot sálát kötögetem, miközben Peterre várok. Kitty apára vár, hogy elvigye az iskolába.

Ms. Rothschild még nem dugta ki az orrát. Lehet, hogy beteg, vagy csak később rohan majd kifelé.

Mindketten az ajtaját szuggeráljuk, amikor egy furgon gördül be az utcába, és megáll előttünk. Peter Kavinsky az. Egy sárgásbarna furgonban. Kidugja a fejét az ablakon.

– Jössz vagy nem?

– Te miért ezt vezeted? – kiáltja oda neki Kitty.

– Azzal ne törődj, Katherine! – kiabál vissza Peter. – Csak szállj be!

Kittyvel összenézünk.

– Én is? – kérdi tőlem.

Megvonom a vállam. Majd hátradőlök, kinyitom a bejárati ajtót, és bekiáltok:

– Kitty velem jön, apa!

– Rendben! – kiabál vissza apám.

Felállunk, ám ebben a pillanatban Ms. Rothschild viharzik ki az ajtaján a tengerészkék kosztümjében. Egyik kezében aktatáska, a másikban a kávé. Kittyvel jókedvűen összenézünk.

– Öt, négy, három...

– A francba!

Kacagva szaladunk Peter furgonjához. Beugrok Peter mellé, Kitty pedig hátra.

– Min neveltetek annyira? – kérdi.

Már éppen elmesélném neki, amikor Josh lép ki a házból. Megtorpan, és mereven bámul ránk egy

másodpercre, majd odaint. Visszaintek, Kitty viszont az ablakon kihajolva ordítja:

– Szia, Josh!

– Mi a helyzet? – kiált oda neki Peter is, miközben teljesen rám hajol.

– Sziasztok! – köszön Josh, majd beszáll az autójába. Peter vigyorogva oldalba bök, és tolatni kezd.

– Most áruljátok el, min neveltetek annyira! Becsatolom a biztonsági övem.

– Ms. Rothschild legalább hetente egyszer leönti magát kávéval, amint az autójához rohan.

Ennél viccesebb nincs is a világon! – zendít rá Kitty. Peter felhorkan.

– Ti szadisták vagytok!

– Mi az a szadista? – érdeklődik Kitty. Bedugja közénk a fejét. Visszatolom, és rászólok:

– Kösd be magad!

– Azt jelenti, hogy mások fájdalma boldogsággal tölt el – magyarázza neki Peter.

– Ó! – hallom Kitty hangját, aki halkán elismétli a szót: – Szadista.

– Ne taníts neki bizarr dolgokat! – mondom Peternek.

– Én szeretem a bizarr dolgokat – ellenkezik Kitty.

– Látod? A kölykök szeretik a bizarr dolgokat – állapítja meg Peter, majd anélkül hogy hátrafordulna, odatartja Kittynek a kezét, hogy csapjon bele. Kitty előrehajol, és teljes erőből belecsap. – Majd egy kortyot abból, amit iszogatsz!

– Már nem sok van benne, megihatod! – mondja Kitty, és előrenyújtja a joghurtalt Peternek.

– Finom!

– A koreai piacról van – csiripel hátul Kitty. – Be lehet tenni a fagyasztóba, és akkor jegesen és hidegen issza az ember.

– Jól hangzik. Lara Jean, készítenél nekem egyet holnap reggelire? A szolgálataimért.

Dühös pillantást vetek rá, mire Peter helyesbít.

– Úgy értem, a fuvarért!

– Majd én hozok neked egyet, Peter – mondja Kitty.

– Te vagy az én emberem!

– Csak ha holnap is elviszel a suliba – fejezi be a mondatot Kitty, mire Peter gúnyosan felnevet.

32.

A NEGYEDIK ÓRA ELŐTT A SZEKRÉNYEM ELŐTT ÁLLOK, és az ajtó belső oldalán lógó kis tükörben próbálom megigazítani a körfonást.

– Lara Jean?

– Igen?

Kikémlelek az ajtó mögül. Lucas Krapf áll előttem, egy V nyakú helyes kék pólóban és homokszínű hosszúnadrágban.

– Ez egy ideje nálam van... és nem is akartam szóba hozni, de aztán eszembe jutott, hátha szeretnéd visszakapni.

Egy rózsaszín borítékot nyom a kezembe. A leveletem. Tehát Lucas is megkapta.

Bedobom a szekrényembe, grimaszolok egyet a tükörbe, majd becsukom az ajtót.

– Szóval alighanem tudni szeretnéd, mi ez az egész – kezdek bele magabiztosan, de szinte azonnal elcsuklik a hangom. – Hát, izé, nagyon régen írtam, és...

– Nem kell magyarázkodnod!

– Tényleg? Nem érdekel?

– Nem. Ami azt illeti, nagyon jólesett ilyen levelet kapni. Igazán megtiszteltetésnek éreztem.

Hatalmas sóhajjal dőlök neki a szekrénynek. Miért van Lucas Krapf ennyire a helyén? Pontosan tudja, mit kell mondania.

De ekkor félig mosolyogva, félig grimaszolva hozzáteszi:

– De a helyzet az... – Lehalkítja a hangját. – Ugye tisztában vagy velem, hogy meleg vagyok?

– Ó, persze! Egyértelműen. – Igyekszem titkolni a csalódottságomat. – Teljesen tisztában voltam veled.

Tehát Peternek mégis igaza volt.

Lucas elmosolyodik.

– Édes vagy! – mondja, ami jó érzéssel tölt el. – Bár megtennéd, hogy nem mondom el senkinek? Úgy értem, más vagyok, de még nem teljesen *más*. Ugye érted?

– Tökéletesen! – vágom rá magabiztosan.

– Anyám például már tudja, de apám csak sejti. Nyíltan még nem vállaltam fel.

– Értem.

– Egyszerűen hagyom, hogy mindenki azt higgyen, amit akar. Nem érzem, hogy nekem kellene ezt kimondanom. Szerintem tudod, miről beszélek. Mivel egyszerre vagy fehér és ázsiai, az emberek állandóan azt kérdezzetik, melyik fajtához tartozónak érzed magad. Nincs igazam?

Ezen még soha nem gondolkodtam így el. De igen, igen, igen! Lucas rátapintott valamire.

– Pontosan! Azaz, mi közük hozzá?

– Ez az!

Azzal a csodálatos érzéssel mosolygunk egymásra, hogy van valaki, aki megért minket. Ugyanabba az irányba indulunk – neki kínai órája lesz, nekem francia. Egyszer csak Peterről kérdez, és kísértést érzek, hogy elmondjam neki az igazságot, mert annyira közel érzem magamhoz. De Peterrel megállapodást kötöttünk: világosan kimondtuk, hogy soha senkinek nem áruljuk el. Nem szeretném megszegni. Úgyhogy amikor Lucas megkérdezi:

– És mi a helyzet veled és Kavinskyvel?

Csak megvonom a vállam, és rejtelmesen mosolygok.

– Örület, nem? Hiszen annyira... – a megfelelő szót keresem, de semmi jó nem jut eszembe. – Úgy értem, eljátszhatná a szépfiút egy filmben. – Gyorsan hozzáteszem. – Persze te is! Te azt a srácot játszánád, akit minden lány kiszemelne magának.

Lucas elneveti magát, de látom rajta, hogy jólesik neki.

Kedves Lukas!

Soha nem találkoztam még olyan jó modorú fiúval, mint amilyen te vagy. Brit akcentussal kéne beszélned! A banketten viseltél egy nyakkendőt, ami olyan jól állt neked, hogy szerintem le se kéne venned.

Ó. Lukas! Bárcsak tudnám, milyen lányok tetszenek neked! Amennyire tudom, még egyetlen lánnyal sem randiztál... hacsak nem egy másik suliból. Rejtelmes vagy! Szinte semmit nem tudok rólad. Pusztán lényegtelen, jellegtelen dolgokat, mint azt, hogy mindennap csirkés szendvicset ebédelsz és golfozol. Szerintem az egyetlen kicsit is valós dolog, amit tudok rólad, az, hogy jól írsz, ami, mély érzelmekről tesz tanúbizonyságot. Mint például az a novella, amit kreativitás órán írtál egy mérgezett kútról — ráadásul egy hatéves fiúcska szemszögéből. Olyan mély és kifinomult volt! A történetet hallgatva úgy éreztem, hogy legalább egy kicsit megismertelek. De még mindig nem ismerlek, és azt kívánom, bárcsak úgy lenne.

Nagyon különlegesnek érezlek. Szerintem te vagy az iskola egyik legkülönlegesebb embere, és szeretném, ha többen ismernének... Vagy mégsem? Mert néha jó érzés egyediül tudni valamit.

Szeretettel:

Lara Jean

SULI UTÁN CHRISSZEL A SZOBÁMBAN LÓGUNK. Összeveszett az anyukájával, mert éjjel nem aludt otthon, úgyhogy most nálunk bujkál, amíg a mamája el nem megy a könyvklubba. Kitty Pirate Booty pattogatott kukoricáját majszolgatjuk, amit meg kell majd vennem neki, mert hiányolni fogja, ha hétfőn nem lesz benne az uzsonnásdobozában.

Chris beletöm egy marékkaival a szájába.

– Csak annyit árulj el, Lara Jean, meddig jutottatok Peterrel!

Majdnem a torkomon akad a falat.

– Semeddig! És a közeljövőben nem is áll szándékunkban. – Vagy valaha.

– Komolyan? Még a melltartódba se nyúlt be? Nem simított végig váratlanul?

– Nem! Megmondtam, hogy én és a nővérem nem vagyunk olyanok.

Chris felhorkan.

– Ugye viccelsz? Egyértelmű, hogy Margot és Josh már lefeküdt egymással. Ne légy olyan naiv, Lara Jean!

– Nem vagyok naiv – tiltakozom –, egészen biztos vagyok benne, hogy még nem csinálták.

– Honnan? Honnan lehetsz benne egészen biztos? Arra azért kíváncsi vagyok!

– Nem mondom el!

Ha elmondom Chrisnek, csak még inkább kinevetne. Úgysem értené; neki csak egy kisöccse van. Nem tudja, milyen kapcsolat lehet a lánytestvérek között. Margot-val kötöttünk egy szerződést még általános iskola végén, amiben megesküdünk arra, hogy nem

szerelmeskedünk addig, amíg férjhez nem megyünk, vagy amíg nagyon-nagyon bele nem szeretünk valakibe, és legalább huszonegy évesek nem leszünk. Lehet, hogy Margot nagyon-nagyon beleszeretett Joshba, de még nem ment hozzá, és még nem huszonegy éves. Ő soha nem hazudtolná meg magát. Testvérek között egy ilyen egyezmény rendkívüli fontossággal bír.

– Ne már! Tényleg szeretném tudni! – A szemében megvillan a vágy, amiből látom, hogy jócskán felcsigáztam.

– Te csak gúnyolódni akarsz, amit nem hagyok! – zárom le a vitát.

Chris pofákat vág.

– Na, jó! De kizárt dolog, hogy nem kupakoltak még.

Szerintem azért használ ilyen szavakat, hogy kicsikarjon valamilyen reakciót. Imádja, ha visszavágok, úgyhogy nagyon résen kell lennem, hogy ne tegyem. Nyugodtan megkérem:

– Fejezd be végre, hogy a nővérem és Josh szexuális életét taglalod! Nem szeretem.

Chris elővesz a táskájából egy alkoholos filcet, és elkezd befesteni a nagylábujján a körmöt.

– Itt az ideje, hogy elengedd ezt a mindentől való rettegést! De tényleg! Elhitetted magaddal, hogy ez valami hatalmas, sorsfordító pillanat, de igazából öt perc alatt túl vagy rajta, és még csak nem is a legjobb rész.

Tudom, hogy most arra vár, kérdezzem meg, melyik a legjobb rész, de nem törődök vele.

– Szerintem az alkoholos filc mérgező hatású az ember körmén.

Chris csak megrázza a fejét, mintha azt mondaná, reménytelen eset vagyok.

Azért elmerengek rajta... milyen lehet? Olyan közel lenni egy fiúhoz, hogy mindent látni engedünk neki, és semmit nem titkolunk el. Vajon csupán egy vagy két

másodpercig félelmetes, vagy mindig az? Mi van akkor, ha egyáltalán nem jó nekem? És mi van akkor, ha túl jó? Erről még sokat lehetne gondolkodni.

34.

– MIT GONDOLSZ, ha egy fiú és egy lány már régóta jár, akkor automatikusan szexeltek is? – kérdezem Petert. A könyvtárban ülünk a földön, a hátunkat a kartotékos szekrénynek támasztva, amihez soha senki nem jön oda. Iskola után vagyunk, a könyvtár üres, és a házi feladatainkat írjuk. Peter nagyon rosszul áll kémiából, úgyhogy segítek neki a tanulásban.

Hirtelen támadt érdeklődéssel felpillant a könyvéből. Félrelöki a kémiát.

– Több információra van szükségem. Mióta járnak?

– Régóta. Úgy két éve.

– Hány évesek? Mint mi?

– Kábé.

– Nagy valószínűséggel igen, de nem szükségszerűen. Az rajtuk múlik. De ha fogadnom kellene rá, az igenre tennék.

– De a lány nem olyan. És a fiú sem.

– Kikről beszélgetünk egyáltalán?

– Az titok. – Habozok, majd hozzáteszem: – Chris szerint kizárt dolog, hogy még nem feküdtek le egymással. Azt állítja, olyan nincs.

Peter felhördül.

– Miért hozzá fordulsz tanácsért? Az a csaj egy katasztrófa.

– Nem is katasztrófa!

Jelentősegteljes pillantást vet rám.

– Kilencedikben annyi Four Lokót ivott, hogy elázott egy bulin és felmászott Tyler Boylanék házának a tetejére, ahol előadott egy sztriptízt.

– Ott voltál? – csattanok fel. – A saját két szemeddel láttad?

– Esküszöm! Úriemberként én halásztam ki a medencéből a ruháit.

Durcásan felfújom az arcom.

– Chris soha nem beszélt erről, úgyhogy nem igazán tudok hozzászólni. Különben is, a Four Lokót, vagy mi a neve, rég betiltották, nem?

– Még mindig gyártják, csak ócska felvizezett változatban. Hozzá kell keverni egy Five-Hour energiát, hogy ugyanazt a hatás elérjük. – Megborzongok, mire Peter elmosolyodik. – Miről tudlok ti ketten beszélgetni egyáltalán? – kérdezi. – Semmi közös nincs bennetek Chrisszel.

– Miről tudunk *mi* ketten beszélgetni? – vágok vissza.

– Ez talált! – neveti el magát Peter. Majd hirtelen mozdulattal az ölembe hajtja a fejét, amitől szabályosan megdermedek.

Igyekszem nyugodt hangon megjegyezni:

– Furcsa hangulatban vagy ma.

Fél szemmel rám sandít.

– Milyen hangulatban? – Az biztos, hogy Peter szereti, ha róla van szó. Általában nem zavar, de ma nem vagyok engedelmes kedvemben. Már így is túl sokan vannak körülötte, akik állandóan a nagyságát magasztalják.

– Olyan kínos – jelentem ki, amin jól kacag.

– Álmos vagyok – mondja, és csukott szemmel hozzám bújik. – Mesélj nekem valamit, Covey!

– Ne flörtölj! – szólok rá.

Felpattan a szeme.

– Nem is flörtölök.

– De igen, épp azt tetted. Mindenkiel kokettálsz. Mintha képtelen lennél uralkodni magadon.

– Hát, ami azt illeti, veled még soha nem flörtöltem – ül vissza Peter, és előveszi a telefonját. Hirtelen azt kívánom, bárcsak egy szót sem szóltam volna.

35.

FRANCIAÓRÁN ÜLÖK, és szokás szerint kibámulok az ablakon, amikor megpillantom Josht, amint az ösvény melletti lelátók felé sétál. Az ebédjét viszi a kezében, és egyedül van. Miért eszik egyedül? Jóban van a képregényes srácokkal meg Jersey Mike-kal.

Bár azt hiszem, a múlt évben nem sok időt töltött Jersey Mike-kaI. Állandóan Margot-val és velem lógott. Mi voltunk a trió. És most, nemhogy duót nem alkotunk, de teljesen egyedül maradt. Egyrészt Margot tehet róla, mert elment, de én is ludas vagyok a dologban – ha nem szerettem volna bele, soha nem kellett volna előállnom ezzel az egész Peter K. történettel. Maradhattam volna Lara Jean, a jó barátja.

Talán emiatt javasolta anya Margot-nak, hogy ne menjen úgy főiskolára, hogy közben jár valakivel. Ha az embernek barátja vagy barátnője van, minden idejét vele akarja tölteni, és mindenki másról elfeledkezik, amikor pedig szakítanak, egy barátja sincs már mellette. Szépen kimaradtál az életükből.

Csak annyit mondhatok, Josh nagyon magányosnak tűnik, ahogy a lelátó tetején a szendvicsét eszegeti.

Busszal megyek haza a suliból, mert Peternek korábban el kellett mennie a lacrosse-csapattal játszani valahová. A ház előtt állok, és a postaládából veszem ki a leveleket, amikor Josh hajt fel mellém a kocsibehajtóra.

– Szia! – köszön rám. Kiszáll és mellém fut; a hátizsákját lazán a vállára veti. – Láttalak a buszon. Integtettem, de álmodoztál éppen. Meddig lesz még szervizben az autód?

– Fogalmam sincs. Állandóan változik. Újabb alkatészt kellett rendelniük, valahonnan Indianából.

– Akkor titokban megkönnyebbültél, ugye? – kérdezi sokatmondó pillantással.

– Nem! Miért könnyebbültem volna meg?

– Ne viccelj! Ismerlek. Utálsz vezetni. Alighanem örülsz ennek az ürügynek.

Tiltakozni kezdek, de megtorpanok. Semmi értelme. Josh jól ismer.

– Na, jó, egy icipici megkönnyebbülést azért érzek.

– Ha bármikor menned kell valahová, tudod, hogy felhívhatsz.

Bólintok. Pontosan tudom. Magam miatt nem hívnám, csak Kitty miatt, vészhelyzetben.

– Úgy értem, tudom, hogy ott van most neked Kavinsky, én viszont itt lakom a szomszédban. Nekem sokkal könnyebb felvenni téged reggelente, mint neki. Úgy értem, sokkal környezetkímélőbb. – Nem mondom rá semmit, és Josh a tarkóját vakargatja. – Szeretnék mondani neked valamit, de furcsának érzem, hogy ezzel előhozakodjak, pedig mi mindig mindent meg tudtunk beszélni.

– Most is ugyanúgy van – nézek rá. – Semmi sem változott. Ennél nagyobb hazugságot még soha nem mondtam neki. Ez túltesz a Marcella nevű halott ikertestvérem történetén is. Josh sokáig úgy tudta, hogy volt egy Marcella nevű ikertestvérem, aki leukémiában halt meg.

– Rendben. Mégis úgy érzem... úgy érzem, mintha kerülnél azóta...

Ki fogja mondani. Mindjárt ki fogja mondani. A földet bámulom.

– Mióta Margot szakított velem.

Felkapom a fejem. Tényleg ezt gondolja? Hogy Margot miatt kerülöm? A levelem ennyire keveset jelentett neki? Próbálok rezenéstelen arccal válaszolni:

– Nem kerültelek. Csak nagyon elfoglalt voltam.

– Kavinskyvel. Tudom. Régóta ismerjük egymást. Az egyik legjobb barátom vagy Lara Jean. Nem akarlak elveszíteni téged is!

A hangsúly az „is”-en van. Az „is” miatt hirtelen megtorpanok. Ez nyomja a begyemet. Mert ha ezt nem tette volna hozzá, akkor ez rólam és róla szólna. S nem rólam, róla és Margot-ról.

– A levél, amit írtál...

Túl késő. Nem akarok többé a levélről beszélni. Mielőtt még egy szót szólna, azt mondom:

– Mindig a barátod leszek, Joshy. – És rámosolygok, ami nagyon nehezemre esik. Hatalmas erőfeszítés kell hozzá. De ha nem mosolygok, elsírom magam.

Josh bólint.

– Rendben. Jó. Akkor lóghatunk újra együtt?

– Persze.

Josh előrenyúl és megsimogatja az állam.

– Akkor elvihetlek holnap a suliba?

– Rendben.

Hát nem ezért volt az egész? Hogy újra együtt lóghassunk Joshsal anélkül, hogy a levél súlya ránk nehezedne? Hogy újra a jó barátja lehessenek?

Vacsora után megmutatom Kittynek, hogyan kell összehajtani a tiszta ruhát. Először tiltakozik, de elmagyarázom neki, hogy mostantól ezt közösen végezzük, úgyhogy jobb, ha elfogadja.

– Amikor a gép nem berreg tovább, az azt jelenti, hogy befejezte a szárítást, és rögtön ki kell vened a ruhát, különben gyűrött lesz.

Mindkettőnk meglepetésére Kittynek tetszik a hajtogatás. Leginkább azért, mert a tévé előtt ülhet közben, és nyugodtan nézheti a kedvenc műsorait.

– Legközelebb megtanítalak vasalni.

– Vasalni? Ki vagyok én? Hamupipőke?

Ezt elengedem a fülem mellett.

– Ügyesen fogsz vasalni, mert szeretsz pontosan és tisztán dolgozni. Valószínűleg jobb leszel nálam.

Ez felcsigázza.

– Aha, talán. Amit te kivasalsz, valahogy mindig gyűrött marad.

A hajtogatás után Kittyvel lefekvéshez készülődünk a közös fürdőszobánkban. Két mosdó van; Margot-é volt a bal oldali, és Kitty-vel állandóan azon veszekedtünk, kié a másik. Most az lett az övé.

Kitty fogat mos, én pedig egy uborkás-aloés maszkot teszek az arcomra, amikor Kitty megkérdezi:

– Szerinted holnap iskolába menet Peter elvisz minket McDonaldsba, ha megkérem?

Még egy adag zöld maszkot dörzsölök az arcomra.

– Nem szeretném, ha megszoknád, hogy mindig Peter visz minket. Holnap busszal mész, jó?

– Miért? – biggyeszti le az ajkát Kitty.

– Csak! Különben is, holnap nem Peter visz a suliba, hanem Josh.

– De Peter nem lesz mérges?

Az arcom egyre merevebb a száradó maszk alatt.

– Á! Nem az a féltékeny típus – mondom összeszorított foggal.

– Akkor ki a féltékeny típus?

Erre nem tudok mit mondani. Ki a féltékeny típus? Ezen tanakodok, amikor Kitty rám kacag a tükörben.

– Úgy festesz, mint egy zombi!

Lassan az arca felé nyújtom a kezem, mire félrekapja a fejét. A leghatásosabb zombihangomon közlöm vele:

– Meg akarom enni az agyadat!

Kitty visítva menekül.

A szobámba érve küldök egy üzenetet Peternek, hogy holnap nem kell iskolába vinnie. Azt nem írom meg neki, hogy Josh fog fuvarozni. Sose lehet tudni.

A MAI LEVÉL PETERTŐL: *Tart and Tangy suli után?*

Rajzolt két kockát, egyet az igennek és egyet a nemnek. Kipipálom az igent, és bedobom a szekrényébe.

Suli után az autójánál találkozunk, és a lacrosse-os barátaival konvojban indulunk a Tart and Tangybe. Joghurtfagyit rendelek gabonapehellyel, eperrel, kivivel és ananással. Peter lime-os pitét Oreo-darabkákkal. Előveszem a pénztárcámat, hogy kifizessem a joghurtfagyit, de Peter megállít.

– Ezt én állom – kacsint rám.

– Azt hittem, soha semmire nem fogsz meghívni – súgom a fülébe.

– Itt vannak a srácok. Előttük nem tűnhetek szarrágónak. – Majd átöleli a derekam, és jó hangosan megjegyzi: – Amíg a csajom vagy, én fizetem a joghurtfagyidat.

A szememet forgatom, mégsem mondhatok nemet egy ilyen ajánlatra. Még soha nem hívott meg fiú. Könnyen hozzá tudnék szokni.

Számítottam rá, hogy itt összefutunk Genevieve-vel, de sehol sem látom. Peternek is ez járhat a fejében, mert állandóan az ajtó felé tekinget. Mintha a kivégzésemre várnék. Genevieve eddig baljósan, nyugtalanítóan csendesen viselkedik. Ebédidőben alig-alig bukkan fel a büfében, mert Emily Nussbaummal kijárnak valahová ebédelni. Amikor a folyosón találkozunk, hamis mosoly ül az arcán, nem látszik a foga, amitől még fenyegetőbbnek tűnik.

Mikor fog rám támadni? Mikor jön el az én Jamila Singh-pillanatom? Chris szerint Genevieve-et jobban lefoglalja most az egyetemista pasija annál, hogy velem

és Peterrel foglalkozzon, de nem hiszek neki. Látom, ahogy Peterre néz. Mintha a tulajdona lenne.

A fiúk összetolnak néhány asztalt, így alapvetően elfoglaljuk az egész helyet. Olyan, mintha otthon, az ebédnél jó hangosan megvitatnák a pénteki focimeccset. Én végig ki sem nyitom a számat. Nincs mit mondanom. Egyszerűen élvezem a joghurtfagyimat, és örülök annak, hogy éppen nem a cipőösszeakasztásomat rendezgetem, vagy apámmal nézem a Golf Channelt.

Visszasétálunk a kocsikhoz, amikor Gabe felém fordul:

– Hé, Lara Jean, tudtad, hogy ha igazán gyorsan mondd ki a nevedet, az úgy hangzik: Large? Próbáld ki! Larajean.

Engedelmesen elismétlem utána.

– Larajean. Larjean. Largy. Szerintem inkább Largynak, mint Large-nak hallatszik.

Gabe bólint és bejelenti:

– Mostantól Large-nak foglak hívni. Olyan kicsi vagy, hogy igazán vicces „nagynak” nevezni téged. Mint azokat a hatalmas srácokat, akikre ráragadt a Kicsi becenév.

Megvonom a vállam.

– Jó.

Gabe Darrellhez fordul.

– Olyan kicsi, hogy akár a kabalánk is lehetne.

– Hé, nem is vagyok *annyira* kicsi! – tiltakozom.

– Milyen magas vagy? – kérdi Darrell.

– Százhatvan centi – füllentek. Inkább százötvenhét.

Gabe a szemébe hajítja a kanálát.

– Olyan kicsi vagy, hogy akár zsebre is tehetnék! – viccelődik. A fiúk jót kacagnak ezen, Peter zavartan mosolyog. Ekkor Gabe hirtelen felkap, és feldob a vállára, mint egy kisgyereket az apukája.

– Gabe! Tegyé! le! – visítom, miközben kapálózok és verem a mellét.

Elkezd körbe-körbe forogni velem. A srácok hangosan röhögnek.

– Örökre fogadlak, Large! Te leszel az én kis kedvencem, és a régi höröcsöketrecemben foglak tartani!

Annyira kacagok, hogy alig kapok levegőt, de közben szédülök is.

– Tegyé! le!

– Tedd le, ember! – szól közbe Peter nevetve.

Gabe odarohan velem egy platós autóhoz, és letesz a hátuljába.

– Vegyé! ki innen! – kiabálom, de Gabe már messze jár. Mindenki beszáll a kocsi!jába.

– Szia, Large! – kiabálják kórusban. Peter hozzám szalad, és kinyújtja a kezét, hogy belekapaszkodhassak és leugorhassak.

– Örültek a haverjaid – állapítom meg a járdára huppanva.

– Tetszel nekik – mondja.

– Tényleg?

– Tényleg. Utálták, amikor Gent elhoztam különböző helyekre, azt viszont nem bánják, ha te is velünk lógsz.

– Peter nagy mozdulattal átölel. – Gyerünk, Large! Hazaviszlek.

Ahogy az autójához sétálunk, hagyom, hogy a hajam az arcomba lógjon; így Peter nem látja, hogy mosolygok. Az biztos, hogy jó érzés egy csapat részének lenni, azt érezni, hogy az ember tartozik valahová.

37.

FELAJÁNLOTTAM, HOGY SÜTÖK hetvenkét darab különböző muffint Kitty iskolai vásárára. Azért vállaltam el, mert az elmúlt két évben ez mindig Margot feladata volt. Tudom, hogy Margot-t csak az vezérelte, ne higgyék azt, hogy Kitty családja kihúzza magát az ilyen rendezvények alól. Mindkét alkalommal browniet készített, de én a különleges muffint választottam, mert úgy gondoltam, annak nagyobb sikere lesz. Vettem néhány különleges díszítést a tetejére, és készítettem fogpiszkálószalókat KÉKHEGY AKADÉMIA felirattal. Azt képzeltem, Kittynek ettől kedve támad segíteni a dekorálásban.

De most jövök rá, hogy Margot sokkal ügyesebben oldotta meg, mert a brownie tésztáját az ember csak beönti egy tepsibe, megsüti, felszeleteli, és már kész is van. A különleges muffin sokkal több munka. Hetvenkétszer kell eltalálni a tökéletes mennyiséget, aztán meg kell várni, hogy kihűljön, és csak utána lehet cukormázzal bevonni és díszíteni.

Épp a lisztet mérem ki, amikor csöngetnek.

– Kitty! – kiáltom. – Nyisd ki az ajtót!

Újra csöngetnek.

– Kitty!

Visszakiabál az emeletről:

– Fontos kísérletet folytattok éppen!

Az ajtóhoz szaladok, és szélesre tárom anélkül, hogy fontolgatnám, ki lehet az.

Peter. Meglát, és kitör belőle a nevetés.

– Tiszta liszt az arcod! – mondja, és törölgetni kezdi a kézfejjével.

Elhúzódom tőle, és inkább a kötényemet használom.

– Mit keresel itt?

– Meccsre megyünk. Nem olvastad el tegnap a leveleimet?

– A francba! Dolgozatot írtam, és elfelejtettem. – Peter elkomorodik, mire hozzáteszem: – De különben sem tudnék menni, mert meg kell sütnöm hetvenkét sütit holnapra.

– Péntek este?

– Hát... igen!

– Az iskolai vásárra? – Peter beoson mellettem, és kezd kibújni a cipőjéből. – Nálatok ugye le kell venni a cipőt?

– Aha – felelem meglepetten. – A te anyukád is süt valamit?

– Rizspelyhes sütit. – Még egy sokkal jobb választás, mint az én hetvenkét muffinom.

– Sajnálom, hogy hiába jöttél át. Talán jövő pénteken elmehetünk együtt – javaslom, remélve, hogy visszaveszi a cipőjét.

De nem. A konyhába ballag, és leül az egyik bárszékre. Most mi van?

– A házatok ugyanolyan, mint ahogy emlékeztem rá – állapítja meg körbepillantva. – Cuki! – mutat rá egy bekeretezett képre, amin Margot-val fürdünk.

Érzem, hogy elvörösödök. Odamegyek és lefordítom a képet. Mikor jártál nálunk egyáltalán?

– Még hetedikben. Nem emlékszel, hogy állandóan a szomszédotok lombkunyhójában lógtunk? Egyszer pisilnem kellett, és beengedtél a házba.

– Ó, igen!

Vicces, hogy Joshon kívül más fiú is ül a konyhánkban. Valamiért elfog a nyugtalanság.

– Mennyi ideig sütsz? – kérdezi zsebre dugott kézzel.

– Alighanem órákig. – Újra felveszem a mérőpoharat. Már nem emlékszem, mennyi lisztet mértem ki.

Peter felnyög.

– Miért nem megyünk el a boltba, és veszünk ott?
Nekifogok megint a mérésnek.

– Szerinted melyik anyuka veszi a süteményt a Food Lionban? Milyen fényt vetne az Kittyre?

– Hát, ha Kittynek lesz, akkor segítenie kéne! – Peter feláll, odajön hozzám, és végigsimítja a derekamat, ahogy próbálja kikötni a kötényemet. – Hol a kölyök?

Csak bámulok rá.

– Mit csinálsz?

Peter úgy néz rám, mint egy idiótára.

– Ha segítek, nekem is kell kötény. Nem fogom összekenni a ruhámat.

– Nem leszünk kész, mire kezdődik a meccs.

– Akkor csak az utána lévő buliba megyünk el. – Peter hitetlenkedve csóválja a fejét. – Pontosan ezt írtam le neked a tegnapi levélben. Te jó ég, minek is nyaggatlak egyáltalán?

– Nagyon sok dolgom volt – mondom alázatosan. Bánt a dolog, Peter betartja a szabályokat, és minden áldott nap odaadón megírja a levelet, én pedig arra sem veszem a fáradságot, hogy elolvassam. – Nem tudom, hogy elmehetek-e a buliba. Nem tudom, hogy elengednek-e olyan későn.

– Itthon van apád? Megkérdezem tőle.

– Nincs, a kórházban van. És különben sem hagyhatom itt Kittyt egyedül. – Ismét felveszem a mérőpoharat.

– És apád hánykor ér haza?

– Nem tudom. Lehet, hogy későn. – De az is lehet, hogy nemsokára. De Peter remélhetőleg elmegy addigra. – Nyugodtan elmehetsz. Nem akarlak feltartani.

– Covey! Szükségem van rád! – sóhajt Peter. – Gen még egyszer sem kérdezett rólunk, pedig ez lenne az egész lényege. És... lehet, hogy elhozza azt a töketlent,

akivel jár. – Peter kedvesen csücsörít. – Kérlek! Én is segítettem neked Joshsal, nem így van?

– De igen – ismerem el. – Viszont nekem meg kell sütnöm ezeket a sütiket a vásárra.

Peter kinyújtja a kezét.

– Akkor segíték. Adj egy kötenyt!

Hátrálni kezdek, majd felforgatom a konyhát egy másik kötevényért. Végre találok egy muffinmintást, és a kezébe nyomom.

Grimaszol.

– Én azt kérem, ami rajtad van!

– De az az enyém! – Piros-fehér kartonkötény, kis barna medvékkel. A nagymamám hozta nekem Koreából. – Mindig ebben sütök. Vedd fel a másikat!

Peter lassan megcsóválja a fejét, és kinyújtja a kezét.

– Add ide a tiédet! Tartozol nekem ennyivel azért, hogy nem olvasod el a leveleimet.

Kikötöm a kötevényemet, és engedelmesen átnyújtom. Majd ismét visszatérek a méricskéléshez.

– Gyerekesebb vagy még Kittynél is!

– Csak igyekezzünk! Mi a feladat?

– Tudsz sütni egyáltalán? Mert pontosan annyi alapanyag van, ami hetvenkét darabhoz elég. Nem szeretném újrasütni!

– Tudok sütni!

– Akkor jó. Dobd bele a vajat a keverőgépbe!

– És aztán?

– Ha azzal megvagy, kapsz újabb feladatot.

Peter fintorog, de azt teszi, amit kértem.

– Szóval ezzel foglалod el magad péntek esténként? Itthon sütögetsz pizzsamában?

– Mást is szoktam csinálni – mondom, és szorosabbra fogom a lófarkamat.

– Mint például?

Még mindig zavarban vagyok Peter hirtelen felbukkanása miatt, és semmi nem jut eszembe.

– Hát, elmegyek itthonról.

– Hová?

– Istenem, mit tudom én! Ne kérdezzess már, Peter!
– Kifújom a frufrumat a szememből. Kezd nagyon meleg lenni. Talán le kéne kapcsolnom a sütőt, mert Peter megjelenése lelassította a folyamatot. Ha ilyen ütemben haladunk, tényleg egész éjjel fent leszek. – Miattad nem emlékszem, mennyi lisztet mértem ki. Kezdek az egészséget előlről!

– Majd én! – ajánlkozik Peter, és szorosan mögém áll.

Félrehúzódom.

– Nem, nem, majd én! – Megrázza a fejét, és próbálja elvenni tőlem a mérőpoharat, de nem engedem, mire a liszt mindent beborít. Mindketten lisztben fürdünk. Peter felnyerít, én dühösen rákiáltok:

– Peter!

Olyan hangosan kacag, hogy nem hallom a saját hangom.

– Reménykedj benne, hogy maradt még elég liszt! – fonom össze mérgesen a karom.

– Úgy festesz, mint a nagymamád – röhög tovább.

– Te meg, mint a nagypapád – vágok vissza.
Dühösen visszaöntöm a lisztet a dobozába.

– Ami azt illeti, tényleg hasonlítasz egy kicsit a nagymamámra – jegyzi meg Peter. – Nem szeretsz káromkodni. Viszont szeretsz sütni. És péntek esténként otthon ülsz. Azta! A saját nagymamámmal randizok! Durva.

Újra méricskélgni kezdek. Egy, kettő.

– Nem maradok itthon minden péntek este. – Három.

– Még soha nem láttalak sehol. Nem jársz bulikba. Régen sokat lógtunk együtt. Miért nem jársz már sehová?

Négy.

– Én... nem is tudom. Régen más volt.

Mit akar hallani? Hogy Genevieve eldöntötte, nem vagyok elég vagány csaj, úgyhogy kizárt a csapatból? Mit nem ért ezen?

– Mindig meg akartam kérdezni, miért nem jössz már velünk.

Öt vagy hat?

– Peter! Már megint megzavartál!

– Hát, ilyen hatással vagyok a nőkre.

Forgatom a szemem, mire ő szélesen mosolyog. De mielőtt folytathatná, Kittyért kiáltok:

– Kitty! Gyere le!

– Dolgom van...

– Itt van Peter. – Tudom, hogy ez hatni fog.

Kitty öt másodpercen belül a konyhában terem. Hirtelen megtorpan, és szégyenlősen kérdi:

– Te miért vagy itt?

– Hogy elvigyem Lara Jeant. És te miért nem segítesz?

– Épp egy kísérletet folytatok. Akarsz segíteni?

– Persze hogy akar! – válaszolok Peter helyett. – Úgyis csak feltartasz. Menj, segíts Kittynek!

– Nem hiszem, hogy tényleg szükséged lenne a segítségemre, Katherine. Az igazság az, hogy csak megzavarom a nőket. – Peter Kittyre kacsint, én pedig öklendező hangot hallatok. – Miért nem maradsz itt velünk segíteni?

– Uncsi! – Kitty sarkon fordul, és felrohan a lépcsőn.

– Meg ne próbálj a díszítésnél segíteni! – kiáltok utána. – Nem érdemled meg!

Éppen a vaját habosítom, Peter pedig a tojásokat töri egy csorba salátástálba, amikor apa betoppan.

– Kinek az autója áll előttünk? – kérdezi a konyhába lépve. – Sziasztok! – néz meghökkenve Peterre. Egy nagy Chan's Chinese Bistro bevásárlótáska van a kezében.

– Szia, apa! – mondom, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy Peter Kavinsky a konyhánkban sütöget. – Fáradtnak tűnsz.

Peter kihúzza magát.

– Jó estét, dr. Covey!

Apám a konyhaasztalra teszi a táskát.

– Ó, szervusz! – köszörüli a torkát. – Örülök, hogy látlak! Peter K. vagy, ugye?

– Igen.

– A régi csapatból – teszi hozzá apám kedélyesen, mire összerezzenek. – Mire készültök ma este?

– Sütit sütök Kitty iskolai vásárára, és Peter segít nekem – magyarázom.

Apám bólint.

– Éhes vagy, Peter? Neked is jut bőven – emeli meg a táskát. – Garnélarák és csirke kínai módra.

– Tulajdonképpen Lara Jeannel a barátaink bulijába készülünk – kezd bele Peter. – Ha elengedné... Korán hazahozom.

Még mielőtt apám válaszolhatna, Peterhez fordulok:

– Mondtam már, hogy ezt be kell ma fejeznem.

– Majd mi Kittyvel befejezzük – veti közbe apám. – Ti ketten menjetek csak el a buliba!

Összerándul a gyomrom.

– Semmi gond, apa! Nekem kell befejeznem, mert én fogom díszíteni.

– Kittyvel majd megoldjuk. Menj készülődni! Mi átvesszük a sütést.

Úgy tátogok, mint egy hal.

– Rendben – nyögöm ki végül, ám nem mozdulok, mert félek kettesben hagyni őket.

Peter diadalmasan rám vigyorog.

– Hallottad. Miénk a pálya.

Ne legyél olyan magabiztos, mert apám önteltnek fog gondolni! – fut át az agyamon.

Vannak bizonyos ruhák, amikben az ember minden egyes alkalommal jól érzi magát, és vannak olyanok, amiket rengetegszer vett fel, és nagyon szerette, de hirtelen úgy érzi, szemétre valók. Végignézem a szekrényemet, és most minden ruhámmal ez az érzésem támad. A nyugtalanságomat csak még fokozza az a tudat, hogy Gen a lehető legjobban fog festeni, mert ő mindig a lehető legjobban fest. És most nekem is a lehető legjobban kellene festenem. Peter nem jött volna ide értem, és nem erőltette volna ennyire, ha ez a buli nem lenne olyan fontos neki.

Felveszem a farmeremet, és több fölsőt is felpróbálok hozzá – egy fodros barackszínűt, amit hirtelen túl puccosnak látok, és egy bolyhos pulóvert, pingvinnel az elején, ami túl gyerekesnek tűnik a szememben. Átveszem a szürke sortomat a fekete nadrágtartóval, amikor kopognak az ajtón. Megdermedek, aztán magam elé kapok egy pulcsit.

– Lara Jean! – Peter az.

– Igen?

– Kész vagy?

– Mindjárt. Menj le, és rögtön jövök utánad!

Hatalmasat sóhajtok.

– Rendben. Megnézem addig a kölyköt.

Amikor hallom, hogy távolodnak a lépteik, a szekrényemhez rohanok, és felpróbálok egy vajszerű pöttyös inget a fekete nadrágtartóhoz. Csinos, de vajon nem túlságosan elegáns? Nem túl sok?

És fekete harisnyát vagy fekete térdzoknit vegyek hozzá? Margot szerint olyan vagyok ebben a szerelésben, mint egy párizsi lány. Az jó! Kifinomult és romantikus. Felpróbálok egy svájcisapkát, csak a hatás kedvéért, de azonnal el is hajítom. Kétségtelenül túl sok.

Azt kívánom, bárcsak Peter ne ilyen váratlanul tört volna rám. Nekem idő kell a tervezésre, a készülődésre. Bár az igazság az, hogy ha időben rákérdez, biztosan előálltam volna valami kifogással, hogy miért nem tudok elmenni. A sulis utáni Tart és Tangy egy dolog, de egy buli Peter haverjaival, Genevieve-ről nem is beszélve, az egy másik.

Ide-oda ugrálok a szobámban, a térd fölé érő zoknim után kutatva, majd az eper alakú epres szájfényemet keresgélem. Atya ég! Ki kéne már takarítanom! Nehéz bármit is megtalálni ebben a rendetlenségben.

Margot szobájába rohanok a hatalmas kardigánjáért, és ahogy elfutok Kitty szobája előtt, látom, ahogy Peter és Kitty a földön hasal és Kitty kis laboratóriumával játszik. Feltúrom Margot pulóveres szekrényét, amiben leginkább a pólók és a sortok maradtak, mert a pulóverek nagy részét elvitte magával. A hosszú kardigánt sehol nem találom. Viszont a fiók alján egy boríték lapul. Egy levél – Joshtól.

Annyira ki szeretném nyitni, pedig tudom, hogy nem szabadna.

Óvatosan, hatalmas körültekintéssel kiveszem a borítékból.

KEDVES MARGOT!

**AZT ÁLLÍTOD, AZÉRT KELLETT SZAKÍTANUNK,
MERT NEM AKARSZ ÚGY FŐISKOLÁRA MENNI, HOGY
BARÁTOD VAN. SZABADSÁGRA VÁGYSZ, HOGY NE**

TARTSON SEMMI VISSZA. DE TUDOD, ÉS ÉN IS TUDOM,
HOGY NEM EZ AZ IGAZI OK. AZÉRT SZAKÍTOTTÁL,
MERT SZERELMESKEDTÜNK, ÉS MEGIJEDTÉL, HOGY TÚL
KÖZEL KERÜLSZ HOZZÁM.

Nem olvasom tovább.

Képtelen vagyok elhinni. Chrisnek igaza volt, és én
tévedtem. Margot és Josh együtt voltak. Olyan ez,
mintha mindennek, amiről azt hittem, tudom, épp az
ellenkezője lenne igaz. Azt hittem, ismerem a
nővéremet, de most kiderült, hogy semmit sem tudok
róla.

Hallom, ahogy Peter a nevemet kiabálja:

– Lara Jean! Nem vagy még kész?

Sietve visszateszem a levelet a borítékba,
becsúsztatom a fiókba és becsukom.

– Jövök!

38.

STEVE BLEDELL HÁZA ELŐTT ÁLLUNK. Steve a focicsapatban játszik, de leginkább a gazdag mostohaapjáról ismert, akinek saját repülőgépe van.

– Felkészültél? – kérdezi Peter.

A sortomba törölöm a tenyerem. Azt kívánom, bárcsak több időm lett volna a hajamra.

– Nem igazán.

– Akkor most beszéljük át a stratégiát! Csak annyi a dolgod, hogy úgy tegyél, mint aki szerelmes belém. Az nem olyan nehéz.

– Te vagy a legbeképzeltebb fickó, akivel valaha is találkoztam! – forgatom a szemem.

Peter elvigyorodik, és megvonja a vállát. A keze már a kilincsen van, de hirtelen megtorpan.

– Várj! – mondja, majd kikapja a hajgumit a hajamból és elhajítja.

– Hé!

– Jobb így, kiengedve. Bízz bennem! – Peter beletúr a hajamba és felborzolja. Félreütöm a kezét. Ekkor előveszi a telefonját a zsebéből és lefotóz.

Zavartan nézek rá, mire magyarázkodni kezd:

– Csak ha Gen belenézne a telefonomba.

Figyelem, ahogy beállítja háttérképnek.

– Csinálnál egy másikat? – kérdezem, mert nem tetszik rajta a hajam.

– Ne! Nekem tetszik. Szép vagy rajta. – Valószínűleg csak azért mondja, hogy bemenjünk már végre, de azért jólesik.

Ahogy Peter Kavinskyvel besétálok a bulira – nem tehetek róla –, hirtelen előnt a büszkeség. Peter velem van. Vagy én vagyok vele?

Abban a pillanatban megpillantom Gent, amint belépünk az ajtón. A kanapén ül az udvartartásával, és nagy piros poharakból isznak valamit. Egyetlen fiú sincs a közelükben. Felhúzza a szemöldökét, majd súg valamit Emily Nussbaum fülébe.

– Szia, Lara Jean! – kiáltja Emily. – Gyere, ülj ide közénk! – csalogat az ujjával.

Elindulok feléjük, abban a hitben, hogy Peter ott van a sarkamban, de kiderül, hogy nem. Megállt köszönni valakinek. Rémülten keresem a szememmel, ám ő csak int, hogy menjek nyugodtan. *Nyerő vagy* – tátogja.

A szobán átmenni, miközben Gen és barátai tekintete rám szegeződik, olyan, mint átkelni egy egész kontinensen.

– Sziasztok! – üdvözlöm őket, és a hangom kislányosan élesnek tűnik. A kanapén nincs már hely, úgyhogy az egyik karfára telepedek le, mint egy madár a telefondrótra. Peter hátát bámulom; a szoba másik felében társalog néhány lacrosse-os barátjával. Jó neki! Olyan laza, olyan magabiztos; eltölti a tudat, hogy az emberek várják: Na, végre, megjött Peter – kezdődhet a buli! Körbepillantok, meglátom Gabe-et és Darrellt, akik kedvesen integetnek, de nem jönnek oda hozzám. Olyan érzés, mintha mindenki arra várna, és azt figyelné, mit fog Genevieve tenni.

Bárcsak otthon maradtam volna!

Emily hozzám hajol.

– Majd, meghalunk a kíváncsiságtól, hogy megtudjuk... mi van közted és Kavinsky között?

Egyértelmű, hogy Gen utasítására kérdez. Gen az italát szürcsölgeti a lehető leglazább testtartásban, de alig várja a választ. Részeg már? Genről mindenki tudja, hogy borzalmas, ha iszik. Nem mintha én valaha szemtanúja lettem volna, de sok mindent hallottam. Számos történet kering róla.

Megnyalom a szám szélét.

– Bármí, amit Peter mondott... azt hiszem, az úgy is van.

Emily olyan mozdulatot tesz, mintha bármí, amit Peter mond, nem igazán számítana.

– Tőled akarjuk hallani! Úgy értem, annyira meglepő. Hogy történhetett meg egyáltalán? – Közelebb hajol hozzám, mintha barátnők lennénk.

Amikor habozok és Genevieve-re pillantok, ő kedvesen grimaszol.

– Semmi gond, elmondhatod, Lara Jean! Peterrel vége. Nem tudom, említette-e, de igazából én szakítottam vele.

Bólintok.

– Említette. – Nem említette, hanem már tudtam róla.

– Szóval ti ketten mikor jöttetek össze? – Próbál fesztelennek tűnni, de érzem, hogy fontos számára, mit válaszolok. Fogást keres rajtam.

– Hát, mostanában.

– Mennyire mostanában? – nyomul tovább.

Nagyot nyelek.

– Épp sulikezdés előtt. – Ugye ebben állapodtunk meg Peterrel?

Genevieve szeme felragyog, én elbátortalanodok. Nem jó válasz, de most már késő. Nehéz kikerülni Gen búvköréből. Olyan ember, akit szeretnél, hogy szeressen. Miközben tudod, hogy képes a kegyetlenségre – hiszen szemtanúja voltál nemegyszer, amikor téged néz, amikor rád figyel, szeretnéd, hogy annak soha ne legyen vége. Ezt részben a szépségével éri el, de van valami jóval több – valami, ami megigézi az embert. Nagy valószínűséggel az áttetszősége: minden, amit gondol és érez, az arcára van írva, vagy

ha mégsem, akkor kimondja – mert gondolkodás nélkül kimondja, amit gondol.

Megértem, miért szerelmes belé Peter olyan régóta.

– Hát ez bájos – jegyzi meg Genevieve, majd egy koncerttől kezdenek beszélni, amire jegyet akarnak szerezni, én meg csak ülök ott, és boldog vagyok, hogy nem kell tovább beszélgetnem, és azon tűnődöm, otthon vajon elkészültek-e a sütéssel. Remélem, apa nem égeti el. A száraz muffinoknál semmi sem lehangolóbb.

A lányok már arról csevegnek, mit vegyenek fel halloweenkor, úgyhogy felállok, és a mosdóba megyek. Visszafelé jövet Petert egy bőr karosszékből találom; sörrel a kezében Gabe-bel beszélget. Nem tudok hová leülni. A kanapé karfáján elfoglalták a helyem. Mit tegyek?

Egy másodpercig tétovázok, majd döntésre jutok: azt teszem, amit egy szerelmes lány tenne. Amit Genevieve tenne. Egyenesen Peterhez lépek, és az ölébe huppanok – mintha az a hely az enyém lenne.

– Szia! – kiált fel Peter meglepetten, és köhécselni kezd.

– Szia! – mondom, majd kedvesen megcsavarom az orrát, ahogy egy fekete-fehér filmben láttam egy lánytól.

Peter fészkelődni kezd, és úgy néz rám, hogy látom, nehezebbre esik megőrizni a komolyságát. Nyugtalanság fog el. Ugye romantikus az, ha az ember megcsavarja a szerelme orrát? Majd a szemem sarkából rajtakapom Genevieve-et, ahogy mereven bámul minket, odaság valamit Emilynek, és kivonulnak a szobából.

Győzelem!

Később épp Cherry Coke-ot öntök magamnak, amikor megpillantom Genevieve-et és Petert a konyhában. A lány fojtottan és nyomatékkal beszél hozzám, majd

megragadja a karját. Peter megpróbálja lerázni, de Gen nem engedi.

Annyira megigéz a jelenet, hogy észre sem veszem, amikor Lucas Krapf hozzám lép, és felpattintja egy üveg Bud Light tetejét.

– Szia, Lara Jean! – üdvözl.

– Szia! – örvendezek az ismerős arc láttán.

Mellettem áll, és együtt támasztjuk az étkező falát.

– Min veszekednek? – kérdi.

– Ki tudja? – mondom, és titokban elmosolyodok. Remélhetőleg miattam, és akkor Peter elégedett lesz, mert végre elérte a célját.

Lucas közelebb int magához, és a fülembe súgja:

– A veszekedés nem jó jel, Lara Jean. Azt jelenti, hogy az embernek még mindig fontos a másik. – Sörszagú a lehelete.

Hm. Nyilvánvaló, hogy Genevieve-nek még mindig fontos Peter. És valószínűleg Peternek is Genevieve.

Lucas gyengéden megpaskolja a fejem.

– Csak légy óvatos!

– Kösz!

Peter nagy léptekkel kivonul a konyhából.

– Mehetünk? – veti oda nekem, de a választ meg sem várja. Merev háttal indul kifelé.

Megvonom a vállam.

– Hétfőn találkozunk, Lucas! – köszönök el, és Peter után sietek.

Még mindig dühös; látom rajta, ahogy az indítóba löki a kulcsot.

– Te jó ég! Megőrjít! – Olyan feszült, hogy szinte vibrál. – Mit mondtál neki?

Kényelmetlenül feszengek az ülésen.

– Megkérdezte, mikor jöttünk össze, és azt feleltem, suli előtt.

Peter felnyög.

- Az első hétvégén jöttünk össze!
- De... akkor ti már szakítottatok.
- Hát... igen. – Peter megvonja a vállát. – Mindegy!

Úgy volt, ahogy volt.

Megkönnyebbülök. Bekapcsolom a biztonsági övem, és lerúgom a cipőmet.

- Egyébként min veszekedtetek annyira?

– Az nem a te dolgod! Mellesleg jól csináltad. Majd megöli a féltékenység.

- Hurrá! – Amíg engem nem akar megölni.

Csendben suhanunk az éjszakában. Majd hirtelen megszólalok.

– Peter... honnan tudtad, hogy szerelmes vagy Genevieve-be?

– Az istenért, Lara Jean! Miért kell neked ilyeneket kérdezned?

– Mert természetemből adódóan kíváncsi ember vagyok. – Lehajtom a tükröt, és fonni kezdem a hajamat a fejem búbján. – Nem lehet, hogy inkább azt kellene megkérdezned magadtól, miért félsz válaszolni az ilyen kérdésekre?

- Nem félek!

- Akkor miért nem válaszolsz?

Peter hallgat, és én teljesen biztos vagyok benne, hogy nem fog válaszolni, de egyszer csak, hosszú szünet után, megszólal:

– Nem tudom, hogy szerettem-e valaha is Genevieve-et. Honnan is tudhatnám, milyen érzés az? Az isten szerelmére, még csak tizenhét éves vagyok!

– A tizenhét nem olyan kevés. Száz évvel ezelőtt az emberek ebben a korban házasodtak.

– Na jó, az még az elektromosság és az internet előtt volt. Száz éve a tizennyolc éves srácok már bajonettel harcoltak, és életre-halálra küzdöttek egymással. Mire annyi idősek lettek, mint most mi, már sok minden

keresztülmentek. Manapság mit tudnak a fiatalok a szerelemről és az életről?

Még soha nem hallottam így beszélni. Mintha valami tényleg foglalkoztatná. Szerintem még mindig nem tette túl magát a Genevieve-vel való összezőrdülésen.

Egy hajgumival kontyba fogom a hajam.

– Tudod, ez hogy hangzott? Mintha a nagypapám mondta volna – állapítom meg. – És azt gondolom, hogy csak azért kerülgeted a forró kását, mert nem akarsz válaszolni.

– Válaszoltam, csak éppen neked nem tetszett a válaszom.

A házunk elé érünk. Peter leállítja a motort, amit akkor tesz, amikor még beszélgetni akar. Úgyhogy nem ugrok ki egyből, hanem kotorászni kezdek a kulcsom után, bár az emeleten ég a villany. Uramisten! Itt ülök Peter Kavinsky fekete Audijában. Vajon nem ez minden lány álma? Nem kimondottan Peter Kavinsky, Vagyis igen, kimondottan Peter Kavinsky!

Peter megtámasztja a fejét a fejtámlán, és lehunyja a szemét.

– Tudtad, hogy amikor két ember küzd egymással, az azt jelenti, hogy igazából még mindig fontosak egymásnak? – Amikor Peter nem válaszol, még hozzáteszem: – Genevieve még mindig a hatalmában tart.

Azt várom, hogy tiltakozni kezd, de nem teszi.

– Így van, de szeretném, ha nem így lenne – jelenti ki. – Nem akarom, hogy bárki is a hatalmában tartson. És nem akarok senkihez sem tartozni.

Margot erre azt mondaná, hogy ő csakis önmagához tartozik. Kitty azt mondaná, hogy ő nem tartozik senkihez. És én, azt hiszem, azt mondanám, hogy a testvéreimhez és az apámhoz tartozom, de ez nem lesz mindig így. Tartozni valakihez – nem tudtam, de most,

hogy végiggondolom, mintha mindig is erre vágytam volna. Hogy igazán valakié lehessenek, és hogy ő az enyém lehessen.

– Tehát emiatt csinálod az egészet? – kérdezem tőle, vagyis inkább kijelentem. – Hogy bebizonyítsd: nem vagy az övé. Vagy nem vagy vele. – Megállok. – Szerinted van különbség? Mármint aközött, hogy vele vagy, vagy az övé vagy?

– Persze. Az egyikben benne rejlik a választás lehetősége, a másikban nem.

– Biztos nagyon szereted, ha mindezt vállalod érte. Peter felhőrdül.

– Túlságosan a felhők felett jársz!

– Köszönöm! – mondom, bár tudom, hogy nem bóknak szánta. Csak azért köszönöm meg, hogy bosszantsam.

A savanyú arcán látom, hogy sikerült.

– Mit tudsz te a szerelemről, Lara Jean? Még soha nem volt barátod.

Kísértést érzek, hogy kitaláljak egyet, például egy fiút a táborból, egy másik városból, akárhonnan. *Clintnek hívják* – már ott van a nyelvem hegyén, de túl megalázó lenne, mivel Peter tudná, hogy hazudok; már bevallottam neki, hogy soha nem volt még barátom.

És még ha nem is volt – sokkal szájalmasabb egy kitalált barát, mint bevallani az igazságot.

– Igaz, nem volt még, de rengeteg olyan embert ismerek, akiknek volt, mégsem voltak szerelmesek. Én már voltam szerelmes. Épp emiatt kerültem ebbe a helyzetbe.

Peter felhorkan.

– Kibe? Josh Sandersonba? Abba a baromba?

– Nem is barom! – nézek rá mérgesen. – Nem is ismered!

– Még egy féleszű is látja, hogy az a srác egy barom.

– Ezzel azt mondod, hogy a nővérem féleszű?

Ha egyetlen rossz szót szól a nővéremről, akkor befejeztük. Ennyi volt, Ilyen áron nem kell nekem.

Peter felnevet.

– Nem. Azt mondom, hogy te vagy az!

– Tudod, mit? Azt gondolom, hogy magadon kívül soha, senkit nem szeretnél! – Az ajtót rángatom, de zárva.

– Lara Jean! Csak vicceltem. Ne hülyéskedj!

– Hétfőn találkozunk.

– Várj! Árulj el valamit! – Peter visszadől az ülésébe.

– Hogy lehet, hogy még soha nem jártál senkivel?

Megvonom a vállam.

– Nem tudom... mert még soha nem hívott el senki?

– Baromság! Egészen biztosan tudom, hogy Martinez randira hívott, és visszautasítottad.

Meglepődök, hogy tud erről.

– Miért hívjátok egymást a vezetékneveteken? Ez annyira – keresem a megfelelő szót – modoros. Mesterkél.

– Ne válts témát!

– Azt hiszem, azért utasítottam vissza, mert félttem.

Kibámulok az ablakon, és egy *M* betűt rajzolok rá. *M*, mint Martinez.

– *Tommytól?*

– Nem. Kedvelem Tommyt. A helyzet az, hogy félelmetes, amikor valódi helyzettel találom szembe magam. Amikor nem csupán gondolok valakire, hanem, hogy is mondjam, ott áll előttem és tele van elvárásokkal. És igényekkel. – Lassan Peterre emelem a tekintetem, és meglepődök, mennyire figyel: fürkésző, átható pillantással figyel, mint akit valóban érdekel, amiről beszélek. – Még ha nagyon kedveltem is egy fiút,

vagy akár szerelmes voltam belé, inkább a testvéreim mellett döntöttem, mert hozzájuk tartozom.

– Várj! És most mi a helyzet?

– Most? Hát, téged nem úgy szeretlek...

– Akkor jó! Ne zúgj újra belém, rendben? Nem szeretném, ha még valaki szerelmes lenne belém. Az olyan kimerítő.

Hangosan felkacagok.

– De nagyra vagy magaddal!

– Viccelek – mondja, de tudom, hogy nem viccel. – Különben is, mit láttál meg bennem? – Szélesen mosolyog. Öntelt, és bízik a vonzerejében.

– Őszintén? Nem igazán tudom megmondani.

Lehervad a mosoly az arcáról, és igyekszik tettetni, de már kevésbé magabiztos.

– Azt írtad, hogy különlegesnek érzik magukat mellettem az emberek. És... hogy jól táncolok, és Jeffrey Suttleman volt a labortársam.

– Azta! Te aztán minden betűt megjegyeztél – ugratom. Kicsinyes meglepődöttséggel tölt el látni, ahogy Peter arca komorrá válik. Ettől azonnal lelkiismeret-furdalásom támad, mert ok nélkül megbántottam. Mi az bennem, ami meg akarja bántani Kavinsky érzéseit? Hogy jóvátegyem, gyorsan hozzáteszem: – Tényleg igaz. Volt benned valami akkoriban.

Ez csak ront a dolgon, mert Peter összerándul.

Nincs több ötletem, úgyhogy kinyitom az ajtót és kiszállok.

– Kösz, hogy hazahoztál, Peter!

A házba lépve azonnal a konyhába sietek, hogy ellenőrizsem a süteket. Szépen becsomagolva állnak az asztalon. A díszítés kissé kaotikus, de azért rendben van. Megkönnyebbülök. Kitty nem marad szégyenben miattam a vásárban.

Margot Covey-tól mcovey@st-andrews.ac.uk
Lara Jean Covey-nak larajeansong@gmail.com

Hogy megy a sulis? Csatlakoztál új klubhoz? Szerintem fontolóra vehetnéd az irodalmi újságot és a Modell ENSZ-t. Ne feledkezz el róla, hogy a héten van a koreai hálaadás-ünnep, és fel kell hívnod nagyit, különben megharagszik. Hiányoztok!

Ui. Kérlek, küldj Oreót! Hiányoznak a tunkolós versenyek!

Szeretettel:

M

Lara Jean Covey-től larajeansong@gmail.com
Margot Covey-nak mcovey@st-andrews.ac.uk

A sulis jól megy. Nem léptem be új klubba, de majd meglátom. Már beírtam a naptáramba, hogy fel kell hívni nagyit. Ne aggódj ezek miatt! Én mindent kézben tartok.

L.

39.

PETER ANYUKÁJÁNAK RÉGISÉGBOLTJA van a belváros macskaköves negyedében, a Linden & White. Leginkább bútorokat árul, de – évszázadok szerint elrendezett – ékszereket is kínál. Az én kedvenc korszakom az 1900-as évek eleje. Van például egy szív alakú aranymedál, kis gyémánttal a közepén, ami olyan, mint egy napkitörés. Négyszáz dollárba kerül. A bolt közvetlenül a McCalls könyvesbolt mellett található, tehát gyakran előfordul, hogy egyszerre benézek mindkettőbe. Mindig felötlik bennem, hogy a medál már nem lesz ott, de eddig még nem adták el.

Egyszer, még anyák napjára vettünk ott egy lóhere alakú arany melltűt a 40-es évekből. Margot-val egy hónapon át minden szombaton limonádét árultunk, hogy félre tudjunk rá tenni tizenhat dollárt. Emlékszem, milyen büszkén adtuk át apánknak a pénzt egy uzsonnás zacskóban. Akkoriban meg voltunk győződve róla, hogy mi fizetjük a nagy részét, és apánk csak egy kevéssel segített ki, de most már tisztában vagyok vele, hogy egy melltű sokkal többbe kerül tizenhat dollárnál. Meg kellene kérdeznem apát, mennyibe került valójában, de talán jobb is, ha nem tudom. Talán jobb nem tudni. Anyámmal együtt temettük el, mert az volt a kedvence.

A dobozka fölött állok, és az ujjaimmal végigsimítom az üvegvitrint, amikor Peter lép ki a hátsó helyiségből.

– Szia! – kiált rám meglepetten.

– Szia! – viszonzom a köszönését. – Hát te mit keresel itt?

Peter úgy néz rám, mint egy ütődöttre.

– Anyámé a hely, elfelejtetted?

– Ja, tényleg! Csak még soha nem futottunk össze. Itt dolgozol?

– Aha. El kellett hoznom valamit anyámnak, most pedig megkért, hogy szállítsak ide néhány széket holnap Huntsburgh-ból. Két óra oda-vissza. Idegesítő! – teszi hozzá mogorván.

Együttérzően bólintok, és elhátrálok a vitrintől. Úgy mintha egy rózsaszín-fekete üveggömböt csodálnék. Ami azt illeti Margot-nak biztosan tetszene. Jó karácsonyi ajándék lenne.

– Mennyibe kerül ez a gömb? – érdeklődöm a hihetőség kedvéért.

– Annyiba, amennyi rá van írva. – Peter a vitrinnek támaszkodik, és közelebb hajol hozzám. – El kéne jönnöd velem!

Felnézek.

– Hová?

– A székekért.

– Épp most panaszkodtál, hogy milyen idegesítő.

– Az, ha egyedül kell mennem. Ha te is jössz, egy kicsit kevésbé idegesítő.

– Igazán köszönöm!

– Nincs mit.

Grimaszolok. Peter mindenre azt mondja: „nincs mit”. *Nem Peter, ez nem egy igazi köszönöm volt, úgyhogy nem kell azt válaszolnod rá: nincs mit!*

– Akkor jössz vagy sem?

– Inkább nem.

– Ne csináld! Egy kiárusításról hozom el a székeket. A tulaj egy aggastyány volt, a cuccok már vagy ötven éve ott porosodnak. Biztos vagyok benne, hogy tetszenének neked. Szeretted a régiségeket, nem?

– De igen – mondom meglepetten, hogy ezt is tudja rólam. – Ami illeti, mindig is szerettem volna elmenni

egy kiárusításra. Hogyan halt meg a tulaj? Úgy értem, mennyivel az előtt, hogy rátaláltak volna?

– Jó ég. te milyen morbid vagy! – Peter megborzong.
– Fogalmam sem volt róla, hogy van egy ilyen oldalad is.

– Sokoldalú vagyok – jelentem ki, és közelebb hajolok hozzá. – Szóval? Hogyan halt meg?

– Nem halt meg, te dilis! Csak öreg. A családja beteszi egy öregek otthonába. – Peter felhúzott szemöldökkel méreget. – Akkor holnap hétre érted megyek.

– Hétre? Eddig szó sem volt arról, hogy szombat reggel hétkor indulunk!

– Bocs! – mondja bűnbánóan. – Korán kell indulnunk, mielőtt elkapkodják a jó cuccokat.

Aznap este még csomagolok ebédet Peternek és magamnak: marhasültes szendvicset sajttal és paradicsommal – nekem majonézzel, Peternek mustárral. Nem szereti a majonézt. Vicces, hogy szendvicseket készítek egy színlelt randira.

Kitty viharzik be a konyhába, és megpróbálja megszerezni az egyik szendvics felét. Rácsapok a kezére.

– Az nem a tiéd!

– Akkor kié?

– A holnapi ebédem. Az enyém és Peteré.

Kitty felmászik egy bárszékre, és figyeli, ahogy a szendvicseket zsírpapírba csomagolom. Sokkal jobban fest zsírpapírban, mint uzsonnás zacskóban. Amikor csak lehet, inkább a zsírpapírt választom.

– Szeretem Petert – szólal meg Kitty. – Nagyon más, mint Josh, de én szeretem.

– Hogy érted? – nézek fel rá.

– Nem tudom. Olyan humoros! Mindig viccelődik. Biztol nagyon szerelmes vagy belé, ha szendvicseket készítesz neki. Amikor Margot és Josh összejöttek, Margot állandóan sajtos makarónit készített, mert az Josh kedvence. Peternek mi a kedvence?

– Hát... nem is tudom. Úgy értem, nem válogatós.

Kitty a szeme sarkából sandít rám.

– A barátnőjeként illene tudnod, mi a kedvenc étele.

– Azt tudom, hogy nem szereti a majonézt – rukkolok elő valamivel.

– Azért nem, mert a majonéz undorító. Josh is utálja. Belém nyilall a fájdalom. Josh tényleg utálja a majonézt.

– Kitty, hiányzik neked Josh?

Bólint.

– Örülnék, ha még mindig átjárna hozzánk. – Szomorkás mosoly jelenik meg az arcán, és már éppen megölelném, amikor csípőre teszi a kezét, és követelőzni kezd. – El ne vidd az összes marhahúst, mert jövő héten akarok még vinni belőle ebédre!

– Ha elfogy, majd tonhalas salátát viszel. A mindenit!

– Ajánlom is! – vágja rá Kitty, és kiviharzik a konyhából. „Ajánlom is!” Hát ezt meg hol tanulta?

Fél nyolckor még mindig az ablakban ülök, és Peterre várok. Egy barna papírzacskóba beletettem a szendvicseket és a fényképezőgépet, hátha lefotózhatok valami hátborzongatót – düledező, ódon házat képzelek el, amelyet horrorfilmekben lát az ember, rácsos kapuval, sötét tóval és labirintussal.

Háromnegyed nyolckor begördül Peter anyukájának a furgonja, ami tényleg bosszantó. Egy teljes órával többet aludhattam volna.

Kiszaladok a kocsihoz, és bepattanok Peter mellé, de mielőtt bármit mondhatnék, belekezd a mondandójába:

– Bocsi! Bocsi! Nézd, mit hoztam neked! – Szalvétában egy még meleg fánkot nyom a kezembe. – Odamentem nyitásra, fél nyolcra. Mokka cukros.

Letörök belőle egy darabot, és a számba dobom.

– Fincsi!

Lopva rám pillant, amint kigördülünk az autófelhajtóról.

– Akkor teljesen jogosan késtem, ugye?

Teli szájjal bólintok.

– Teljesen jogosan. Van nálad víz?

Peter egy félig teli palackot nyújt felém, amit ki is ürítek.

– Ez volt életem legfinomabb fánkja – ismerem el.

– Akkor jó! – mondja elégedetten, majd rám néz, és elneveti magát. – Tiszta cukor az arcod.

Beletörlöm a számát a szalvéta másik oldalába.

– Az arcodat is!

– Jó! Jó! – Ezután csendben ülünk, ami nyugtalanná tesz. – Bekapcsolhatok zenét? – kérdezem, és előveszem a telefonom.

– Az igazat megvallva, nem bánnám, ha csendben lennénk egy kicsit. Nem szeretem, ha zene bömböl a fülemben, mielőtt fel nem ébredek rendesen.

– Oké... persze. – Nem tudom eldönteni, vajon azt szeretné, hogy én is csendben maradjak, vagy sem. Nem jöttem volna el erre a kis kirándulásra, ha sejtem, hogy hallgatnom kell.

Peter komoly arccal ül a kormány mögött, mint egy halászhajó kapitánya, aki a tenger közepén békésen szeli a habokat. Attól eltekintve, hogy nem lassan halad, hanem szinte száguld.

Úgy tíz másodpercig bírom csendben, majd megszólalok!

– Hé, azt szeretnéd, hogy én is csendben legyek?

– Nem, csak a zenére értettem. Annyit beszélsz, amennyit akarsz.

– Rendben. – Ezek után elhallgatok, ami furcsa, miután valaki épp azt mondta, hogy annyit beszélhetek, amennyit akarok.

– Figyelj! Mi a kedvenc ételed?

– Mindent szeretek.

– De mi a kedvenced? Az igazi kedvenced? Sajtós makaróni, sült csirke, rostélyos vagy pizza?

– Mindegyiket szeretem. Egyformán.

Sértődötten felsóhajtok. Miért képtelen megérteni a kedvenc dolog fogalmát?

Peter utánozza a sóhajtásom és felnevet.

– Rendben. Szeretem a fahéjas pirítóst. Az a kedvencem.

– A fahéjas pirítóst? – ismétlem. – Jobban szereted a ráklábnál? Meg a sajtbургernél?

– Igen.

– Jobban a barbecue-nál?

Peter habozik, majd rávágja:

– Igen! És most ne próbálkozz tovább! Kitartok a döntésem mellett.

Megvonom a vállam.

– Rendben. – Várok, megadva neki a lehetőséget arra, hogy megkérdezhesse, mi az én kedvenc étetem, de amikor nem teszi, kimondom: – Az én kedvencem a torta.

– Milyen torta?

– Nem számít. Mindenféle torta.

– Eddig azzal gyötörtél, hogy válasszak.

– De olyan nehéz egyet kiválasztani! – fakadok ki. – Ott van például a cukormázos kókusz torta, amelyik úgy néz ki, mint egy hógolyó – azt imádom! Ugyanakkor szeretem a sajttortát, a citromtortát és a répatortát is. És a vörösbársontortát sajtkrémmel a tetején, és a

csokoládétortát csokoládékrémrel bevonva. – Megállok egy pillanatra. – Ettél már olívaolajos tortát?

– Nem. Szörnyen hangzik.

– Pedig nagyon-nagyon finom. Puha és omlós. Majd készítek neked egyet.

Peter felhorkan.

– Összeszalad a nyál a számban. Egy egész doboz fánkot kellett volna vennem!

Kinyitom a papírtáskát, és kiveszem belőle a szendvicseket. Egy nagy P betűt írtam az övére, hogy meg tudjam különböztetni a kettőt.

– Kérsz egy szendvicset?

– Azt nekem készítetted?

– Igen, és egyet magamnak. Úgy értem, nem lett volna szép dolog csak egyet hozni, és megenni az orrod előtt.

Peter elveszi tőlem a szendvicset, és beleharap.

– Finom! – bólint elégedetten. – Milyen mustár?

– Sörmustár – mondom vidáman. – Apám egy különleges katalógusból rendeli. Nagyon szeret főzni.

– Nem eszed meg a tiédet?

– Későbbre tartogatom.

Félúton járunk, amikor Peter előzgetni kezd, és állandóul a műszerfalón lévő órára pillant.

– Minek rohanunk ennyire? – tudakolom.

– Epsteinék miatt – dobol idegesen a kormánykeréken.

– Kik azok az Epsteinék?

– Egy idős házaspár Charlottesville-ből, akiknek szintén van egy régiségboltjuk. A múltkor Phil öt perccel előbb ért oda, és mindent elvitt az orrom elől. Ennek ma nem szabad megtörténnie!

– Azta! Fogalmam sem volt, hogy itt vérre menő küzdelem folyik – nézek rá lenyűgözve.

Peter önelégülten vigyorog azzal a mindentudó mosolyával.

– Hát nem a küzdelem a lényeg?

Elfordítom a fejem és grimaszolok. Ez aztán „peteres” volt.

Megállunk egy piros lámpánál, amikor Peter hirtelen kihúzza magát, és felkiált:

– A rohadt életbe! Epsteinék!

Félálomból riadok fel.

– Hol? Hol?

– Piros terepjáró. Kettővel előttünk jobbra. – A nyakam nyújtogatva keresem őket. Ősz hajú házaspár, talán a hatvanas vagy hetvenes éveikben. Innen nehéz megmondani.

Amint a lámpa zöldre vált, Peter kilő és az útpadkán száguld végig, amíg le nem előzzük Epsteinéket.

– Gyerünk! Gyerünk! – ordítom, miközben a szívem majd kiesik a helyéről, és izgatottan kidugom a fejem az ablakon. A hajam lobog a szélben, és már látom, csupa kóc lesz, de kicsit sem érdekel. – Ez az! – visítom.

– Te dilis vagy! – ránt vissza Peter a pólómnál fogva az ablakból.

Úgy néz rám, mint aznap reggel, amikor megcsókoltam a folyosón. Mint akiről ilyesmit egyáltalán nem feltételezett.

Bekanyarodunk egy ház elé, ahol már parkol néhány autó. Pipiskedek, hogy lássak valamit. Egy palotára számítottam kovácsoltvas kerítéssel és vízköpőkkel, ám ez egy átlagos háznak néz ki. Csalódottnak tűnhetek, mert ahogy leparkolunk, Peter megszólal:

– Ne a ház külseje után ítéld meg egy kiárusítást! Én már láttam elképesztő kincseket szokványos kinézetű házakban, és szemetet különlegesnek tűnő palotákban.

Kipattanok és lehajolok bekötni a cipőfűzőm, de Peter karon ragad.

– Siess, Lara Jean! Epsteinék azonnal itt lesznek!

Felrohanunk a házig, és én alig kapok levegőt, ahogy próbálok lépést tartani vele, annyival hosszabbak a lábai.

Amint belépünk, Peter egy öltönyös úrhoz siet, míg én kifújom magam. Néhányan a bútorok között sétálgatnak. A szoba közepén egy hosszú ebédlőasztal áll, tele porcelán- és tejjüveg tárgyakkal. Közelebb lépek, hogy szemügyre vegyem őket. Megtetszik egy kis fehér tejszínes edény, rózsaszín rózsákkal, de nem vagyok biztos benne, hogy fel lehet-e emelni, és megnézni, mennyibe kerül. Valószínűleg nagyon drága.

Egy nagy kosárban régi karácsonyfadíszek sorakoznak: műanyag Mikulások és rénszarvasok, valamint üvegdíszek. Azokat nézegetem, amikor Peter hozzám lép, és hatalmas vigyor ül az arcán.

– Küldetés teljesítve! – jelenti ki elégedetten, majd a fejével az idős házaspár felé bök, akik az ajtó melletti táblát nézetik. – Epsteinék – súgja a fülembe.

– Elvitted a székeket? – kiáltja oda neki Mr. Epstein. Próbál közömbös hangot megütni, mint aki nem ideges, de a kezét csípőre teszi, és a tartása rendkívül merev.

– Amint látja – kiált vissza Peter. – Több sikert legközelebbre! Látsz valami érdekeset? – fordul felém.

– Sok mindent. – Felemelek egy üveg rénszarvast – harsány rózsaszín, az orra pedig kék. – Ez jól mutatna a toalettasztalomon. Megkérdeznéd, mennyibe kerül?

– Nem, de te megkérdezheted. Jó lenne, ha megtanulnál alkudozni. – Peter karon ragad, és az öltönyös férfihoz vezet, aki épp valamilyen papírokat tölt ki. Nagyon elfoglaltnak és fontosnak látszik. Abban sem vagyok biztos, hogy megzavarhatom egyáltalán. Talán

nincs is igazából szükségem erre a rénszarvasra – suhan át az agyamon.

De Peter várakozóan néz rám, tehát megköszörülöm a torkom, és megszólalok:

– Elnézést, uram, mennyibe kerül ez a rénszarvas?

– Hát, az egy tétel része.

– Hm, ne haragudjon, de mi az a tétel?

– Egy szetthez tartozik – magyarázza. – Az egész szettet együtt kell megvenni. Hetvenöt dollár. Régiség.

Hátrálni kezdek.

– Azért köszönöm! – mondom.

Peter visszahúz, és megnyerő mosollyal kérdezi:

– Nem tudná hozzácsapni a székekhez? Ajándékként?

– Nem akarom kivenni a szettből – sóhajt fel a férfi, és visszatér a papírmunkához.

Peter egy pillantást vet rám, mint aki azt mondja: *Neked kell a rénszarvas; neked kell tenned érte.* Erre én azt sugallom a tekintetemmel: *Annyira nem fontos!*, de Peter megrázza a fejét, és a férfi felé tol.

– Elnézést, uram! Tíz dollárt adnék érte. Senki nem fogja észrevenni, hogy hiányzik a szettből. És nézze: a patája egy kissé csorba!

– Rendben. Csak vigye! – veti oda a férfi hivatalos hangon, mire felragyog az arcom, és előveszem a pénztárcám, de legyint.

– Köszönöm! Nagyon köszönöm! – szorítom boldogan a rénszarvast a mellemhez. Talán nem is olyan nehéz alkudozni, mint gondoltam.

Peter rám kacsint, majd a férfihoz fordul:

– Közelebb tolatok a kocsival, hogy be tudjuk rakodni a székeket.

Kimennek a hátsó ajtón, én pedig körbesétálok, és a falon lévő bekeretezett képeket nézegetem. Azon tűnődöm, vajon azokat is eladják-e. Néhány igazán réginek tűnik: fekete-fehér fotók, rajtuk öltönyös-

kalapos úriemberek. Az egyiken egy fiatal lány látható fehér csipkés bér mátkozóruhában. Olyan, mint egy menyasszony. Nem mosolyog, de a szemében huncutságot fedezek fel, ami Kittyre emlékeztet.

– Ez Patricia, a lányom.

Megfordulok. Egy idős úr áll mögöttem sötétkék pulóverben és feszes farmerben. A korlátnak támaszkodva figyel. Nagyon törekenynek tűnik, a bőre hófehér és áttetsző.

– Ohióban él. Könyvelő – teszi hozzá, le nem véve rólam a szemét, mintha emlékeztetném valakire.

– Szép háza van – mondom neki, bár ez nem igaz. A ház öreg, és ráférne egy alapos tatarozás. Viszont a benne lévő dolgok tényleg szépek.

– Most már üres. Mindenemet eladtam. Az ember nem viheti magával...

– Úgy érte, amikor meghal? – suttogom.

– Nem. Úgy értem, az idősök otthonába.

Hoppá!

– Ja, igen! – Felkacagok, mint amikor kínosan érzem magam.

– Mi van a kezében?

– Ez – mutatom a rénszarvast. – Az az öltönyös férfi adta nekem. Visszakéri? Nem fizettem érte. Egy szett része.

Rám mosolyog, és az arcán még inkább elmélyülnek a ráncok.

– Ez volt Patty kedvence.

– Talán szeretné megtartani? – nyújtom felé.

– Nem, most már az öné. Ő még arra sem vette a fáradságot, hogy a költözésben segítsen, úgyhogy... – Megkeseredett mosoly suhan át az arcán. – Van még valami, amit szeretne elvinni? Egy utazóláda tele van a régi ruháival.

Húha! Családi dráma. Jobb nem belebonyolódni. De a régi ruhák csábítóak.

Amikor Peter rám talál, a zeneszobában ülök a padlón, és az utazóláda tartalmát nézegetem. Mr. Clarke a kanapén szundikál. Kiválasztottam egy rózsaszín ujjatlan miniruhát, amiért bolondulok, és egy apró virágmintás végiggombolós ruhát, amit meg lehet kötni derékban.

– Idenézz, Peter! – emelem őket a magasba. – Mr. Clarke-tól kaptam.

– Ki az a Mr. Clarke? – kérdezi Peter, és a hangja visszhangzik a teremben.

Az idős úrra mutatok, és a számra teszem az ujjam, jelezve, hadd aludjon.

– A legjobb lesz minél előbb lelépni innen, mert a fickó, akit megbíztak a kiárusítással, azt állítja, látta, hogy az öregúr ingyen osztogat dolgokat.

Fepazzanak.

– Viszlát, Mr. Clarke! – mondom egész halkán. Lehet, hogy tényleg jobb, ha alszik. Nagyon elkeseredett az előbb, amikor a válásáról mesélt.

Mr. Clarke-nak azonban kipattan a szeme.

– A párja? – kérdezi tőlem.

– Nem, nem igazán – hebegem, de Peter átkarol.

– De igen, uram, a párja vagyok – mondja büszkén.

Nem tetszik a hangsúlya; mintha gúnyt űzne belőlem éppúgy, mint Mr. Clarke-ból.

– Köszönöm a ruhákat, Mr. Clarke! – mondom, mire kiegyenesedik és megfogja a kezem. Majd magához húzza és megcsókolja. Az ajka olyan, mint az elszáradt molylepke szárnya.

– Nagyon szívesen, Patty!

Búcsút intek neki, és az új szerzeményeimmel elindulok kifelé.

– Ki az a Patty? – kérdezi Peter, amint kilépünk a házból, de úgy teszek, mintha nem hallanám.

Az izgalmak hatására szinte azonnal álomba szenderülök az autóban, mert hirtelen a házuk előtt ébredek, arra, hogy Peter a vállamnál fogva rázogató.

– Megérkeztünk, Lara Jean!

Kinyitom a szemem. A ruhákat úgy szorítom magamhoz, mint egy mentőmellényt; a rénszarvas az ölemben pihen. Az új kincseim. Úgy érzem magam, mint aki bankot rabolt, de megúsza.

– Köszönöm a mai napot, Peter!

– Köszönöm, hogy velem jöttél! – Majd váratlanul hozzáteszi:

– Ja, igen! Elfelejtettem mondani, hogy anyám szeretne meghívni holnap vacsorára.

Leesik az állam.

– Elmondtad anyádnak?

Peter csúnyán néz rám.

– Kitty is tud rólunk! Különben is, anyámmal nagyon közel állunk egymáshoz. Csak ő lesz ott, meg én és az öcsém, Owen, de ha nem akarsz jönni, ne gyere! Csak tudd, hogy anyám faragatlanságnak fog tartani...

– Én csak azt mondom... minél többen tudnak rólunk, annál nehezebb kézben tartani a dolgokat. Legjobb a lehető legkevesebb embernek hazudni.

– Honnan tudsz ilyen sokat a hazudozásról?

– Ó, gyerekként állandóan hazudoztam. – Bár akkor nem úgy gondoltam rá. Egyfajta szerepjátékként éltem meg. Bemeséltem Kittynek, hogy örökbe fogadott gyerek, és az igazi családja egy vándorcirkusszal járja a világot. Emiatt kezdett el tornázni.

40.

NEM IGAZÁN TUDOM ELDÖNTENI, mennyire öltöztek ki a vacsorára. Peter anyukája mindig nagyon csinos a boltban. Nem szeretnék találkozni vele, nehogy végig Genevieve-vel hasonlítson össze, és számba vegye a hiányosságaimat. Különben sem értem, miért kell egyáltalán találkozunk.

Ugyanakkor szeretném, hogy megkedveljen. Végignézem a szekrényemet, aztán Margot szekrényét. Végül egy krémszínű pulóver és egy Pán Péter-galléros blúz mellett döntök, mustárszínű bő szoknyával. Harisnyát és topánkát veszek hozzá, kisminkelem magam, amit csak nagyon ritkán teszek. Barackszínű arcpírt teszek fel, és megpróbálom kifesteni a szemem, de nem sikerül, úgyhogy végül csak szempillafestéket és szájfényt használok. Megmutatom magam Kittynek.

– Úgy festesz, mint aki egyenruhát visel – néz végig rajtam.

– Jó értelemben?

Kitty bólint.

– Mintha egy elegáns boltban dolgoznál.

Még mielőtt Peter értem jön, az interneten megnézem, melyik evőeszköz mihez való – minden eshetőségre számítva.

Furcsa. Peterék konyhaasztalánál ülve úgy érzem magam, mintha valaki másnak az életébe csöppentem volna. Kiderül, hogy Peter anyukája pizzát sütött, úgyhogy még az evőeszközök miatt sem kell aggódnom. És a házuk sem annyira elegáns – egyszerű és szokványos. A konyhában ott áll egy régi vajköpülő, a falakon bekeretezett képek lógnak Peterről és az öccséről, és piros-fehér kockás terítővel van terítve.

A pulton pizzaszeletek sorakoznak. Nem csak pepperónis, kolbászos, gombás és paprikás, hanem articsókás, kalamata olajbogyós, friss mozzarella és egész fokhagymás.

Peter anyukája nagyon kedves. A vacsora alatt folyamatosan pakolja a salátát a tányéromra, én pedig folyamatosan eszem, bár majd kipukkadok. Egyszer észreveszem, hogy néz – lágy mosoly bujkál a szája körül. Amikor mosolyog, olyan, mint Peter.

Peter öccsét Owennek hívják. Tizenkét éves. Miniatűr Peter, bár nem beszél annyit. Nem olyan laza a stílusa. Elvesz egy pizzaszeletet, és az egészet a szájába tömi, bár még túl meleg. Gőzölög a szája, és egy darabot majdnem visszaköp a szalvétájába, amikor rászól az anyukája:

- Nem szégyelled magad, Owen? Vendégünk van.
- Hagyj békén! – motyogja Owen teli szájjal.
- Peter mesélte, hogy két lánytestvéred van – mosolyog rám Mrs. Kavinsky. Épp egy salátát vág apró darabokra a tányérján. – Anyukád boldog lehet három lánnyal.

Szólásra nyitom a szám, de Peter közbevág:

- Lara Jean anyukája meghalt, amikor Lara Jean még kicsi volt. – Olyan hangsúllyal mondja, mintha az édesanyjának ezt tudnia kellene, amitől el is szégyelli magát.

- Sajnálom! Már emlékszem.

- Nagyon boldog volt három lánnyal – teszem hozzá gyorsan. – A szüleim biztosra vették, hogy a kishúgunk, Kitty, fiú lesz, és anyukám sokat nyugtalankodott amiatt, hogy mit fog kezdeni egy fiúval. Valósággal megkönnyebbült, amikor kiderült, hogy a harmadik gyerek is lány lesz. Margot nővéremmel mi is fellélegeztünk – minden áldott este imádkoztunk, hogy ne öcsénk, hanem húgunk szülessen.

– Hé, mi a baj a fiúkkal? – tiltakozik Peter.

Mrs. Kavinsky szélesen mosolyog. Egy újabb szelet pizzát tesz Owen tányérjára, és kijelenti:

– Belétek nem sok finomság szorult. Olyanok vagytok, mint a vadállatok. Fogadok, hogy Lara Jean és a lánytestvérei angyalok!

Peter felhorkan.

– Hát, Kitty is félig vadállat – vallom be. – De a nővéremmel, Margot-val egész jók vagyunk.

Mrs. Kavinsky a szalvétájával próbálja letörölni Owen arcáról a paradicsomszószt, de Owen félrelöki a kezét.

– Anya! – méltatlankodik.

Amikor feláll, hogy kivegye a következő adag pizzát a süttőből, Peter odasúgja nekem:

– Látod, hogy anyánk úgy bánik vele, mint egy kisbabával? Veled még inkább! – vág vissza Owen, majd hozzám fordul. – Peter azt sem tudja, hogy kell ráment főzni.

Felnevetek.

– Te igen?

– Hát persze! Már évek óta én csinálom magamnak.

– Én is szeretek főzni – mondom, és kortyolok egyet az üdítőmből. – Te meg én megtaníthatnánk Petert főzni.

Owen rám néz.

– Jobban ki vagy festve, mint Genevieve – jegyzi meg.

Összehúszom magam, mint akit arcon ütöttek. Csak szempillafesték van rajtam. Meg egy kevés szájfény. Egész biztosan tudom, hogy Genevieve minden áldott nap tesz magára púdert, szemhéjfestéket és alapozót. Azonkívül szempillafestéket és rúzszt!

– Fogd be, Owen! – csattan fel Peter.

Owen kuncogni kezd, én a homlokom ráncolom. Ez a kölyök csak néhány évvel idősebb Kittynél! Előrehajolok, hogy jobban lásson.

- Ez mind természetes, Owen! De kösz a bókot!
- Nincs mit! – vágja rá, épp mint a bátyja.

Hazafelé egyszer csak megszólalok:

- Figyelj, Peter!
- Mi van?
- Semmi.
- Mi van? Kérdezz nyugodtan!
- Hát... ugye elváltak a szüleid?
- Aha.
- És milyen gyakran találkozol apáddal?
- Nem túl gyakran.
- Értem. Csak érdekelt.

Peter várakozóan néz rám.

- Mi van? – kérdezem.
- A következő kérdést várom. Soha nem csak egyet kérdezel.

- Na, jó. Hiányzik?
- Ki?
- Az apád!

– Nem is tudom. Inkább az hiányzik, ahogy régen együtt voltunk. Ő, anyám, én és Owen. Mint egy csapat. Minden egyes lacrosse-meccsre eljött. – Peter elhallgat.

– Egyszerűen... mindenről gondoskodott.

- Azt gondolom, ez az apák dolga.

– Most az új családjáról gondoskodik – zárja le a témát Peter tárgyilagosan, minden keserűség nélkül. – És te? Neked hiányzik az anyukád?

– Időnként, amikor eszembe jut – merengek. – De tudod, mikor hiányzik igazán? Fürdésnél, amikor legmögötte a hajam. Szerinted nem a hajmosás a világon

a legkellemesebb érzés? Meleg víz, hab, finom ujjak a fejbőrön. Annyira jó!

– Tényleg az.

– Van, hogy egyáltalán nem jut eszembe, majd egyszer csak felkerül a gondolat, hogy vajon milyennek látna most? Csak kislánként ismert, de most már tinédzser vagyok. Azon tűnődök, vajon felismerne-e, ha az utcán találkoznánk?

– Persze hogy felismerne! Az anyukád.

– Tudom, de olyan sokat változtam. – Látom, hogy kényelmetlenül érzi magát, mert panaszkodott az apjára, hiszen ő mégiscsak él. S ekkor, mivel Peter úgy néz rám, mint aki sajnál, kihúzom magam és dölyfösen kijelentem: – Nagyon is érettnak érzem magam, tudod?

– Tényleg? – vigyorog.

– Igen, és mellette kifinomultnak is, Peter.

Mielőtt kiszállok az autóból, Peter megjegyzi:

– Láttam anyámon, hogy kedvel téged.

Ez jó érzéssel tölt el. Mindig is fontos volt nekem, hogy mások anyukája kedveljen.

Leginkább emiatt szerettem átmenni Genevieve-ékhez. Hogy az anyukájával lehessek. Wendy rendkívül stílusosan öltözött. Rendszerint selyemblúzt, elegáns nadrágot és divatos nyakláncot viselt, még otthon is. A frizurája tökéletes volt – sima és egyenes. Genevieve haja ugyanolyan, viszont az arca más, mert nem örökölte az anyukája tökéletes formájú orrát. Az övé egy kicsit szabálytalan, de szerintem ettől csak még szexibb.

– És ami azt illeti, egyáltalán nincs több festék rajtad, mint Genen. Ő mindig összepúderezte a fehér ingemet.

Ahhoz képest, hogy túllépett Genevieve-en, elég sokszor felbukkan a gondolataiban. Bár ez nem csak rá igaz. Én is épp Genre gondoltam. Még amikor nincs is itt, akkor is itt van. Valahogy mindenhová elér a keze.

41.

KÉMIAÓRÁN KAPOK PETERTŐL EGY ÜZENETET:
Átjöhetek este a dolgozatra tanulni?

Nem emlékszem, hogy a közös tanulás szerepelne a megállapodásunkban – üzenem vissza. Miután elolvassa, hátrafordul, és sértett pillantást lövell felém. *Vicceltem!*-tátogom.

Vacsoránál bejelentem, hogy Peter átjön tanulni, és szükségünk lesz a konyhára. Apám kérdően felvonja a szemöldökét.

– Hagyjátok nyitva az ajtót! – tréfálkozik, mivel nincs is konyhaajtónk.

– Apa! – sóhajtom, és Kitty csatlakozik hozzám.

– Peterrel jársz? – kérdi apám mintegy mellékesen.

– Hát... olyasmi.

Miután ettünk, és Kittyvel elmosogattunk, a konyhát tanulószobává alakítom. A füzeteim és a könyveim az asztal közepén sorakoznak, mellettük kék, sárga és rózsaszín szövegkiemelők, egy tál pattogatott kukorica és egy tányéron mogyoróvajás brownie, amit aznap délután sütöttem. Kitty vehetett belőle kettőt, de többet nem.

Peter azt ígérte, nyolc körül itt lesz. Először azt hiszem, késik, mint általában, ám ahogy telnek a percek, rá kell ébrednem, hogy nem jön. Küldök neki egy üzenetet, de nem válaszol.

Kitty megjelenik a film szünetében, és mélyeket szippant a brownie illatából, úgyhogy adok neki még egyet.

– Peter nem jön? – érdeklődik.

Úgy teszek, mint aki annyira bele van merülve a tanulásba, hogy nem hallja.

Tíz körül üzenet érkezik tőle: Bocs, de valami közbejött. Már nem tudok átmenni. Azt nem írja, hogy hol van, vagy hogy mit csinál, de rögtön tudom. Genevieve-vel van. Az ebédnél nagyon zavartan viselkedett; folyamatosan üzeneteket küldözgetett a telefonján. Majd aznap később láttam őket a lányöltöző előtt. Nem vettek észre. Csak beszélgettek, de Genevieve-vel nem lehet *csak* beszélgetni. Peter karjára tette a kezét; Peter pedig kisímította a lány szeméből a haját. Lehet, hogy nem vagyok több egy színlelt barátnőnél, de ez akkor is túlzás.

Tanulni próbálok, de nehéz úgy összpontosítani, hogy az emberben fájó érzések kavarnak. Azzal nyugtatom magam, hogy mindez csupán amiatt van, mert vettem magamnak a fáradságot, hogy brownie-t süssek, és kitakarítsam az alsó szintet. Úgy értem, nem szép dolog, ha valaki nem jön el, pedig megbeszéltük. Modortalan? Mit szólna hozzá, ha én tennék ilyet? És különben is, mi értelme ennek az egész játéknak, ha úgyis visszamegy hozzá? Minek kell ez nekem egyáltalán? Joshsal rendeződött a viszonyunk, normálisnak mondható. Ha akarnám, véget vethetnék az egésznek. Másnap reggel, amikor felébredek, még mindig forr bennem a düh. Felhívom Josht, és megkérem, vigyen el a suliba. Egy másodpercig azon aggódom, talán nincs ínyére, hiszen olyan régen kértem tőle ilyesmit, de rögtön igent mond rá.

Kíváncsi vagyok rá, milyen arcot vág majd Peter, amikor jön értem, és nem talál otthon.

Félúton kínosan kezdem érezni magam. Peternek talán alapos indoka volt, amiért nem tudott átjönni. Lehet, hogy nem is Genevieve-vel volt, és most kicsinyes bosszútól vezérelve jól lejáratom magam.

Josh gyanakvóan néz rám.

– Mi a baj?

– Semmi.

Látom rajta, hogy nem győztem meg.

– Összevesztél Kavinskyvel?

– Nem.

Josh felsóhajt.

– Csak légy óvatos! – mondja az idősebb testvér leereszkedő hangján, amitől sikítani tudnék. – Nem szeretném, ha az a fickó fájdalmat okozna neked.

– Josh! Nem fog fájdalmat okozni nekem! Te jó ég!

– Az a srác egy seggfej. Ne haragudj, de ki kell mondanom. A lacrosse-csapat minden tagja az. Az olyanokat, mint Kavinsky, csak egy dolog érdekli. És amint megkapják, továbbállnak.

– Peter nem ilyen. Majdnem négy évig járt Genevieve-vel!

– Hidd el nekem, Lara Jean! Nincs még annyi tapasztalatod a fiúkkal.

– Azt te honnan tudod? – kérdezem halkán.

Josh azzal a *Ne viccelj már!* pillantással néz rám.

– Mert ismerlek.

– Nem olyan jól, mint ahogy hiszed.

Ezek után mindketten hallgatunk.

Nem olyan nagy dolog. Peter értem megy, látja, hogy nem vagyok otthon, és elmegy. Nagy dolog bizonyos a szempontból, mert ötperces kitérőt jelent neki. Viszont én tegnap este két istenverte órát vártam rá!

A suliban Josh a végzősök termei felé indul, miközben én a másik irányba megyek, és lopva Peter szekrénye felé pillantgatok. Még nem érkezett meg. A csengőig a szekrényemnél várom, de mivel híre-hamva sincs, berohanok az első órára.

Mr. Schuller előadását hallgatom éppen, amikor meglátom az ajtóban Petert, aki ellenségesen méreget. Int, hogy menjek ki. Nyelek egy nagyot, majd a füzetembe temetkezem, mint aki nem vette észre. De

amikor a nevemet kezdi suttogni, tudom, hogy nem úszhatom meg.

– Mr. Schuller, kimehetek a mosdóba? – teszem fel a kezem.

– Óra előtt kellett volna – zsörtölődik, de int, hogy mehetek. Kisietek a folyosóra, és elhúzó Peter az ajtóból, nehogy Schuller észrevegye.

– Hol voltál ma reggel? – támad nekem.

Összefonom a karom, és igyekszem kihúzni magam. Nem könnyű, mert hozzá képest nagyon alacsony vagyok.

– Neked kellene színt vallanod!

– Én legalább üzentem neked! – fortyan fel Peter. – És legalább tizenhétszer hívtalak. Miért vagy kikapcsolva?

– Pontosan tudod, hogy az iskolában ki kell kapcsolni a telefonokat.

– Lara Jean! Húsz percig vártam rád a házatok előtt! – mérgelődik.

Ajaj!

– Hát, sajnálom!

– Hogy jöttél suliba? Sandersonnal?

– Igen.

Peter kifújja a levegőt.

– Ide figyelj! Ha pipa voltál amiatt, hogy nem mentem át hozzád tegnap este, akkor egyszerűen fel kellett volna hívnod, és a fejemhez vágnod, ahelyett hogy ilyen szart kavarnál.

– Rendben. És mi a helyzet azzal a szarral, amit te kavartál tegnap? – kérdezem halkan.

Mosoly bujkál a szája szélén.

– Azt mondtad, hogy „szar”? Viccesen hangzik a te szádból.

Mintha meg sem hallanám.

– Szóval... hol jártál? Genevieve-vel voltál? – Nem kérdezem azt, amire valóban kíváncsi vagyok: *Ti ketten újra összejöttetek?*

Először habozik, majd kimondja:

– Szüksége volt rám.

Képtelen vagyok ránézni. Hogy lehet valaki ekkora idióta? Hogyan tarthatja Gen ennyire a hatalmában? Csak amiatt, mert ilyen régóta járnak már? Vagy a szex miatt? Nem értem. Kiábrándító, mennyire képtelenek a fiúk uralkodni magukon.

– Peter, ha minden egyes alkalommal rohansz, amikor füttyent neked, akkor mi értelme az egésznek?

– Ugyan már, Covey! Mondtam, hogy sajnálom. Ne légy pipa rám!

– Egyszer sem mondtad, hogy sajnálok – emelem fel a hangom. – Mikor mondtál ilyet?

Peter elszégyelli magát.

– Sajnálom! – mondja.

– Nem szeretném, hogy Genevieve-hez szaladgálj. Szerinted mit gondol így rólam?

Peter mereven néz rám.

– Nem tudom nem megtenni, ha Gennek szüksége van rám, úgyhogy ne kérj tőlem ilyet!

– De Peter, mire kellesz neki, ha már van új barátja?

Összerándul, és azon nyomban meg is bánom, amit mondtam.

– Sajnálom! – suttogom.

– Semmi gond. Nem várom el tőled, hogy megértsd. Gen és én... mi tökéletesen megértjük egymást.

Nincs tudatában, de amikor Genevieve-ről beszél, ellágyul az arca. Kiül rá egyfajta gyengédség, ugyanakkor valamiféle ellenérzés is vegyül bele. És még valami. Szerelem. Peter letagadhatja ugyan, de akkor is tudom, hogy még mindig szereti.

– Legalább tanultál a dolgozatra?

Peter megrázza a fejét, mire hatalmasat sóhajtok.

– Ebédszünetben fúsd át a jegyzeteimet! – javaslom, és futok az osztályterembe.

Kezdem érteni. Hogy miért ment bele ebbe a játékba, hogy miért tölti velem az idejét. Nem azért, hogy eltávolodjon Gentől, hiszen képtelen rá. Engem csak ürügyként használ. Hogy Genevieve helyét senki más ne töltsse be. Amint ez világossá válik számomra, minden más is egyértelmű.

42.

JOSH SZÜLEI RENGETEGET VESZEKEDNEK. Nem tudom, vajon ez megszokott-e, mivel nekem csak egy szülőm van, de nem emlékszem, hogy ennyit veszekedtek volna, amikor még ketten voltak. A házunk elég közel helyezkedik el az övékhöz ahhoz, hogy nyitott ablaknál mindent halljak. Általában valami semmiség miatt kezdenek el civakodni, például hogy Mrs. Sanderson véletlenül nyitva felejtette az autó ajtaját, és lemerült az akkumulátor, majd a bolhából elefánt lesz, például hogy Mr. Sanderson túl sokat dolgozik, alapvetően önző, és nem való neki család.

Ha túlságosan eldurvul a helyzet, Josh átjön hozzánk. Kisebb korunkban pizzamában lopózott ki, kezében a kispárnájával, és addig maradt, amíg az anyukája keresni nem kezdte. Erről nem igazán beszélünk. Lehet, hogy Margot-val igen, de velem soha nem hozta szóba. A legtöbb, amit nekem mondott, az volt, hogy időnként azt kívánja, bárcsak elválnának a szülei, és vége lenne az egésznek. De eddig még nem szánták rá magukat.

Ma este is tisztán hallok őket. Ez többször előfordult, mióta Margot elment, de ma a szokásosnál is rosszabb. Olyan szörnyű, hogy becsukom az ablakom, összeszedem a házi feladataimat, lemegyek, és felkapcsolom a villanyt a nappaliban, hogy Josh lássa, átjöhet, ha akar.

Fél óra elteltével kopogást hallok. Magamra tekerem a takarómat, és kinyitom az ajtót.

Josh az. Félénken mosolyog rám.

– Szia! Lehetek nálatok egy kicsit?

– Persze! – Nyitva hagyom az ajtót, és visszacammogok a nappaliba. – Zárd be, kérlek! – kiáltom oda Joshnak.

Josh tévét néz, én a leckémet írom. A történelemkönyvemben húzogatom alá a fontos részeket, amikor Josh megkérdezi:

– Jelentkezel az Árkádia egyik szerepére? – Ez lesz a tavaszi darab a suliban. Tegnap jelentették be.

– Nem! – vágom rá azonnal. – Miért tenném? – Gyűlölök nyilvánosan szerepelni és beszélni, és Josh tudja ezt.

– Uhh! Mert az a kedvenc darabod. – Josh csatornát vált. – Szerintem jó lennél Thomasinának.

– Kösz, de nem, kösz! – mosolygok.

– Miért ne? Ez jó pontot jelentene a jelentkezési lapodon.

– Nem mintha nagy színésznőnek vagy ilyesminek készülnék.

– Semmi nem történne, ha kicsit kimozdulnál a komfortzónádból – jelenti ki Josh, és közben nagyot nyújtózkodik. – Kockáztass! Nézd meg Margot-t! Ő meg sem állt egészen Skóciáig.

– Én nem Margot vagyok.

– Nem azt mondom, hogy a világ másik felére kellene költöznöd. Tudom, hogy soha nem tennéd. És mit szólnál ahhoz, ha bekerülnél a Becsületbizottságba? Úgyis szeretsz mások felett bíráskodni!

Grimaszolok.

– Vagy ha jelentkeznél a Modell ENSZ-be? Fogadok, az tetszene. Csak azt akarom mondani... hogy többről is szólhatna az életed annál, mint hogy Kittyvel társasjátékozol, és Kavinskyvel furikázol ide-oda.

MegáII a kezem. Vajon igaza van? Tényleg csak erről szólna az életem? Nem mintha az övé annyira más lenne!

– Josh! – kezdek bele, de megtorpanok, mert nem tudom, hogyan fejezzem be a mondatot. Inkább hozzávágom a szövegkiemelőmet.

Visszapattan a homlokáról.

– Hé! Kilőhetted volna a szememet is!

– És meg is érdemelted volna!

– Na jó! Tudod, hogy nem úgy értettem. Csak arra célozgatok, esélyt adhatnál az embereknek, hogy megismerjenek. – Josh rám szegezi a távirányítót. – Ha ismernének, szeretnének. – Mintha egy tényt közölne.

Josh, összetöröd a szívem! És különben is, hazudsz. Mert ismersz, szinte mindenkinél jobban, és mégsem engem szeretsz.

Miután Josh hazamegy, rendet rakok a nappaliban, bezárom az ajtót, és lekapcsolom a villanyokat. Majd egy pohár vízzel a kezemben elindulok felfelé.

A szobámban ég a villany, és Chris alszik az ágyamon. Arrébb görgetem, hogy én is odaférjek. Félálomban azt motyogja:

– Kérsz sült szárnyat?

– Túl késő van a sült szárnyhoz – mondom, és magunkra húzom a paplanomat. – Épp lemaradtál Joshról.

Kipattan a szeme.

– Joshy itt volt? Miért?

– Csak úgy. – Nem fogom kiadni Josh titkait, még Chrisnek sem.

– Rendben, de azért ne szólj róla Kavinskynek!

– Nem érdekelné.

Chris hitetlenkedve rázza a fejét.

– Minden srácot érdekel.

– Peter más. Tényleg megbízik bennem.

– Az olyanokat érdekli leginkább. – Éppen meg akarom kérdezni, mit ért ez alatt, amikor hirtelen ötlete támad: – Csináljunk valami őrültséget!

– Mint például? – Holnap iskola van; ilyenkor nem mehetek sehová, és ő ezt pontosan tudja. Mégis szeretném hallani a tervét. Olyan, mint egy esti mese.

– Hát... nem is tudom. Beosonhatnánk az idősek otthonába és megszőktethetnénk azt az öreglányt, akiről annyit mesélsz. Mi a neve? Thunder¹?

– Stormy² – kacagok.

¹ Thunder - villám (angol)

² Storm - vihar (angol)

– Ja, igen, Stormy. – Nagyot ásít. – Szerintem lenne pár ötlete, hogyan érezzük jól magunkat. Fogadni mernék, hogy koktélokkal itatna minket.

– Stormy minden este kilenckor lefekszik aludni, hogy meglegyen a szépítő alvása. Majd holnap! – Holnapra Chris az egészről elfeledkezik, de akkor is kedves gondolat. Lecsukódik a szeme. Oldalba bököm. – Chris, ébresztő! Menj fogat mosni! – A fürdőszobában saját fogkefét tartok a fiókban – csak neki. Piros körömlakkal ráírtam egy nagy C betűt, hogy ne keveredjen a többi közé.

– Képtelen vagyok rá. Meg sem tudok mozdulni a fáradtságtól.

– Egy másodperce még meg akartad szőktetni Stormyt az idősothonból, most meg ahhoz is fáradt vagy, hogy arcot és fogat mossál?

Chris mosolyog, de nem nyitja ki a szemét. Lekapcsolom a kislámpát.

– Jó éjt, Chris!

Közelebb bújik hozzám.

– Aludj jól!

43.

HALLOWEENKOR IGEN KEVÉS VÁLASZTÁSI LEHETŐSÉGÜK VAN az ázsiai lányoknak. Egyik évben Velmának öltöztem a *Scooby Dooból*, de mindenki azt kérdezgette, hogy egy mangaszereplő vagyok-e. Pedig még parókám is volt. Tehát most eltökélt szándékom, hogy kizárólag valamilyen ázsiai karaktert választok.

Margot soha nem valakinek öltözik – mindig valamilyen élettelen tárgy vagy fogalom. Múlt évben például „hivatalos bocsánatkérés” volt: egy földig érő estélyit viselt, amit tíz dollárért vett a Goodwillben, és a nyaka körül, szép kézírással az állt: *Sajnálom!* Második helyezést nyert vele. Az elsőt egy „rasztafári földönkívüli” vitte el.

Kitty nindzsának öltözik, ami szerintem teljesen beleillik az ázsiai jelmezkínálatba.

Idén én a *Harry Potter*-sorozat egyik szereplője, Cho Chang leszek. Találtam hozzá egy Hollóhát-címeres csíkos sálát és egy régi fekete kórusköpenyt, amihez felveszem még apám egyik nyakkendőjét. Varázspálcám is van. Nem fogok helyezést elérni, de legalább mindenki tudja, ki vagyok. Remélem, soha többé nem kell arra a kérdésre válaszolnom: *Te mi vagy?*

Peterre várok, hogy elvigyen a suliba, és a térdzoknimmal bajlódok. Állandóan lecsúszik.

– Lara Jean!

– Josh! – kiáltok vissza önkéntelenül, a régi közös játékunkra emlékezve.

Csak ezután nézek fel. Josh áll előttem, teljes Harry Potter-jelmezben. Fekete köpeny, napszemüveg, villámjel a homlokán és varázspálca a kezében.

Kitör belőlünk a nevetés. Véletlenül sikerült ugyanarra gondolnunk.

– A képregényklubos srácok különböző fantasykönyvszereplőknek öltöznek – mondja szomorkás mosollyal az arcán. – Én lettem volna Drogo a *Trónok harcából*, mert megvan hozzá a megfelelő felsőtestem, de...

Kuncogni kezdek, ahogy elképzelem Josht kihúzott szemmel, varkoccsal és meztelen felsőtesttel. Nagyon vicces! Josh nem nevezhető cingárnak, de azért...

– Hé, nem olyan vicces! – méltatlankodik. Megcsörgeti a kocsikulcsát. – Elvigyelek, Cho?

A telefonomra pillantok. Peter öt perce késik, mint általában. Nem mintha panaszkodnék, hiszen mindennap ingyen elvisz a suliba és különben is mehetnék busszal. Viszont ha Joshsal mennék, lenne időm bepakolni a szekrényembe, elmehetnék pisilni, ihatnék gyümölcslevet, és nem kellene úgy rohannom az osztályterembe. De Peter már valószínűleg úton van.

– Kösz, de megvárnám Pétért!

– Ó igen... persze – bólint Josh. Majd beül a kocsijába.

– Capitulus! – kiáltom utána, mire Josh visszakiált:

– Finite!

Úgy vigyorgunk egymásra, mint két idióta.

Elhajt. Leülök, szorosan átkulcsolom a térdem. Joshsal körülbelül egy időben olvastuk a *Harry Pottert*. Ő hetedikes volt, én meg hatodikos. Margot addigra már mindet befalta. Egyikünk sem tud olyan gyorsan olvasni, mint ő. Megőrijtettük, mire eljutottunk a harmadik kötetig, és végre beszélgetni tudott velünk róla.

Minél tovább várok Peterre, annál nyugtalanabb leszek. Leveszem a köpenyem, visszaveszem, majd újra leveszem. Műszálas, nem valami kényelmes viselet. Amikor végre begördül a házunk elé, köszönés nélkül

bepattanok mellé. A köpenyt az ölembe teszem, mert nagyon rövid skót szoknyát viselek.

Elkerekedik a szeme.

– Dögösen nézel ki! – jegyzi meg meglepetten. – Mi vagy? Egy rajzfilmfigura?

– Nem! – csattanok fel. – Cho Chang. – Peter értetlenül néz rám, mire hozzáteszem. – A *Harry Potter*ből.

– Ó, az király!

Tetőtől talpig végigmérem. Teljesen szokványos ingben és farmerben van.

– Hol a jelmezed?

– A fiúkkal ott fogunk átöltözni. Nagyobb hatást érünk el, ha egyszerre mutatjuk meg magunkat.

Érzem, hogy szeretné, ha megkérdezném, miben lesz, de nincs kedvem beszélgetni vele, úgyhogy szótlanként kibámulok az ablakon. Várom, hogy megkérdezze, mi bajom van, de nem teszi. Eszébe sem jut. Szerintem észre sem vette, hogy dühös vagyok.

– Szeretném, ha nem késnél el állandóan – vetem oda kurtán.

Peter felvonja a szemöldökét.

– Te jó ég, bocs! Próbáltam összeszedni a jelmezem.

– Ma a jelmezedet próbáltad összeszedni, de állandóan késel.

– Nem is kések állandóan!

– Késtél ma, és tegnap, és múlt csütörtökön. – Kibámulok az ablakon. Már hullani kezdtek a falevelek. – Ha nem érsz időben ide, nem akarom, hogy te vigyél suliba.

Nem kell ránézniem, hogy tudjam, dühösen méreget.

– Rendben. Ez azt jelenti, hogy öt perccel tovább alhatok, úgyhogy nem bánom.

– Jó.

Miközben az eredményhirdetésre várunk, Chrisszel a színházterem erkélypáholyában ülünk. Ő Courtney Love-nak öltözött: rózsaszín kombiné, csupa lyuk térdzokni, és rengeteg szemfesték.

– Le kéne menned – javaslom. – Fogadni mernék rá, hogy nyertél valamit.

– Ebben a suliban azt sem tudják, ki ő – mosolyog gúnyosan Chris. Mégis érzem rajta, hogy szeretne lemenni.

A Peter baráti körébe tartozó srácok mind superhősnek öltöztek. Van köztük Batman, Superman, Vasember, hihetetlen Hulk – változó minőségben. Peter mindenkin túlszárnyal. Természetesen ő Peter Parker. Ki más lehetne Kavinsky? Pókember jelmeze teljesen hiteles – a sárga Mylar szemével, kesztyűs kezével és csizmás lábával. Igazi ripacs a színpadon. A többiek szaladgálnak, a köpenyüket reptetik, úgy tesznek, mint akik egymással harcolnak. Peter fel akar mászni az egyik oszlopra, de Mr. Yelznik leállítja, mielőtt túl magasra kapaszkodna. Hangosan éljenek, amikor a csapata megnyeri a legjobb csapatjelmez díját.

Genevieve Macskanő. Műbőr leggingset, pánt nélküli testhezálló felsőt és fekete macskafület visel. Azon tűnődök, vajon a superhőscsapat miatt választotta ezt a jelmezt – már ha Peter elárulta neki vagy saját maga találta ki. A srácok megvadulnak, amikor fellép a színpadra a legjobb tizenegyedikes jelmez versenyére.

– Hú, de vagány! – ismeri el Chris, szinte vágyakozva.

A versenyt természetesen Genevieve nyeri. Lopva Peterre pillantok, aki füttykoncertet ad, és a barátaival hangosan dobog.

A jelmezverseny után a szekrényemhez megyek a kémiafüzetemért, amikor Peter odajön hozzám, és lazán a mellettem lévő szekrénynek dől.

– Szia! – üdvözöl a maszkon keresztül.

– Szia! – viszonzom. Ez után egy szót sem szól, csak áll ott. Én becsukom a szekrényem, és miközben a kombinációs zárral bajlódom, megjegyzem: – Gratulálok a legjobb csapatjelmez díjhoz!

– Ennyi? Mást nem akarsz mondani?

Mi van?

– Mi mást kellene mondanom?

Épp ekkor sétál el mellettünk Josh Jersey Mike-kal, aki hobbitnak öltözött, szőrös talppal és a hobbitok egyéb jellegzetességeivel. Ahogy elmegy melletttem, Josh rám irányítja a varázspálcáját, és azt mondja:

– Capitulus!

Azon nyomban rászegezem az enyémet.

– Avada Kedavra!

Josh a szívéhez kap, mintha meglőttem volna.

– Ez kegyetlen volt! – kiáltja, majd eltűnik a folyosó végén.

– Uh! Szerinted nem különös, hogy az úgynevezett barátnőm egy másik pasival öltözik össze? – tudakolja Peter.

A szemem forgatom. Még mindig dühös vagyok rá a reggeli késése miatt.

– Sajnálom, de képtelen vagyok beszélgetni veled, amíg így nézel ki. Hogyan kellene társalognom egy tetőtől talpig latexbe burkolt emberrel?

Peter lehúzza az arcáról a maszkot.

– Komolyan beszélek! Szerinted ez milyen fényt vet rám?

– Először is, nem beszéltünk össze. Másodszor is, senkit sem érdekel, milyen jelmezben vagyok! Kinek tűnne fel?

– Mindenkinek feltűnik – fujtat Peter. – Nekem is feltűnt.

– Hát akkor bocs! Nagyon sajnálom, hogy egy ilyen véletlen egyáltalán megtörténhetett!

– Nagyon kétlem, hogy véletlen volt – dünnyögi Peter.

– És most mit vársz tőlem? Hogy ebédidőben kiugorjak a halloweenboltba, vegyek egy vörös parókát, és legyek Mary Jean a *Pókember*ből?

– Megtennéd? Az fantasztikus lenne – hízeleg Peter.

– Nem lehet. És tudod, miért? Mert *ázsiai* vagyok, és az emberek azt fogják gondolni, hogy egy mangafigurának öltöztem. – Kezébe nyomom a varázspálcám. – Megfognád? – Előrehajolok és felemelem a köpenyem szegélyét, hogy megigazítsam a térdzoknimat.

– Én is lehettem volna egy szereplő a könyvből, ha előre szólsz – mondja mérgesen.

– Hát, ami azt illeti, ma reggel nagyon jó Hisztis Myrtle lettél volna.

Peter értetlenül néz rám, mire hitetlenkedve csóválom a fejem.

– Álljunk meg egy szóra! Nem is olvastad a *Harry Pottert*!

– Az első kettőt olvastam.

– Akkor tudnod kéne, ki az a Hisztis Myrtle!

– Már nagyon régen volt. Ő volt az egyik csaj a festményeken?

– Dehogy! Hogy bírtad abbahagyni a *Titkok kamrája* után? A harmadik kötet a legjobb mind közül. Úgy értem, kész örület! – Az arcát kémlelem. – Van neked lelked?

– Sajnálom, ha nem olvastam az összes *Harry Pottert*! Sajnálom, hogy a saját életemet élem, és nem vagyok tagja a Fantasyklubnak, vagy ahogy azt a stréber klubot hívják...

Kitépem a kezéből a varázspálcát, és meglengetem az orra előtt.

– Silencio!

Peter összefonja a karját, és önelégülten vigyorog.

– Bármilyen varázslattal próbáltál is elbűvölni, nem működött, úgyhogy szerintem vissza kellene menned a Roxfortba! – Hihetetlenül büszke magára a Roxfort miatt; mintha ezzel levenne a lábamról.

Egy gyors mozdulattal visszahúzó az arcára a maszkot, és az egyik kezemmel befogom a száját.

– Silencio! – Peter mondani akar valamit, de még erősebben szorítom a száját. – Mi van? Mit akarsz mondani, Peter Parker?

Peter elkapja a derekam, és megcsiklandoz, amitől úgy kitör belőlem a nevetés, hogy majdnem elejtem a varázspálcát. Rohanni kezdek, de utánam veti magát, és olyan mozdulatokat tesz, mintha körbeszőne a hálójával. Kacagva menekülök előre a folyosón, Úgyesen kerülgetve az embereket. Egészen a kémiaateremig üldöz. Egy tanár ránk kiabál, hogy lassabban, de ahogy kikerülünk a látóteréből, újra nekiiramodunk.

Alig kapok levegőt, mire végre lerogyok a helyemre. Peter újabb hálót vet ki rám, én pedig fuldokolva vihogok, amit csak Mr. Meyers képes leállítani.

– Nyugodj meg! – szól rám, mire engedelmesen bólintok. Ám amint elfordul, a köpenyembe rejtem az arcom, úgy kacagok. Még mindig dühös akarok lenni Peterre, de képtelenség.

Az óra felénél levelet kapok tőle; a papír szélére pókhálókat rajzolt. *Holnap időben ott leszek.* Elmosolyodok, ahogy olvasom. Majd elrakom a hátizsákomba, a franciafüzetembe, hogy ne gyűrődjön össze. Meg szeretném tartani, hogy ha ennek vége lesz, majd legyen valami, amit elővehetek, és emlékezhetek rá, milyen volt Peter Kavinsky csajának lenni. Még akkor is, ha nem volt igazi.

44.

AMIKOR FELGÖRDÜLÜNK A KOCSIFELHAJTÓRA, Kitty kirohan a házból, egyenesen az autóhoz.

– Pókember! – sikoltja. Még mindig a nindzsajelmezt viseli, bár a maszkot már levette. – Bejössz?

Peterre pillantok.

– Nem lehet. Mennie kell kondizni. – Peter napi egy órát edz a lacrosse-ra. Nagyon elszánt.

– Kondizni? – ismétli utánam Kitty, és látom rajta, hogy Petert hajmosás közben képzelel el, hajkondicionálóval a kezében.

– Maradhatok egy kicsit – jelenti ki Peter, és leállítja a motort.

– Mutassuk meg neki a táncot!

– Kitty, nem! – A táncot még Margot-val találtuk ki, amikor néhány éve, a tengerparton unatkoztunk egy nyári este. Elég, ha annyit mondok, egyikünk sem kirívóan tehetséges koreográfus.

Peternek felcsillan a szeme. Minden alkalmat megragad a szórakozásra, különösen az én kontómra.

– Látni akarom a táncot!

– Felejtsd el! – A nappaliban ülünk, ő a kanapén, mi Kittyvel a székeken. Mindhármunknak töltöttem egy-egy pohár jeges teát, és egy nagy tálba kitettem egy csomag chipset, de az már elfogyott.

– Ne csináld! – fintorog Peter. – Mutasd meg a táncot! Kérlek, mutasd meg!

– Ez nálam nem működik, Peter.

– Mi nem működik?

Utánozni próbálom az önelégült szépfiú arcát.

– Ez. Nem hat rám a vonzerőd, tán elfelejtetted?

Peter vészjóslóan felvonja a szemöldökét, mintha kihívtam volna magam ellen a sorsot.

– Ezt vegyem kihívásnak? Figyelmeztetek, hogy ne szállj ringbe velem, Covey, mert úgyis lemoslak! – Hosszú ideig nem veszi le rólam a szemét, és érzem, ahogy először lehervad az arcomról a mosoly, majd elpirulok.

– Ne kéresd magad, Lara Jean!

Nagyot pislogok. Kitty. Elfelejtettem, hogy ő is a szobában van.

Feltápászkodok.

– Kapcsold be a zenét, Kitty! Le kell táncolnunk a parkettről Petert!

Kitty felvisít örömeiben, és a hifihez rohan. Félretolom a kisasztalt, majd beállunk a kandalló elé, háttal Peternek. Lehajtjuk a fejünket, és a hátunk mögött összekulcsoljuk a kezünket.

Amikor felcsendül a zene, egyetlen ugrással megfordulunk.

Csípőbillentés, forgás, majd végigcsúszunk a térdünkön. Ez után következik a lassított futás, majd az a mozdulat, amit Margot talált ki, és taposómalomnak nevezett el. A zene elhallgat, és Kittyvel megmerevedünk – majd újraindul, és következik a pillangó, és újra a térden csúszás. Nem emlékszem a következő mozdulatra, úgyhogy lopva Kittyre pillantok, aki a csípőjét rázza és tapsol. Ó, igen!

A nagy befejezés a spárga, amihez, a hatás kedvéért, még a karunkat is összefonjuk.

Peter annyira nevet, hogy majd leesik a kanapéről. Folyamatosan tapsol és dobog a lábával.

A tánc végeztével levegő után kapkodva odaszólok neki:

– Na, most te jössz, Kavinsky!

– Én? – Peternek eláll a lélegzete. – Hogyan jöhetnék én egy ilyen előadás után? Kitty, megtanítanád nekem azt a belemerevedős mozdulatot?

Kitty hirtelen szégyenlős lesz. Ráül a kezére, és lesütött szemmel csóválja a fejét.

– Kérlek, kérlek! – nógatja Peter.

Kitty végül beadja a derekát – szerintem csak kérette magát. Egész délután nézem őket, ahogy táncolnak: a nindzsa kishúgom és a Pókember színlelt pasim. Először jól szórakozok, majd hirtelen rám tör a szorongás – nem hagyhatom, hogy Kitty túlságosan ragaszkodni kezdjen Peterhez. Ez csak átmeneti. Pedig ahogy Kitty ránéz... olyan imádattal, mintha egy hős állna előtte.

Amikor Peternek indulnia kell, kikísérem az autójához. Mielőtt beszállna, kimondom, amit gondolok:

– Szerintem nem kéne többé átjönnöd. Összezavarja Kittyt.

– Hogy érted, hogy összezavarja? – ráncolja a homlokát.

– Mert... mert amikor ez a dolog... véget ér köztünk, hiányozni fogsz neki.

– Hozzá majd akkor is eljövök – bökö bele a hasamba.
– Közös felügyeletet kérek.

Csak arra tudok gondolni, milyen türelmes volt Kittyvel, milyen kedvesen bánt vele. Ösztönösen lábujjhegyre emelkedek, egy puszit nyomok az arcára. Meglepetten elkapja a fejét.

– Hát ezt meg miért kaptam?

Forróság önti el az arcomat.

– Mert kedves voltál Kittyvel – mondom, majd búcsút intek, és berohanok a házba.

45.

HA MA NEM MEGYÜNK EL VÁSÁROLNI, rántotta lesz vacsorára. Már megint.

Margot autója a kocsfelhajtón áll – már több hete elkészült. Elmehetnék a boltba, ha akarnék, és el is akarok – vezetni mégsem szeretnék. Ha a balesetet megelőzően idegesen vezettem, az csak rontott a helyzeten. Mit keresek én a volán mögött? Mi van, ha balesetet okozok? Mi van, ha megsérül valaki? Vagy Kitty? Nem szabadna olyan könnyen kiadni a jogosítványt. Úgy értem, az autó veszélyes dolog. Gyakorlatilag ölni lehet vele.

Viszont a bolt alig tíz percre van tőlünk. Nem kell főútvonalon vezetnem. És ma már tényleg nem szeretnék rántottát vacsorázni! Arról nem is beszélve... hogy ha Peter és Genevieve újra összejön, Peter nem fog furikázni. Meg kell tanulnom vezetni, hogy ne kelljen mások segítségére szorulnom.

– Elmegyünk a boltba, Kitty!

A tévé előtt hasal. Felkönyököl, és hirtelen olyan hosszúnak látom – mintha mindennap nőne egy kicsit. Nemsokára magasabb lesz nálam. Kitty nem veszi le a szemét a képernyőről.

– Nincs kedvem. A műsoromat akarom nézni.

– Ha eljössz, választhatsz jégkrémet.

Kitty azonnal feltápászkodik.

Odafelé olyan lassan vezetek, hogy Kitty folyamatosan az orrom alá dörgöli.

– Azért is büntetnek, ha a megengedett sebesség alatt mész, tudod?

– Ki mondta ezt neked?

– Senki. Csak tudom. Fogadni mernék, hogy jobb sofőr leszek, mint te, Lara Jean!

Szorosabban markolom a kormánykereket.

– Fogadni mernék, hogy jobb leszel. – *Büdös kölök!* A fejemet rá, hogy amikor Kitty vezetni kezd, úgy fog száguldozni, mint egy őrült, és senkire sem lesz tekintettel. De attól még valószínűleg jobban fog vezetni, mint én. Egy vakmerő sofőr jobb, mint egy rémült sofőr – ezt bárki megmondhatja.

– És nem félek az olyan dolgoktól, amiktől te.

Megigazítom a visszapillantó tükröt.

– Nagyon el vagy telve magadtól.

– Csak úgy *mondom*.

– Jön valami? Sávot válthatok?

Kitty hátrafordul.

– Mehetsz, de igyekezz!

– Mennyi időm van?

– Már semennyi. Várj... na most mehetsz. Menj már!

Hirtelen átváltok a jobb oldali sávba, és a tükörbe pillantva megjegyzem:

– Ügyes vagy, Kitty! Legyél te a pótszemem!

A bevásárlókocsit tologatva folyamatosan az jár a fejemben, hogy haza kell majd vezetnem, hogy újra be kell ülnöm a volán mögé. Majd kiugrik a szívem a helyéről, pedig most csupán azt kéne eldöntenem, cukkinit vagy zöldbabot együnk-e vacsorára. Majd a tejes pulthoz érünk, Kitty már nyafog:

– Siethetnénk egy kicsit? Nem akarok lemaradni a következő részről!

– Menj és válassz egy jégkrémet! – mondom neki, hogy kibillentsem. Kitty a fagyasztó pultok felé veszi az irányt.

Hazafelé inkább végig a jobb oldali sávban maradok, csak ne kelljen sávot váltani. Az előttem haladó autóban egy idős hölgy ül, aki olyan lassúsággal halad, ami épp megfelelő nekem. Kitty könyörög, hogy menjünk át egy

másik sávba, de nem veszek róla tudomást – továbbra is azt teszem, ami nekem kellemes és könnyű. Olyan erősen markolom a kormánykereket, hogy az ujjizületeim elfehérednek.

– Teljesen el fog olvadni a fagy, mire hazaérünk – szekál Kitty. – És minden kedvenc műsoromról lemaradok. Nem mennél végre át a gyors sávba?

– Kitty! – kiabálok rá. – Nem hagynál vezetni végre?

– Akkor vezess végre!

Hátrahajolok, hogy pofon vágjam, mire közelebb húzódik az ablakhoz, ahol már nem érem el.

– Nem elég hosszú a karod – gúnyolódik.

– Fejezd ezt be, és légy a pótszemem! – szólok rá.

Egy autó tűnik fel jobbról, a főútvonalról hajt be felénk, és hamarosan be kell sorolnia a mi sávunkba. Villámgyorsan hátrapillantok, hogy nem jön-e mögöttünk valaki. Minden egyes alkalommal, amikor le kell vennem a szemem az útról, még ha csak egy másodpercre is, elfog a pánik. De nincs más választásom – visszatartom a lélegzetemet, és átsorolok a bal oldali sávba. Semmi rossz nem történik. Kifújom a levegőt.

– A szívem végig kalapál, amíg haza nem érünk. De megcsináltam baleset nélkül, és úgy, hogy egyszer sem dudáltak ránk. Ez a legcsodálatosabb. A fagy túlélte, csak a teteje olvadt meg egy kicsit.

Úgy gondolom, minden egyes alkalommal könnyebb lesz. Remélem. Csak nem szabad feladnom.

Nagyon rosszul viselem azt a gondolatot, hogy Kitty gúnyt űz belőlem. A nővére vagyok. Fel kell néznie rám, mint ahogy én is felnézek Margot-ra. De hogy nézhetne fel rám Kitty, ha egyszer gyenge vagyok?

Aznap este elkészítem a másnapi ebédet Kittynek és magamnak. Azt, amit anya csinált, amikor időnként piknikezni mentünk a koswicki borospincékhez. Kockára

vágok egy sárgarépát és egy hagymát, szezámolajban és egy kevés ecetben megforgatom, majd vadrizst keverek hozzá. Amikor megfő, vékonyra szeletelt tofuba töltöm – mintha kis rizslabdácskák lennének. Nem tudom a pontos receptet, de az íze éppen olyan. A végén felállok a létrára, hogy megkeressem a koreai dobozokat, amikbe anya régen mindig csomagolta. A Tupperware dobozok mögött meg is találom őket.

Fogalmam sincs, vajon Kittynek van-e bármilyen emléke is ezekről a rizsgolyókról, de remélem, a szíve nem felejtette el őket.

46.

AZ EBÉDLŐBEN PETER ÉS A BARÁTAI nem tudnak betelni a rizsgolyóval. Nekem csak három jut.

– Annyira finom! – mondogatja Peter. Amikor odanyúl az utolsóért, megtorpan, és gyorsan rám pillant, vajon észrevettem-e.

– Megeheted – bólintok. Tudom, mi jár a fejében. Az utolsó pizzaszelet.

– Nem, kösz, már jóllaktam.

– Edd csak meg!

– Nem kérem!

Kiveszem a rizsgolyót, és a szája elé tartom.

– Mondd, hogy á!

– Nem! – makacskodik. – Nem akarom, hogy igazad legyen.

Darrell gúnyosan felkacag.

– Féltékeny vagyok rád, Kavinsky! Bárcsak nekem lenne ilyen csajom, aki megetet a saját ebédjével. Lara Jean, ha ő nem kapja be, akkor majd én. – Közelebb hajol, és kitátja a száját.

Peter félresöpri.

– El innen, ez az enyém! – mondja, majd kitátja a száját. Beleejtem a golyót, mintha az akvárium egyik fókája lenne. Teli szájjal lehunyja a szemét, és élvezettel dűnnyögi:

– Nagyon fincsi!

Elmosolyodok, olyan aranyos. És egy másodpercre, egyetlen másodpercre, elfelejtem. Elfelejttem, hogy az egész nem igazi.

Peter lenyeli a falatot, és rám néz.

– Mi a baj? Miért tűnsz olyan szomorúnak?

– Nem vagyok szomorú. Éhes vagyok, mert ti, srácok megettétek az ebédemet. – Rábandzsítok, hogy tudja, csak viccelek.

Peter azon nyomban felpattan.

– Hozok neked egy szendvicset – ajánlkozik.

Elkapom az ingujját.

– Nem kell! Csak vicceltem.

– Biztos? – Bólintok, mire visszaül a helyére. – Ha később megéhezel, megállhatunk valahol hazafelé.

– Ja, akartam is mondani. Kész a kocsim, úgyhogy nem kell többé suliba furikáznod.

– Ó, tényleg? – Peter hátradől a széken. – Pedig nem bánom, ha furikáznom kell. Tudom, hogy utálsz vezetni.

– Az egyetlen módja, hogy jobban vezessek, ha gyakorlom – jelentem ki, mintha Margot mondta volna. Margot, aki mindenben jó. Azonfelül visszkapod a plusz öt perc alvásidődet.

Peter elvigyorodik.

– Az már igaz.

A VIRTUÁLIS VASÁRNAPI VACSORA ÖTLETE az én fejemből pattant ki. Az asztal közepére, egy kupac könyv tetejére felállítottam a laptopomat, és apával meg Kittyvel leültünk elé egy-egy szelet pizzával. Nálunk ugyan ebédidő van, de Margot-nál már vacsoraidő. Margot az asztalánál ül, és salátát eszik. Már átöltözött a meleg pizsamájába.

– Ti már megint pizzát esztek? – Margot rosszallóan néz rám és apára. – Kitty nem fog megnőni, ha nem adtok neki semmi zöldséget.

– Nyugi, Gogo, ezen a pizzán is van paprika! – Odatartom a pizzámat, hogy lássa, mire kitör belőlünk a nevetés.

– Holnap spenótsalátát készíték vacsorára – ajánlkozik apa.

– Az én spenótadagomból készítenél inkább zöldséglevet? – kérdi tőle Kitty. – A spenót úgy a legegészségesebb.

– Ezt meg honnan veszed? – tudakolja Margot.

– Petertől.

A pizzaszelet, amit épp a számhoz emelek, megáll a levegőben.

– Milyen Petertől?

– Lara Jean barátjától.

– Egy pillanat... kivel jár Lara Jean? – Margot szeme hatalmasra nyílik, és hitetlenkedve néz Kittyre.

– Peter Kavinskyvel.

Nagyon csúnyán nézek rá. A szemem villámokat lövell felé. *Kösz, hogy elárultál, Kitty! Ő ártatlanul néz vissza. Mi van? Már réges-régen el kellett volna mondanod.*

Margot most rám irányítja a tekintetét.

– Mi folyik ott? Hogy történhetett ilyen?
– Hát... csak úgy megtörtént – hebegem.
– Komolyan mondod? Hogy keltheti fel az érdeklődésedet olyasvalaki, mint Peter Kavinsky? Akkora egy... – Margot hitetlenkedni rázza a fejét. – Tudtad, hogy Josh egyszer rajtakapta, amikor csalt egy dolgozatnál?

– Peter csal az iskolában? – figyel fel apám.

Gyorsan válaszolok neki.

– Egyszer, még hetedikben! Az már olyan régen volt, hogy nem is számít többé. És különben sem dolgozat volt, hanem teszt.

– Határozottan az a véleményem, hogy az a srác nem neked való. Az összes lacrosse-os fiú olyan visszataszító!

– Hát, Peter nem olyan, mint a többiek. – Nem értem, Margot miért nem tud örülni a boldogságomnak. Én legalább úgy tettem, mintha örülnék, amikor járni kezdett Joshsal. Ezt ő is megtehetné. Az pedig kimondottan feldühít, hogy mindezt apa és Kitty előtt kell a tudtomra hoznia. – Ha beszélgetsz vele, ha esélyt adsz neki, akkor meglátod, Margot. – Fogalmam nincs, miért próbálok egyáltalán meggyőzni Peterről, amikor különben is nemsokára vége lesz. Csak azt akarom, hogy tudja, Peter jó srác, mert az is.

Margot olyan grimaszt vág, mintha azt mondaná: *Hát persze!*, és tudom, hogy nem hisz nekem.

– És mi a helyzet Genevieve-vel? – kérdezi.

– Hónapokkal ezelőtt szakítottak.

Apa zavartan néz rám.

– Peter és Genevieve együtt jártak?

– Felejtsd el, apa! – mondom.

Margot elhallgat, és a salátáját eszegeti. Már azt hiszem, ennyi volt, amikor megszólal:

– Nem túl okos, ugye? Úgy értem, az iskolában.

– Nem lehet mindenki akadémikus! És ha nem tudnád, nem csak egyfajta intelligencia létezik. Ő magas érzelmi IQ-val rendelkezik. – Margot rosszallása ingerlékennyé tesz. Teljesen megvadít. Milyen joga szól bele mindenbe, amikor nem is lakik itthon? Kittynek sokkal több joga van hozzá. – Kitty, szereted Petert? – kérdezem. Biztos vagyok benne, hogy igennel válaszol.

Kitty felvidul, és látom rajta, büszkeséggel tölti el, hogy beleveszik a nagylányos beszélgetésbe.

– Igen!

– Kitty, te is találkozol vele? – kérdezi Margot meglepetten.

– Persze. Állandóan átjön hozzánk. És ő visz minket ide-oda.

– A kétülékes autójában? – Margot szeme villámokat szór.

– Nem, az anyukája furgonjában! – vágja rá Kitty. Ártatlanul még hozzáteszi: – Egyszer a nyitott tetejű kocsijába is be szeretnék ülni. Még soha nem utaztam olyanban.

– Szóval akkor már nem az Audijával furikázik? – kérdi tőlem Margot.

– Amikor Kitty is velünk van, akkor nem.

– Hmm. – Margot mindössze ennyit mond rá, és amikor meglátom a hitetlenkedő arckifejezését, legszívesebben kikapcsolnám a gépemet.

48.

SULI UTÁN. ÜZENETET KAPOK JOSHTÓL:

Te, én, a kajáldában, mint a régi szép időkben.

Nem számítva azt, hogy a régi szép időkben Margot is mindig velünk volt. Gondolom, ezek most az új szép idők. Mindent egybevéve talán nem is olyan rossz. Az új hozhat valami jót.

Rendben, de én külön sajtot kérek, mert te mindig többet bezabálsz, mint amennyi jár neked.

Megbeszéltük.

A zenegép melletti szokásos bokszukban ülünk le.

Azon tűnődök, vajon Margot mit csinálhat éppen. Skóciában este van. Talán egy pubba készül a kollégiumi barátaival. Margot szerint ott jó nagy pubok vannak, és amikor „pubpartyára” indulnak, egyikből mennek a másikba, és folyamatosan isznak. Margot nem egy nagy ivó; még részegnek sem láttam soha. Remélem, már belejött.

Odatartom a tenyeremet Joshnak, hogy dobjon bele 25 centeseket – ez egy másik Lara Jean-Josh hagyomány. Mindig Josh hozza a zenegépbe való aprót, de csak azért, mert a kocsija tele van velük; az útdíjat ezzel kell fizetni. Nekem soha nincs egy sem, mert utálok az aprópénzt.

Nem tudom eldönteni, az 50-es évek zenéjéből vagy valamilyen gitárzenéből válasszak, de végül, az utolsó pillanatban a Where Killed the Radio Star marad, Margot

kedvence. Bizonyos módon így olyan, mintha ő is itt lenne.

Josh rám mosolyog.

– Tudtam, hogy ezt fogod választani.

– Nem tudhattad, mert én magam sem tudtam, amíg meg nem nyomtam a gombot. – Felveszem az étlapot, és úgy tanulmányozom, mintha még nem láttam volna ezerszer.

Josh még mindig mosolyog.

– Minek nézed végig az étlapot, ha úgyis tudod, mit fogsz enni?

– Még meggondolhatom magam az utolsó pillanatban. Az is lehet, hogy inkább tonhalas salátát vagy pulykaszendvicset kérek, vagy akár a konyhafőnök ajánlatát. Tudok vállalkozó szellemű is lenni.

– Persze – bólint Josh, de látom, hogy csak a kedvemben akar járni.

Odalép a pincér az asztalunkhoz, és Josh máris rendel:

– Grillezett sajtot, paradicsomlevest és egy csokoládéturmixot kérek. – Várakozóan néz rám. Mosoly bujkál a szája szegletében.

– Hát... én... – hihetetlen sebességgel futom át az étlapot, de igazából nem szeretném sem a tonhalas salátát, sem a pulykaszendvicset, sem a konyhafőnök ajánlatát. Feladom. Azt kérek, amit kérek. – Egy grillezett sajtot kérnék, és egy meggylevet. – Abban a pillanatban, hogy a pincér elfordul az asztalunktól, odabököm Joshnak. – Egy szót se!

– Nem állt szándékomban.

Majd, miután mindketten elhallgatunk, hirtelen egyszerre szólalunk meg.

– Beszéltél mostanában Margot-val? – kérdem én.

– Mi a helyzet Kavinskyvel? – kérdi ő.

Josh arcáról lehervad a mosoly, és elfordítja a tekintetét.

– Aha, csetelünk néha. Azt hiszem... úgy érzem, van egy kis honvágya.

Furcsán nézek rá.

– Pont tegnap este beszéltünk, és nekem egyáltalán nem tűnt úgy, hogy honvágya lenne. Épp olyan volt, mint régen. A mazsolahétvégéről mesélt. Ettől nekem is kedvem támad a Saint Andrewsba menni.

– Mi az a mazsolahétvége?

– Nem igazán tudom... Mintha rengeteg ivást és valamilyen latin cetlit emlegetett volna. Valamilyen skót beavatási rituálé az egyetemen.

– Megtennéd? – néz rám kérdően Josh. – Te is elmennél olyan messzire?

Nagyot sóhajtok.

– Nem, valószínűleg nem. Margot más, mint én. Bár jó lenne meglátogatni. Apám talán elenged a tavaszi szünetben.

– Margot biztos nagyon örülne neked. Van egy olyan érzésem, liogy a párizsi utunknak lőttek... – Zavartan felnevet, majd megköszörüli a torkát. – Egy pillanat! És mi a helyzet Kavinskyvel?

Mielőtt válaszolhatnék, a pincér visszatér a rendelésünkkel. Josh az asztal közepére tolja a levest.

– Első korty? – tartja elém a turmixot.

Hevesen bólogatok, és áthajolok az asztalon, hogy egy nagyot kortyoljak belőle. Majd visszaülök a helyemre.

– Jó nagy korty volt – állapítja meg. – Te miért nem kérsz egy turmixot?

– Minek kérjek, amikor tudom, hogy úgyis megkínálsz? – Letörök egy darab sajtot, és belemártom a levesbe.

– Tehát, hol tartottunk? – ösztökél Josh. Amikor kifejezéstelen arccal bámulok rá, emlékeztet rá. – Épp Kavinskynél...

Reméltem, hogy ez a téma nem kerül elő. Nincs kedvem tovább hazudozni Joshnak.

– Minden rendben. – És mivel Josh úgy néz rám, mint aki ennél többet vár, még hozzáteszem: – Igazán kedves srác.

Josh felhorkan.

– Ő nem az, akinek gondolod – folytatom. – Az emberek nagyon gyorsan ítélik meg, de ő más. – Meglepetten fedezi fel, hogy az igazat mondom. Peter tényleg nem olyan, amilyennek tűnik. Öntelt, utálatos, mindig késik, de van egy csomó jó és meglepő tulajdonsága is. – Ő... nem az, akinek gondolod.

Josh kételkedő pillantást vet rám. Majd a szendvicse felét belemártja a levesbe.

– Ezt már mondtad – jegyzi meg.

– Mert így igaz. – Josh megvonja a vállát, mint aki nem hisz nekem. – Látnod kéne, Kitty mit művel vele. Majd megőrül érte. – Nem vagyok tudatában, csak amikor a szavak már elhagyták a szám, mennyire megbántottam.

Letör egy nagy darab sajtot.

– Hát, remélem, nem fog túlságosan kötődni hozzá – mondja és habár ezt én is pontosan így gondolom, bár teljesen más okból –, mégis fájdalmasan érint.

A régi, könnyed Josh és Lara érzés ezzel elillan. Josh magába húzódik és bezárul, bennem továbbra is sajog az, amit Peterről mondott. Megjátszásnak tűnik, ahogy ülünk egymással szemben, és úgy teszünk, mintha mi sem változott volna. Hogy is lehetne minden ugyanolyan, ha egyszer Margot nincs már itt? Ő a mi kis háromszögünk csúcsa.

– Figyelj! – szólal meg Josh hirtelen. – Nem úgy értettem. Szemétség volt illet mondani. – Lehorgasztja a fejét. – Talán... nem is tudom... lehet, hogy féltékeny vagyok. Nem szoktam hozzá, hogy osztóznom kell a Song lányokon.

Ellágyulok. Most, hogy ennyire kedves, újra melegséget érzek iránta. Mégsem mondom ki, amit gondolok: *Lehet, hogy te nem vagy hozzászokva, hogy osztozz rajtunk, de mi hozzászoktunk, hogy osztozunk rajtad.* Csak annyit helyesbíték:

– Kitty még mindig téged szeret a legjobban.

Josh elmosolyodik.

– Én tanítottam meg jó hegyeset köpni. Az illet soha nem felejt el az ember. – Nagyot kortyol a turmixból. – Most hétvégén *Gyűrűk ura* filmmaratont rendeznek a Bessben. Nincs kedved megnézni?

– Az kilenc óra!

– Aha, kilenc lenyűgöző óra.

– Igaz – értek egyet vele. – Elmennék, de először Peterrel kell egyeztetnem. Említett valamilyen moziprogramot a hétvégére, és...

Josh egyszerűen közbevág, mielőtt befejezhetném a mondatot:

– Semmi gond! Akkor megyek Mike-kal. Vagy lehet, hogy elviszem Kittyt. Itt az ideje bevezetni őt Tolkien csodálatos világába.

Elhallgatok. Ilyen könnyen lecserélne Kittyre? Vagy Margot-t rám?

Ketten eszünk egy gofrit, amikor Genevieve sétál be az ajtón egy kisgyerekekkel, aki valószínűleg a kisöccse. Nem az igazi kisöccse; Gen egyke. Ő a Kistesó program elnöke, aminek a lényege az, hogy középiskolás diákok kisiskolásokat karolnak fel, segítenek nekik a tanulásban, és velük töltenek egy-egy tartalmas és jó hangulatú napot.

Lejjebb csúszok az ülésen, de Gen szeme, természetesen felfedezett. Rólam Joshra pillant, majd finom mozdulatul ideint. Fogalmam sincs, mit tegyek, úgyhogy visszaintegetek, Van valami nyugtalanító abban, ahogy rám mosolyog. Az, hogy alapvetően milyen boldognak tűnik.

Ha Genevieve boldog, az nem sok jóra enged következtetni.

Vacsoránál üzenetet kapok Petertől: *Amennyiben Sandersonnal lógsz, megtennéd, hogy legalább nem nyilvános helyen teszed?*

Újra és újra elolvasom az asztal alatt. Nem lehet, hogy picit féltékeny? Vagy csupán amiatt aggódik, mit szól Genevieve?

– Mit nézegetsz állandóan? – kérdezi Kitty.

Leteszem a telefonom az asztalra, lefelé fordítva.

– Semmit.

Kitty apához fordul.

– Fogadni mernék, hogy Peter üzent.

Apám egy zsemlét vajaz éppen.

– Kedvelem Petert – mondja.

– Tényleg?

– Jó gyerek – bólint apám, – Igazán elbájoltad, Lara Jean.

– Elbájoltam? – kérdezek vissza.

– Olyan vagy, mint egy papagáj – bökö felém Kitty, majd apához fordul. – Mit jelent az, hogy elbájolta?

– Azt, hogy Lara Jean tetszik neki – magyarázza apa.

– Peter belehabarodott.

– Mi az, hogy belehabarodott?

Apa felnevet, és Kitty csodálkozástól eltátott szájába tömi a zsemlét.

– Azt jelenti, hogy szereti.

– Az biztos! – helyesel Kitty teli szájjal. – Olyan sokszor néz téged, Lara Jean. Amikor nem is figyelsz. Azt nézi, vajon jól vagy-e.

– Tényleg? – képedek el ismét. Melegség tölti el a szívemet, és érzem, hogy önkéntelenül elmosolyodok.

– Én pedig annyira boldog vagyok, hogy boldognak látlak. Rengeteget aggódtam Margot miatt, hogy mennyi felelősséget vállal magára az itthoni teendők miatt, és nem szerettem volna, hogy kimaradjon a legszebb gimnáziumi élményekből. De ismered Margot-t. Olyan eltökélt. – Apa megfogja a vállam, és megszorítja. – Látva hogy eljársz itthonról, és új barátokra találsz... nagyon boldoggá teszi öreg atyai szívemet. Nagyon-nagyon boldoggá.

Gombócot érzek a torkomban. Bárcsak ne hazugság lenne az egész!

– Ne sírj, apa! – szól rá Kitty, mire apa bólint, és a karjába zárja.

– Megtennél nekem egy szívességet, Kitty? – kérdi tőle.

– Mit?

– Mindig ennyi időse maradnál?

– Lehet szó róla, ha kapok egy kiskutyát – vágja rá Kitty gondolkodás nélkül.

Apám harsogó nevetésben tör ki, és Kitty is vele nevet.

Tényleg csodálom a kishúgomat. Pontosan tudja, mit akar, és mindent megtesz azért, hogy elérje. Ilyen értelemben semmi szégyenérzet nincs benne.

Beszélni fogok apával az ügy érdekében. Ketten majd levesszük a lábáról. Karácsony reggel egy kiskutya lesz a fa alatt. Erre mérget vennék.

49.

MÁSNAP ESTE PETERREL a Starbucksban tanulunk néhány órát – pontosabban én tanulok, ő pedig állandóan feláll és emberekkel beszélget a suliból. Hazafelé úton megkérdezi:

– Jelentkeztél a síelésre?

– Nem. Borzasztóan síelek. – Csak az olyan menő emberek, mint Peter és a barátai, járnak síelni. Megpróbálhatnám Christ erőszakkal rávenni, hogy jelentkezünk, de nagy valószínűséggel az arcomba nevetne. Ő semmilyen iskolai kiránduláson nem hajlandó részt venni.

– Nem kell síelned. Lehet snowboardozni is. Én pont azt teszem.

– El tudsz képzelni engem snowboardozni? – nézek rá.

– Majd megtanítalak. Naa! Jó móka lesz. – Peter megragadja mindkét kezemet. – Kérlek, kérlek, Lara Jean! Legyél jó fej! Ígérem, remekül fogunk szórakozni.

Meglepetésként ér ez az egész. A síelés csak a téli szünetben lesz. Tehát addig fenn akarja tartani ezt a dolgot. Valamiért megkönnyebbülést érzek.

– Ha nem akarsz snowboardozni – folytatja –, a házban van egy nagy kő kandalló, előtte kényelmes székekkel, ahol órákig olvashatsz. És ott lehet a legjobb forró csokit kapni. Veszek majd neked. – Megszorítja a kezemet.

Bizsergést érzek a szívem táján.

– Rendben, elmegyek – egyezek bele. – De a forró csokinak tényleg jónak kell lennie!

– Annyit veszek neked, amennyit csak akarsz.

– Akkor sok egydollárost hozzá!

– Mi van? – hördül fel Peter.

– Semmi.

Amikor a házunk elé érünk, kiszállok, ő pedig elhajt, mielőtt észrevenném, hogy bent hagytam a táskámat, és apa meg Kitty nincs itthon. Kitty iskolájában szülői értekezlet van.

Vakon tapogatózok a veranda alatt, ahol a pótkulcsot tartjuk. Hirtelen eszembe jut, hogy a pótkulcs bekerült a kacatos fiókba, miután a múltkori kizárásnál elfelejtettem visszarakni a helyére. Nincs se kulcsom, se telefonom, úgyhogy sehogy sem tudok bejutni a házba.

Josh! Joshnál van egy kulcs. Ő locsolta apám növényeit többször is, amikor nyaralni mentünk.

Találok egy kavicsot a kocsifelhajtón, átsétálok a gyepen, és megállok Josh ablaka alatt. Megcélzom, de elvétem. Kitapogatok egy másikat, de az kicsi, lepattan az ablakról, és alig koccan. Újra próbálkozom egy nagyobbbal. Ez talál.

Josh kinyitja az ablakot, és kidugja a fejét.

– Szia! Kavinsky már elment?

– Aha – felelem meglepetten. – A kocsijában hagytam a táskámat. Ledobnád a tartalék kulcsot?

Josh felsóhajt, mintha valami hatalmas dolgot kérnék.

– Várj egy kicsit! – mondja, és eltűnik.

Türelmesen várom, hogy visszajöjjön az ablakba, de egyszer csak megjelenik az ajtóban. Kapucnis pulcsit és tréningnadrágot visel – Margot kedvenc pulcsiját. Amikor összejöttek, Margot mindig abban volt, mintha egy egyetemi csapat egyenruhája lenne.

Előrenyújtom a kezem a kulcsért, és Josh belepottyantja.

– Kösz, Joshy!

Sarkon fordulok, de megállít.

– Várj! Aggódok miattad.

– Mi van? Miért?

Nagyot sóhajt, és megigazítja a szemüvegét. Csak este hord szemüveget.

– Emiatt a Kavinsky-ügy miatt...

– Ne kezd újra, Josh!

– Nagy játékos. Ő nem elég jó neked. Te olyan... ártatlan vagy. Más, mint a többi lány. Ő viszont egy tipikus pasi. Nem bízatsz benne!

– Szerintem sokkal jobban ismerem nálad.

– Én csak féltetek. – Josh megköszörüli a torkát. – Olyan vagy nekem, mintha a kishúgom lennél.

Legszívesebben behúznék neki.

– De nem vagyok az.

Josh arcára kiül az aggodalom. Tudom, mire gondol, mivel mindketten ugyanarra gondolunk.

Ekkor fényszórók jelennek meg az utca aljában. Peter autója az. Visszajött. Josh kezébe nyomom a kulcsot, és a kocsifelhajtókhöz rohanok.

– Kösz, Joshy! – kiáltok vissza neki.

A sofőrüléshez megyek. Peter ablaka le van engedve.

– Nálam felejtetted a táskádat – mondja, és közben Joshék házát fürkészi.

– Tudom – veszem el tőle lihegve. – Kösz, hogy visszajöttél!

– Odakint van?

– Fogalmam sincs. Egy perce még kint volt.

– Akkor minden eshetőségre felkészülve... – mondja Peter, majd kidugja a fejét az ablakon, és szájon csókol – igazi, csalhatatlan, valódi csókkal.

Megdermedek.

Amikor elhajt, mosolyogva viasszszól:

– Jó éjt, Lara Jean!

Elsuhan az éjszakába, és én még mindig dermedten állok ott, és az ujjaimat a számra tapasztom. Peter Kavinsky megcsókol. Megingok, és nekem nem volt

ellenemre. És biztos vagyok benne, hogy neki sem. Holtbiztos, hogy szeretem.

Másnap reggel a szekrényemnél állok, és a könyveimet rendezgetem, amikor meglátom Petert a folyosón közeledni. A szívem olyan hangosan zakatol, hogy félek, meghallja. Még nem vett észre. Bedugom a fejem a szekrénybe, és gondosan egymásra pakolom a könyveket.

Az ajtó mögül egyszer csak maghallom a hangját:

– Szia!

– Szia!

– Csak megnyugtatósképpen, Covey. Nem csókollak meg többé, úgyhogy nem kell aggódnod emiatt.

Ó!

Szóval ennyi. Nem számít, hogy szeretem-e vagy sem, mert ő úgysem viszonzza. Valahogy hülyén érzem magam, hogy csalódott vagyok olyasvalami miatt, amit eddig nem is akartam.

Ne hagyd, hogy csalódottnak lásson!

A szemébe nézek.

– Nem aggódtam emiatt.

– Dehogynem! Csak nézz a tükörbe: az arcod csupa ránc a gondoktól! – Peter elneveti magát, én pedig igyekszem kisimítani az arcom, hogy derűsnek tűnjek. – Nem fog előfordulni még egyszer. Csak Sanderson kedvéért tettem.

– Jó. – Ezek után kézen fog, bezárja a szekrényem ajtaját, és elkísér az osztályteremig, mint egy igazi hősszerelmes – mintha valóban szerelmesek lennénk.

Honnan kellene tudnom, mi valódi, és mi nem az? Látszólag én vagyok az egyetlen, aki képtelen megkülönböztetni a kettőt.

50.

APÁM ÖRÖMMÁMORBAN ÚSZIK, amikor megkérem, hogy írja alá a jelentkezési lapot.

– Ó, Lara Jean! Ez fantasztikus. Hogy tudott Peter rávenni? Tízéves korod óta rettegsz a síeléstől, amikor szétcsúszott spárgába a lábad, és nem tudtál visszajönni belőle.

– Igen, emlékszem. – A sícipőm ráfagyott a lécre, és ott feküdtem spárgában olyan sokáig, hogy az már örökkévalóságnak tűnt.

Miután aláírta a lapot, apámnak hirtelen ötlete támad.

Figyelj! Karácsonykor akár mindnyájan elmehetnénk Wintergreenbe. Petert is elvihetnénk.

Szóval tőle örököltém. Apámtól. Ő is fantáziavilágban él. Derűsen nyomja a kezembe a papírt.

– Elviheted Margot sínadrágját. Meg a kesztyűjét.

Nem árulom el neki, hogy nem lesz szükségem rájuk, mert a jó meleg házikóban, a kandalló előtt fogok olvasgatni és forró csokit szűrcsölgetni. A kötésemet is elviszem.

Amikor aznap este Margot-val telefonon beszélünk, elmondom neki, hogy síelni készülök.

– De hiszen utálsz síelni! – kiált fel meglepetten.

– Kipróbálom a snowboardozást.

– Csak... légy óvatos!

Úgy értelmezem, hogy a pályákon legyek óvatos, de amikor Chris másnap este átjön kölcsönkérni egy ruhát, kiderül, hogy tévedtem.

– Tisztában vagy vele, hogy a sítúrákon mindenki összejön mindenkiel? Olyan, mint egy „felhívás keringőre”, az iskola jóváhagyásával.

– Micsoda?

– Ott vesztettem el a szüzességemet még kilencedikben.

– Úgy tudtam, a házatok melletti erdőben történt.

– Ja, igen. Mindegy, a lényeg az, hogy a sítúrán is szexeltem.

– De hiszen vannak felügyelőtanárok! – aggodalmaskodok. – Hogy lehet úgy szexelni, ha egyszer figyelnek az emberre?

– A felügyelőtanárok korán lefekszenek, mert öregek – magyarázza Chris. – A srácok meg egyszerűen kiosonnak. Ráadásul van egy jakuzzi. Nem tudtad?

– Nem... Peter egy szóval sem említette. – Mindegy, nem pakolok fürdőruhát, olyan pedig nem létezik, hogy az embert akarata ellenére bekényszerítsék egy jakuzziba.

– Abban az évben, amikor elmentem, mindenki ádámkosztümben ült benne.

Kigúvad a szemem. Ádámkosztümben?

– Meztelenül?

– Hát, a lányokon nem volt felső. Csak hogy tudd! – Chris rágni kezdi a körmét. – Múlt évben azt hallottam, hogy Mr. Dunham is beült a tanítványaival, és elég bizzarr volt.

– Tiszta vadnyugat – motyogom.

– Inkább a „Féktelen csajok” címet adnám neki.

Nem mintha aggódnék amiatt, hogy Peter velem próbálkozna. Tudom, hogy nem teszi, mert nem úgy tekint rám. Viszont lehet, hogy a többiek elvárják? Be kell osonnom éjjel a szobájába, hogy azt higgyék, történik valami köztünk? Nem szeretnék bajba kerülni egy iskolai táborban, de Peter képes bármire rávenni, amire csak akar.

Megragadom Chris kezét.

– Kérlek, gyere el velem! Kérlek, kérlek!

Megrázza a fejét.

– Nagyon jól tudod, hogy nem járok iskolai táborokba.

– De régen jártál! Igen, kilencedikben. De soha többé nem megyek.

– Szükségem van rád! – Kétségbeesetten szorongatom a kezét. – Nem emlékszel, a múlt évben hogyan falaztam neked, amikor elmentél a Coachellára? Egész hétvégén a házatokban settenkedtem, hogy a mamád azt higgye, otthon vagy. Ne felejtsd el, mennyi mindent tettem érted, Chris! Most nekem van szükségem rád!

Chris szenvedtlenül kihúzza a kezét a kezemből, a tükörhöz lép, és a bőrét kezdi el vizsgálni.

– Kavinsky nem fogja erőltetni a szexet, ha te nem akarod. Ha eltekintünk attól a ténytől, hogy magával az ördöggel járt, egyáltalán nem bunkó. Ami azt illeti, inkább visszafogottnak mondanám.

– Mit értesz azon, hogy visszafogott? Hogy nem igazán érdekli a szex?

– Jaj, dehogy! Gennel folyamatosan lángoltak egymásért. Gen régebben szedi a gyógyszert, mint én. A családban mégis mindenki angyalnak hiszi. – Chris kinyom egy pattanást az állán. – Annyira hazug. Írnom kéne egy névtelen levelet a nagyinknak... Nem mintha megtenném. Nem vagyok olyan köpönyegforgató, mint ő. Emlékszel, amikor azt mesélte a nagyinak, hogy részegen járok iskolába? – Nem várja meg a választ. Amikor Chris rákattan a Genevieve-témára, se lát, se hall. – Nagyi rehabra akart küldeni abból a pénzből, amit félretett nekem az egyetemre! Összeült a család miattam. Igazán örülök, hogy elvetted tőle Kavinskyt!

– Nem vettem el tőle. Addigra már szakítottak!

– Csak mondogasd ezt magadnak! – horkan fel Chris.

– De tudd, hogy Gen is ott lesz a sítúrán;

osztályelnökként ő a főrendező. Úgyhogy légy óvatos!
Soha ne síelj egyedül!

Alig kapok levegőt.

– Chris, könyörgöm, gyere el velem! – Hirtelen lelkesedéssel még hozzáteszem: – Ha eljössz, gondoskodom róla, hogy Genevieve teljesen kiboruljon. Az egészet ő szervezi – ez az ő bulija. Biztos nem szeretné, hogy te ott legyél!

Chris szája mosolyra húzódik.

– Tudod, hogy kell engem játékba hozni!

Felém fordítja az állát.

– Szerinted ezt a pattanást már kinyomhatom?

51.

HÁLAADÁS. Apa előkészíti nekem a pulykát, majd elmegy a koreai nagyinkért, aki egyóránnyira él tőlünk egy öregek otthonában, számos más koreai nagyival együtt. Apa édesanyja, Nana, a barátja családjával ünnepel, aminek nagyon örülök, mert ő az, akinek soha, egyetlen dicsérő szava sincs arra, amit készítek.

Narancshéjas-kapros tepsiben sült zöldbabbal kezdem, mert minden igyekezetemmel azon vagyok, hogy változatos és fantáziadús legyen. Kittyt megteszem kóstolónak, aki megállapítja, hogy narancspickleíze³ van.

³ Pickle vagy chutney: fűszeres lekvár, olajjal elkevert sós vagy ecetes lében pácolt zöldségekből, gyümölcsökből; az indiai konyha alapétele.

– Miért nem ehetünk egyszerűen zöldbabos casserolét, sült hagymakarikákkal a tetején? – tűnődik, miközben különböző színű tollakat vagdos ki a pulyka alakú tányéralátéteknek.

– Mert próbálok változatos és fantáziadús lenni – mondom, és egy adag szósszal nyakon öntöm a zöldbabot.

– Ugye... lesz még brokkoli? – néz rám bizonytalanul.
– Azt mindenki szereti.

– Látsz te itt bárhol is brokkolit? – kérdezek vissza. – Nem lesz! A mai zöldség zöldbab.

– És krumplipüré? Ugye azt is készítesz?

A krumplipüré! Felpattanok, és a kamrához futok. Elfelejtettem krumplit venni. Megvan hozzá a tej, a vaj, sőt még a metélőhagyma is a tetejére, ahogy Margot szokta. Viszont magát a krumplit elfelejtettem.

– Hívd fel apát, és kérd meg, hogy vegyen hazafelé Yulom sárgaburgonyát!

– Nem hiszem el, hogy elfelejtetted! – csóválja a fejét Kitty.

– Te csak foglalkozz a tányéralátétekkel! – szólok rá dühösen.

– Ha nem kérdeztem volna rá a krumplipürére, gáz lett volna az egész vacsora, úgyhogy inkább köszönd meg nekem!

Kitty feláll, hogy felhívja apát.

– Mellesleg ezek a pulykák sokkal inkább úgy festenek, mint az NBC pávás cégemblémája! – kiáltom utána.

Kittynek szeme sem rebben. Megkóstolom a zöldbabot. Tényleg narancspickleíze van.

Kiderül, hogy a hasára fektetve sütöttem meg a pulykát – pont fordítva. Kitty ráadásul folyamatosan a szalmonelláról szónokolt, mivel természettudományórán látott róla egy videót, úgyhogy végül túl is sütöttem. A krumplipüré alapjában véve rendben van, csak ne lennének benne ropogós darabkák, mert sietve főztem a krumplit. Az étkezőasztalnál ülünk mindnyájan, és Kitty tányéralátétjei valóban emelik az ünnep fényét.

Nagyi tányérjáról gyorsan eltűnik egy nagy adag zöldbab, mire diadalmas pillantást vetek Kittyre: *Látod? Van, akinek ízlik.*

Anya halála után nagyi egy nagyon rövid időre hozzánk költözött, hogy segítsen. Még az is felmerült, hogy esetleg velünk marad. Képtelen volt elhinni, hogy apa képes lesz egyedül felnevelni bennünket.

– Szóval, Danny... – kezd bele nagyi a szokásos mondandójába. Kittyvel összenézünk, mivel pontosan tudjuk, mi következik. – Nem találkozgatsz valakivel mostanában? Nem randevúzol?

Apám elvörösödik.

– Hát... nem igazán. A munkám nagyon lefoglal...

– Egy férfinak nem jó egyedül lenni, Danny –
kotkodácsolja nagyí.

– A lányaimmal nem érzem magam egyedül –
mondja apám, és közben próbál vidámnak, fesztelennek
hangzani.

Nagyí kimérten fixírozza.

– Tudod, hogy nem arra gondolok.

Mosogatás közben nagyí megkérdi tőlem:

– Lara Jean, nem bánnád, ha apádnak lenne
barátnője?

Erről Margot-val többször is beszéltünk már az évek
során, leginkább a sötétben, villanyoltás után. Ha
apának mindenképpen szüksége lenne rá, vajon milyen
nőt szeretnénk mellé? Legyen jó humorérzéke, legyen
melegszívű – a szokásos elvárások. Olyasvalaki, aki
határozottan bánik Kittyvel, de nem fogja vissza
annyira, hogy elnyomja a benne lévő különleges kis
lényt. Ugyanakkor az is fontos, hogy ne akarjon az
anyánk lenni; Margot leginkább ezt viselné nehezen.
Kittynek szüksége van egy anyára, de mi már elég
idősek vagyunk, hogy ne vágyjunk az anyai
gondoskodásra – mondja.

Hármunk közül Margot lenne a legkritikusabb. Hűen
őrzi anyánk emlékét. Nem mintha én nem őrizném, de
az évek során bennem többször is felmerült, hogy jó
lenne valaki mellénk. Egy idősebb hölgy, aki tud
bizonyos dolgokat, például azt, hogyan kell feltenni az
arcpírt, vagy hogyan kell flörtölni ahhoz, hogy az ember
megússza a büntetőcédulát. A jövőnkhez szükséges
dolgokat.

Ám ez eddig nem történt meg. Apa találkozgatott
néhány nővel, de egyetlen olyan állandó barátnője sem
volt, akit bemutatott volna. Ez mindeddig egyfajta
megkönnyebbülést jelentett, de most, hogy idősebb

lettem, egyre többször töprengek azon, milyen lesz, amikor elmegyek itthonról, és csak Kitty és apa marad, aztán hamarosan egyedül apa. Nem szeretném, hogy egyedül maradjon.

– Nem. Egyáltalán nem bánnám.

Nagyi helyeslően bólint.

– Jó kislány vagy – mondja, s ettől előnt a melegség, mint amikor anya „Jó éjt!” teát készített nekem, ha nem tudtam elaludni. Apa is főzött nekem néhányszor, ám az soha nem volt ugyanolyan. Mégsem volt lelkem megmondani neki.

DECEMBER ELSEJÉVEL KEZDETÉT VESZI a „karácsonyisüti-kavalkád”. Elővesszük anya régi szakácskönyveit, szétterítjük őket a nappali padlóján, és feltesszük a *Charlie Brown Christmas* albumot. December elsejéig nálunk nem lehet karácsonyi dalokat hallgatni. Nem emlékszem, ki alkotta meg ezt a szabályt, de a családban mindenki betartja. Kitty listát ír azokról a sütiokről, amiket bizonyosan elkészítünk, és amiket csak talán. Van köztük néhány örök darab. Apám imádja a pekándiós vajaskiflit, tehát azt nem lehet kihagyni. A cukros keksz minden évben kötelező. Kitty cukorral szereti, Margot melasszal, én pedig csokidarabkákkal. A fehér csokis, áfonyás Josh nagy kedvence. Idén, szerintem, kicsit másképp lesz minden, úgyhogy más sütitet fogunk készíteni. Nem teljesen másokat, de legalább néhány újat kipróbálunk.

Itt van Peter; suli után bejött, hogy segítsen neki kémiaiából, de még mindig, órákkal később sem megy el. Ő, Kitty és én a nappaliban görnyedünk a szakácskönyvek fölött. Apám a konyhában rádiózik, és közben a holnapi ebédet készíti.

– Kérlek, ne legyen több pulykaszendvics! – kiáltok ki neki.

Peter meglöki a lábam. Kittyvel ránk mutat, és azt tátozza: *Túlságosan el vagytok kényeztetve!*

– Mondhatsz, amit akarsz, de neked is anyukád készít ebédet minden áldott nap – súgom vissza.

– Nekem is elegendem van a maradékokból, de mit kezdünk velük? Dobjuk ki? – kiabál vissza apám.

Kittyvel egymásra nézünk.

– Pontosan – mondom.

Apám nagyon nem szeret ennivalót kidobni. Azon tűnődöm, hogy ha éjjel leosonnék és kihajítanám, vajon észrevenné-e. Valószínűleg igen.

– Ha lenne egy kutyánk – zendít rá Kitty –, nem lenne több maradék. – Rám kacsint.

– Milyen kutyát szeretnél? – kérdezi tőle Peter.

– Ne add alá a lovat! – figyelmeztetem, de Peter csak legyint.

– Akitát – vágja rá azonnal Kitty. – Vörös szőrűt, fahéjszínű farokkal. Vagy német juhászt, amit ki lehet képezni vakvezető kutyának.

– De te nem is vagy vak! – csodálkozik Peter.

– De bármikor megvakulhatok.

Peter vigyorogva rázza a fejét. Ismét oldalba bök, és elismeréssel a hangjában megjegyzi:

– Nem lehet vitába szállni ezzel a kölyökkel.

– És különben is hiábavaló – értek egyet vele. Kitty orra elé tartok egy képes újságot. – Ehhez a tejszínes sütihez mit szólsz? – Kitty a talán oszlopba írja.

– És ez? – Peter az ölembe tesz egy szakácskönyvet, egy gyümölcskenyérrecepttel.

– Viccelsz? – kérdezem undorodva. – Gyümölcskenyér? Fúj!

– Ha jól van elkészítve, nagyon is finom lehet – kardoskodik mellette Peter. – Anyám nagynénje, Trish, minden alkalommal gyümölcskenyeret sütött, fagylaltot tett a tetejére, és egyszerűen isteni volt.

– Bármire teszel fagyit, attól finom lesz – helyesel Kitty.

– Nem lehet vitába szállni ezzel a kölyökkel – mondom, és Peterrel egymásra mosolygunk Kitty feje fölött.

– Elfogadom – folytatja Peter –, de ez nem egy átlagos gyümölcskenyér. Nem olyan, mint egy kupac elázott neonszínű gumicukorka. Van benne pekándió,

aszalt gyümölcs és mindenféle finomság. Úgy emlékszem, Trish néni *Karácsonyi emlék* gyümölcskenyérnek hívta.

– Azt nagyon szeretem! – kiáltok fel. – A kedvencem. Annyira, de annyira szomorú!

Peter és Kitty zavartan néz rám, tehát magyarázkodnom kell.

– A *Karácsonyi emlék* Truman Capote egyik novellája. Egy Buddy nevű fiúról és az unakanővéréről szól, aki kiskorában gondoskodott róla. Egész évben arra gyűjtögetnek, hogy gyümölcskenyeret tudjanak sütni karácsonyra a barátaiknak, és még az elnöknek is küldenek belőle.

– És miért olyan szomorú? – tudakolja Kitty.

– Mert a legjobb barátok, és a világon a legjobban szeretik egymást, a végén mégis elválasztják őket, mert a család szerint a hölgy nem gondoskodik megfelelőképpen a fiúról. Lehet, hogy ez így van, de talán nem is ez a lényeg, mivel akkor is egymás lelki társai. A végén meghal a nő, és Buddy még csak el sem köszön tőle. És ez egy igaz történet.

– Lehangelő – jegyzi meg Peter. – Felejtsük el a gyümölcskenyeret!

Kitty ezennel kihúzza a gyümölcstortát a listáról.

Egy régi *Háztartásvezetés* című magazint lapozgatok, amikor megszólal a csengő. Kitty feltápászkodik és az ajtóhoz szalad.

– Nézd meg, ki az, mielőtt kinyitnád! – szólok utána. Erről mindig elfeledkezik.

– Josh! – sikoltja örömeiben.

Peter felkapja a fejét.

– Kittyhez jött – nyugtatgatom.

– Rendben.

Josh bejön a nappaliba; Kitty úgy csüng rajta, mint egy kismajom.

– Sziasztok! – köszön, de a szeme Peter felé villan.

– Mi a helyzet, ember? – fordul felé Peter a tőle telhető legbarátságosabban. – Ülj le közénk!

Furcsán nézek rá. Egy pillanattal ezelőtt még mogorva volt, most pedig boldogan mosolyog. Ki érti a fiúkat?

Josh egy zacskót tart a kezében.

– Visszahoztam a jénai táladat – mondja.

– Josh az? – kiabál apám a konyhából. – Josh, nem kérsz valamit? Pulykás szendvicset?

Biztosra veszem, hogy elutasítja, mert valószínűleg ő is rengeteg maradékot evett már otthon, de azonnal rávágja:

– Kérek! – Kibontakozik Kitty öleléséből, és leteszi őt a kanapéra. – „Karácsonyisüti-kavalkád”? – fordul felém.

– „Karácsonyisüti-kavalkád” – bólintok.

– Ugye a kedvencem is lesz? – néz rám ártatlan kölyökkutya tekintettel, amitől mindig elnevetem magam, annyira nem jellemző rá.

– Teljesen gyagyás vagy! – rázom meg a fejemet.

– Melyik a kedvenced? – kérdi tőle Peter. – Mert úgy látom, a lista lassan teljes.

– Szinte biztosra veszem, hogy ott van a listán – feleli Josh.

Joshról Peterre vándorol a tekintetem. Nem tudom eldönteni, hogy viccelnek-e, vagy sem.

Josh megcsiklandozza Kitty talpát.

– Olvasd fel nekünk a listát, Katherine! – rendelkezik.

Kitty kacagva fordul át a füzetéért. Majd feláll, és öntudatosan sorolni kezdi:

– M&M süti igen, cappuccinós süti talán, tejszínes süti talán, gyümölcskenyér *kizárt dolog*...

– Várjunk csak, én is benne vagyok a szavazóbizottságban – tiltakozik Peter. – Ti, srácok,

alaposabb mérlegelés nélkül, épp most vetettétek el az én gyümölcskenyeremet.

– Öt másodperce te magad mondtad, hogy felejtjük el! – nézek rá értetlenül.

– De most újra szeretném megfontolás tárgyává tenni.

– Sajnálom, de nincs szavazati jogod! Kittyvel mindketten nemet mondtunk, úgyhogy az kettő az egy ellen.

Apám feje jelenik meg az ajtóban.

– Én is megszavazom a gyümölcskenyeret – jelenti be, majd eltűnik a konyhában.

– Köszönöm, dr. Covey! – ujjong Peter. Közelebb húz magához. – Látod, tudtam, hogy apád mellett áll.

Felnevetek.

– Hogy te milyen mézesmázos tudsz lenni!

És ekkor Joshra pillantok, aki olyan arckifejezéssel néz minket, mint aki kimaradt valamiből. Rosszul érzem magam tőle. Elhúzódom Petertől, és ismét a szakácskönyvekbe temetkezem.

– A lista még nincs lezárva. A sütitanács még erősen gondolkodik a fehér csokoládés, áfonyás kekszen.

– Nagyra értékelem – mosolyodik el Josh. – A karácsony nem is karácsony a fehér csokis, áfonyás keksz nélkül.

– Hé, Josh, te is tudsz aztán hízelegni! – kiáltja Kitty, mire Josh felkapja, és úgy megcsiklandozza, hogy a végén a nevetéstől könnyek szöknek a szemébe.

Miután Josh hazamegy, és Kitty felmegy tévét nézni a szobájába, rendbe teszem a nappalit, miközben Peter a kanapén terpeszkedve figyel. Úgy gondolom, nemsokára elindul, de egyre csak halogatja.

– Emlékszel, amikor halloweenkor te voltál Cho Chang és Sanderson volt Harry Potter? Fogadni mernék,

nem lehetett véletlen. Egymillió dollárba lefogadom, hogy rávette Kittyt, találja ki, milyen jelmezben mész, és csak azután rohant el megvenni a Harry Potter-jelmezt. Beléd van esve.

Megdermedek.

– Nem igaz! A nővéremet szereti. Mindig is őt szerette, és őt is fogja szeretni.

Peter egy kézmozdulattal leállít.

– Majd meglátod. Amint mi ketten végeztünk egymással, a megfelelő alkalommal, például valamilyen romantikus zenével a háttérben, fog szerelmet vallani neked. Én mondom neked – és én tudom, hogyan működnék a pasik.

Egy rántással kihúzom a háta mögül a párnát, és a fotelbe hajítom.

– A nővérem hamarosan hazajön a téli szünetre, és fogadok *veled* egymillió dollárban, hogy újra összejönnek.

Peter kinyújtja a karját, hogy kezet rázzunk, és amikor megfogom, odahúz maga mellé a kanapéra. A lábunk összeér. Huncut fény villan a szemében. Úgy érzem, mindjárt megcsókol, és ettől elfog a félelem, ugyanakkor az izgalom is. De ekkor meghallom Kitty lépteit a lépcsőn, és a pillanat elillan.

53.

FELÁLLÍTHATJUK A FÁT A HÉTVÉGÉN? – kérdi Kitty a reggelinél.

Apánk felpillant a zabkásájából. Zabkása – fúj!

– Miért is ne!

– Lehet, hogy Margot zokon veszi, ha nem várjuk meg vele – mondom bátortalanul. Az igazság viszont az, hogy én is szívesen feldíszíteném már a fát. Annyira meghitt, amikor úgy sütjük a karácsonyi sütit, hogy égnek rajta a kis égők, szól a karácsonyi zene, és mindent betölt a cukor és vaj illata.

– Brielle-ék rögtön a hálaadás után feldíszítik a fájukat – erősködik Kitty.

– Akkor legyen! – egyezek bele. – Rendben, apa?

– Hát, ha a Brielle-éknél is az a szokás.

Egy órát autózunk a karácsonyfákat áruló faiskoláig, mivel náluk lehet a legszebb fákat kapni. Kitty ragaszkodik hozzá, hogy végignézzük az összeset, hogy biztosan a miénk legyen a legcsodálatosabb. Én egy vaskos balzsamfenyőre szavazok, mert annak a legfinomabb az illata, de Kitty nem találja elég magasnak. Végül egy duglászfenyő mellett döntünk, és a hazafelé úton karácsonyi illat tölti be az autót.

Josh elénk szalad, amint meglátja a hatalmas fenyőt. Apámmal ketten emelik fel, és viszik be a házba. Josh segít abban is, hogy apám beleállítsa a talpba. Olyan érzésem támad, hogy szívesen velünk maradna díszíteni. Képtelen vagyok kivenni a fejemből, amiket Peter mondott róla. Hogyan lehetne Josh olyan?

– Egy kicsit balra – utasít Kitty. – Még mindig ferde!

Lehozom a dobozt, amiben az égőket és a díszeket tartjuk, és elkezdem sorba rendezgetni őket. A

kedvencem a kékre festett csillag, amit még az óvodában készítettem gyurmából. Azért azt szeretem a legjobban, mert egy aprócska harapásnyom van rajta. Kittynek azt mondtam, süti, és ő azon nyomban ráharapott, mint egy kis mókus. Utána sírva fakadt, én pedig kikaptam miatta, de megérte.

– Színes vagy fehér fényeket tegyünk rá idén? – kérdezem.

– Fehéret – vágja rá Kitty. – Az elegánsabb.

– A színes viszont nem szokványos – veti ellen Josh.

– Úgy értem, felébreszti bennem a régi emlékeket.

– Nem szokványos, Josh? – grimaszolok rá. Josh tovább kardoskodik a színes égők mellett, és addig vitatkozunk, amíg apa egyszer csak közbelép és kijelenti, hogy a fele legyen színes, a fele pedig fehér. Ilyen az, amikor minden rendben van köztünk, amikor úgy civódunk, mint a régi szép időkben. Peternek nem volt igaza Josht illetően.

A fa olyan magas, hogy majdnem a plafonig ér. Nem elég rá az égősor, úgyhogy apa felkerekedik, hogy vegyen még. Josh a nyakába ülteti Kittyt, hogy fel tudják tenni a csillagot a csúcsára.

– Örülök, hogy ilyen hatalmas fánk van idén – állapítom meg elégedett sóhajjal. Majd a kanapén végignyúlva gyönyörködök benne. Egy gyönyörűen feldíszített karácsonyfánál nincs is meghittebb a világon.

Nem sokkal később apának el kell indulnia a kórházba, Kitty pedig átmegy a szomszédba pillecukrot sütni a kandallóban. Joshsal kettesben maradunk takarítani. A kampókat visszateszem a helyére, Josh pedig azokat a díszeket csomagolja el, amik nem fértek fel már a fára. Elindul a dobozzal kifelé, és ekkor véletlenül nekimegy egy ágnak, és az egyik üvegdísz leesik és összetörik.

Josh felnyög.

– Josh! Azt pont én készítettem!

– Bocsánat!

– Semmi baj. Különben sem tartozott a remekműveim közé. Túl sok tollat tettem rá. – Átlátszó üveggömb volt, fehér tollakkal és fehér flitterekkel.

Kimegyek a partvisért, és amikor visszajövök, Josh nekem szegezi a kérdést:

– Tudod, hogy másképp viselkedsz, amikor Kavinskyvel vagy?

– Nem tudom – mondom az üvegdarabkákat söprögetve.

– Mintha nem önmagad lennél. Úgy viselkedsz... ahogy az összes többi lány a jelenlétében. Az nem te vagy, Lara Jean!

– Ugyanúgy viselkedek, ahogy szoktam – válaszolok bosszúsan. – Honnan is tudhatnád, Josh? Alig láttál minket együtt. – Leguggolok egy nagyobb szilánkért.

– Vigyázz! – szól rám Josh. – Majd én! – Mellettem terem, és odanyúl egy másik szilánkért. – Aú!

– Te vigyázz! – Közel hajolok, hogy szemügyre vegyem az ujját. – Vérzik?

Megrázza a fejét.

– Jól vagyok. – Hirtelen hozzáteszi: – Tudod, mit nem értek?

– Mit?

Josh mereven néz rám. Lángol az arca.

– Miért nem szóltál róla? Ha mindvégig így éreztél, miért nem mondtad el nekem?

Az egész testem megfeszül. Erre nem számítottam. Felkészületlenül ért. Nagyot nyelek.

– Te Margot-val jártál.

– Nem voltam mindig Margot-val. Az alapján, amit írtál, előbb szerettél már, mint ahogy én beleszerettem Margot-ba. Miért nem mondtad el nekem?

– Mit számít ez már? – Hatalmasat sóhajtok.

– Igenis számít. El kellett volna mondanod! Legalább esélyt kellett volna adnod nekem!

– Semmi értelme nem lett volna, Josh!

– De igenis lett volna! – Felém lép.

Hirtelen mozdulattal felegyenesedek. Miért hozakodik elő ezzel épp most? Amikor végre minden visszazökkent a régi kerékvágásba.

– Annyira öntelt vagy! Soha, egyetlen pillanatig nem gondoltál úgy rám, tehát ne is próbálj most így utólag mást állítani, amikor végre lett valakim!

– Ne akard megmondani nekem, mit gondolok! – csattan fel. – Fogalmad nincs, mit gondolok, Lara Jean!

– De igen! Mindenkinél jobban ismerlek. És tudod, miért? Mert kiszámítható vagy. Minden, amit teszel, előre megjósolható. Az egyetlen ok, hogy most előhozakodtál ezzel, az, hogy féltékeny vagy. És még csak nem is miattam. Téged nem érdekel, kivel járok. Egyedül azért vagy féltékeny, mert Peter elfoglalta a helyedet. Kitty most jobban szereti nálad!

Josh arca elkomorul. Mereven nézünk egymásra.

– Rendben! – ordítja. – Féltékeny vagyok! Most már boldog vagy?

És ekkor hirtelen hozzám hajol és megcsókol. Szájon csókol. A szeme csukva, miközben az enyém hatalmasra nyílik. És ekkor én is lehunyom a szemem, és egy pillanatra, csupán egyetlen pillanatra, visszacsókolom. Majd kiszakítom magam a pillanatból, és ellököm magamtól.

– Előre megjósoltad ezt, Lara Jean? – kérdezi diadalmasan.

Szólásra nyitom a szám, majd becsukom, mert egyetlen hang sem jön ki rajta. Eldobom a partvist, és milyen gyorsan csak tudok, felrohanok a lépcsőn. Hirtelen mozdulattal magamra zárom ajtómat. Josh épp az előbb csókolt meg. A nappaliban. A nővérem néhány

hét múlva itthon lesz, és én az imént csaltam meg a színlelt barátomat.

54.

A HARMADIK SZÜNET UTÁN Lucas a folyosón vár.

V nyakú pólót visel, vékony nyakkendővel, és egy hatalmas Cheetos zacskót tart a kezében. Egy marékkaal a szájába töm a chipsből, mire narancsszínű por lepi el a fehér pólót. A szája széle is narancsszínben virít.

– Figyelj, valamit el kell mondanom! – közli teli szájjal.

Felkacagok.

– Hihetetlen, milyen kifinomult az ízlésed! – fújom le róla nevetve a port. – Mit kell elmondanod? – Lopok tőle néhány Cheetost. Amikor habozik, hozzáteszem: – Lucas, gyűlölöm, ha valaki azt mondja, hogy el kell mondania valamit, aztán meg hallgat. Mint amikor valaki bejelenti, hogy van egy vicces története. Úgy értem, mondja csak el, aztán majd én eldöntöm, hogy viccesnek találom-e, vagy sem.

Lucas körbenyalja a száját.

– Tudod, hogy arrafelé lakom, amerre Genevieve, ugye? – Bólintok. – Tegnap éjjel láttam Kavinskyt eljönni tőle.

– Óh! – Csak ennyit bírok kinyögni: óh!

– Rendes körülmények között nem hiszem, hogy ez bármit is jelentene, de van még valami. – Lucas a kézfejebe törli a száját. – Genevieve a hétvégén szakított a főiskolás pasijával. Ugye tudod, hogy mit jelent ez?

Bólintok, de közben teljes dermedtséget érzek.

– Igen. Várj... mit mondtál?

Lucas félig sajnálkozóan, félig türelmetlenül néz rám.

– Meg fogja próbálni visszaszerezni Petert Lara Jean!

– Rendben. – A szívembe nyilall valami. – Persze, hogy meg fogja próbálni.

– Ne hagyd! – figyelmeztet.

– Nem hagyom – mondom, de a szavak erőtlenül csengenek, mintha semmi meggyőződés nem lenne mögöttük.

Eddig a percig fogalmam sem volt róla, de talán már régóta várom ezt a pillanatot – hogy Genevieve vissza akarja szerezni Petert. Peternek ez az egész csak egy szépen kitervelt kitérő volt, és most eljött az ideje, hogy visszatérjen oda, ahová tartozik. Ahhoz, akihez, valóban illik.

Nem terveztem, hogy egyetlen szóval is megemlítem Peternek azt, hogy Josh megcsókolt. Tényleg nem. De ekkor, ahogy Lucasszal elindulunk a folyosón, meglátom őt Genevieve-vel. Lucas sokatmondó pillantást vet felém, amit próbálok nem észrevenni.

Kémiaórán írok Peternek egy üzenetet.

Igazad volt Josht illetően.

Megkocogtatom a hátát, és a cetlit a kezébe csúsztatom. Amikor olvassa, megfeszül a háta, és azonnal visszafirkant valamit.

Pontosabban?

Megcsókolt.

Amikor még inkább megmerevedik, szégyellem bevallani, hogy egy kissé igazolva látom önmagam. Várom az újabb üzenetet, de nem ír vissza. Amint megszólal a csengő, felém fordul.

– Mi a szar? Hogy történhetett ez meg egyáltalán?

– Átjött hozzánk segíteni a karácsonyfát felállítani.

– És aztán? Megcsókolt Kitty előtt?

– Nem! Csak mi ketten voltunk a házban.

Peteren látszik, hogy nagyon felizgatta magát, és már sajnálom is, hogy szóba hoztam az egészet.

– Mi a francot gondol magáról, hogy csak úgy megcsókolja a barátnőmet? Kibaszott nevetséges! Jól megmondom neki a magamét!

– Várj! Ne!

– Meg kell tennem, Lara Jean! Nem úszhatja meg ennyivel!

Felállok, és pakolni kezdem a hátizsákomba a könyveket.

– Jobban teszed, ha egy szót sem szólsz, Peter! Komolyan mondom.

Peter csendben bámul rám.

– Visszacsókkoltad? – kérdi hirtelen.

– Mit számít?

Megrökönyödve néz rám.

– Haragszol rám valamiért?

– Nem. De haragudni fogok, ha bármit is mondasz Joshnak.

– Rendben – bólint.

– Rendben – zárom le a témát.

AZÓTA NEM TALÁLKOZTAM JOSHSAL, hogy megcsókolt, de amikor este hazaérek a könyvtárból, a kék kapucnis pulcsijában ül a verandánkon, és rám vár. Bent a házban ég a villany, tehát apa már hazaért. Kitty szobájában is világos van. Legszívesebben elkerülném, de nem tehetem, mert ott ül az ajtónk előtt.

– Szia! Beszélhetnék veled? – kérdi.

Leülök mellé, és magam elé bámulok. Már Ms. Rothschild karácsonyfáján is égnek a fények. Mindig az ablakba állítja a fát, hogy kintről is lehessen látni.

– Meg kell beszélnünk, mitévők legyünk, mielőtt Margot hazaér. Ami történt, az én hibám volt. Nekem kell elmondanom Margot-nak.

Hitetlenkedve nézek rá.

– Elmondanod? Meg vagy örülve? Soha nem fogjuk elmondani Margot-nak, mert nincs is mit elmondani.

Felszegi a fejét.

– Semmit sem szeretnék elhallgatni előle.

– Ezt az előtt kellett volna végiggondolnod, mielőtt megcsókoltál! – sziszegem dühösen. – És ha már valakinek el kell mondania, az én vagyok. Én vagyok a testvére. Te csak a barátja voltál. És mivel már nem is vagy az...

Josh arcán fájdalom suhan át.

– Nem csak Margot barátja voltam. Nekem is érthetetlen, de tudod, amióta megkaptam a leveledet... – Habozik.

– Mondd csak el!

– Amióta megkaptam azt a levelet, minden összekuszálódott köztünk. Ez nincs így jól. Te mindent leírtál, amit el akartál mondani nekem, és most nekem kell helyre tenni magamban, mit érzek irántad. Rendet

kell tennem a fejemben. Tudomást sem veszel rólam, teljesen kizársz az életedből. Kavinskyvel kezdesz járni és nem vagy többé a barátom. – Nagyot sóhajt. – Amióta megkaptam a leveledet... csak rád tudok gondolni.

Bármit vártam tőle, de ezt nem. Semmiképpen nem.

– Josh...

– Tudom, hogy nem szeretnél meghallgatni, de hadd mondjam el, amit el kell mondanom, rendben?

Bólintok.

– Gyűlölöm, hogy Kavinskyvel vagy. Egyszerűen gyűlölöm. Ő nem elég jó neked. Sajnálom, hogy ilyet mondok, de ez az igazság. Szerintem soha, senki nem lesz elég jó neked. Én legkevesbé. – Josh feje lehanyatlik, majd hirtelen rám emeli a tekintetét. Egyszer, néhány nyárral ezelőtt, amikor hazafelé sétáltunk valahonnan – talán Mike-éktől...

Egy forró nyári napon, alkonyatkor történt. Nagyon mérges voltam Mike bátyjára, Jimmyre, mert megígérte, hogy hazavisz majd bennünket, de aztán elment otthonról, így gyalogolnunk kellett. Vászoncipő volt rajtam, ami rettenetesen feltörte a lábam, és Josh folyamatosan nógatott, hogy ne maradjak le.

– Csak te és én voltunk – mondja halkan. – Az a bőrcsíkos indiáning volt rajtad, amit olyan sokat hordtál, és amiből kilátszott a köldököd.

– A „Pocahontas-hetvenes-évek-Cher” stílusú ingem.
– Ó, mennyire szerettem!

– Aznap majdnem megcsókoltalak. Felmerült bennem. Bizarr gondolatnak tűnt. Szerettem volna tudni, milyen megcsókolni téged.

Eláll a lélegzetem.

– És aztán?

– És aztán nem emlékszem. Talán kiment a fejemből. Megkönnyebbülten fújom ki a levegőt.

– Sajnálom, hogy megkaptad azt a levelet. Nem lett volna szabad. Nem azért írtam, hogy a kezébe kerüljön. Kizárólag magamnak.

– Talán a sors keze volt benne. Talán így kellett történnie, mert... mert mindig is egymásnak voltunk rendelve.

Kimondom az első dolgot, ami felbukkan bennem.

– Nem, soha nem voltunk. – Abban a pillanatban ráébredek, hogy ez az igazság.

Abban a pillanatban világossá válik, hogy nem szeretem őt, hogy egy ideje már nem vagyok szerelmes belé. Lehet, hogy soha nem is voltam. Hiszen ott ül mellettem, újra megcsókolhatnám, az enyém lehetne, mégsem akarom. Valaki mást akarok. Különös érzés az, amikor az ember olyan sokáig vágyik valamire, vágyik valakire, majd egy szép napon, hirtelen elillan az égész.

Zsebre dugom a kezemet.

– Nem mondhatod el Margot-nak! Meg kell ígérned, Josh!

Kelletlenül rábólint.

– Beszéltél mostanában Margot-val?

– Aha. Valamelyik este felhívott. Megkért, hogy legyünk kicsit együtt, amíg itthon van. Egy napra szeretne felutazni Washington-ba, hogy megnézzük a Smithsonian Intézetet, és együnk valamit a kínai negyedben.

– Szuper! Akkor tegyetek úgy! – Megveregetem a térdét, majd rögtön el is húzom a kezem. – Josh, egyszerűen úgy kell viselkednünk, mint azelőtt. Mint mindig. Ha úgy teszünk, semmi gond nem lesz. – Elismétlem magamban még egyszer: *Semmi gond nem lesz*. Mindenki visszatér oda, ahová tartozik. Josh és Margot. Én. És Peter.

MÁSNAP SULI UTÁN BENÉZEK Peter miatt az edzőterembe. Egy nyomópaddon fekvé találom. Jobbnak látom, ha itt, és nem az autójában beszélünk. Hiányozni fog a közös autózás. Kezdték otthon érezni magam a kocsijában. Hiányozni fog, hogy nem leszek valakinek a színlelt barátnője. Pontosabban nem valakié, hanem Peteré. Egyre jobban megszerettem Darrellt és Gabe-et, és a többi lacrosse-os srácot. Nem is olyan vadak, mint amilyen a hírük. Jó srácok.

Az edzőteremben senki nincs Peteren kívül. Épp a nyomópaddon erősít. Amikor észrevesz, elmosolyodik.

– Kémkedsz utánam? – Felül, és a gallérjába törli az izzadságot az arcáról.

Fájdalmasan összeszorul a szívem.

– Szakítani jöttem. Úgy értem, színlelt szakítani.

Peter lassan kapcsol.

– Várj! Mi van?

– Már nincs miért fenntartani ezt a dolgot. Elérted, amit akartál, nem igaz? Mindkettőnknek a látszat miatt kellett a másik. Beszéltem Josh-sal, és köztünk minden újra a régi. És a nővérem is nemsokára hazajön. Úgyhogy... küldetés teljesítve.

Lassú mozdulattal rábólint.

– Hát, úgy tűnik.

Meghasad a szívem, még ha közben mosolygok is.

– Hát akkor... – Hirtelen előrántom a szerződésünket a táskámból. – Hatálytalanítva. Mindkét fél eleget tett a kötelezettségének – hadarom, ahogy a bíróságon szokták.

– Magaddal hordod?

– Persze! Kitty állandóan szaglászik utánam. Rögtön megtalálná.

Feltartom a papírt, készen arra, hogy kettétépjem, ám Peter elkapja a kezem.

– Várj! Mi a helyzet a síeléssel?

– Hogyhogy mi a helyzet vele?

– Ugye eljössz?

Erre nem is gondoltam. Az egyetlen ok, ami miatt rászántam magam, Peter volt. Most már nem mehetek. Nem szeretnem végignézni, ahogy Peter és Genevieve újra egymáséi lesznek. Képtelen vagyok rá. Az rendben van, ha mintegy varázsütésre együtt jönnek vissza a táborból, és akkor ez az egész olyanná válik, mintha meg sem történt volna.

– Nem megyek.

Elkerekedik a szeme.

– Ne csináld, Covey! Nem lóghatsz meg csak úgy! Már feliratkoztunk, befizettük az előleget, meg minden. Menjünk el, érezzük jól magunkat együtt – utoljára! – Tiltakozni kezdek, de Peter a fejét rázza. – Eljössz, úgyhogy tedd csak el ezt a szerződést! – Szépen összehajtogatja, és visszateszi a táskámba.

Miért olyan nehéz nemet mondani neki? Ilyen az, amikor az ember szerelmes?

57.

REGGEL ÖTLIK AZ ESZEMBE, amikor meghallom a sulirádióban, hogy a hétvégén a mi iskolánk szervezi a Modell ENSZ Konferenciát középiskolásoknak, és hogy John Ambrose McClaren volt a tavalyi elnök. Talán idén is részt vesz a csapatával.

Ebédnél megemlítem Peternek, mielőtt a fiúk közül bárki csatlakozna hozzánk.

– Nem tudod, hogy John McClaren még mindig részt vesz-e a Modell ENSZ-ben?

Furcsán néz rám.

– Honnan tudnám?

– Csak kíváncsi vagyok.

– Miért?

– Lehet, hogy elmegyek a konferenciára a hétvégén, és az az érzésem, ott lesz.

– Tényleg? – gúnyolódik Peter. – És ha igen, mit teszel?

– Azt még nem tudom. Lehet, hogy odamegyek hozzá, lehet, hogy nem. Csak meg szeretném nézni, milyen lett.

– Azt most azonnal megteheted a neten.

Megrázom a fejem.

– Az nem ugyanaz. A saját szememmel akarom látni. Szeretnék meglepődni.

– Rendben. De engem ne is kérdezz, hogy veled tartok-e! Nem vagyok hajlandó egy teljes szombatot erre áldozni.

– Nem állt szándékomban.

Peter sértett pillantást vet rám.

– Mi? Miért nem?

– Ez olyasvalami, amit egyedül szeretnék.

Peter elismerően fűttyent.

– A mindenit! Még ki sem húlt a közös ágy...

– Hm?

– Nem játszol rosszul, Covey! Hiszen még nem is szakítottunk, de te már más srácokkal akarsz kezdeni. Ha nem lennék lenyűgözve, megbántva érezném magam.

Ez mosolyt csal az arcomra.

Nyolcadikban történt, hogy egy buliban megcsókoltam John McClarent. Nem szerelmes csók volt, csak egy olyan semmilyen csók. Üvegeztünk, és amikor ő következett, a lélegzetemet visszafojtva imádkoztam, hogy az üveg szája felém mutasson. És sikerült! Majdnem Angie Powell lett a befutó, de aznap a szerencse mellém szegődött, és néhány centin múlt, hogy végül az enyém lett. Igyekeztem közönyös arcot vágni, nehogy kiüljön rá az elégedettség. Aztán John és én bemásztunk a kör közepére, és villámgyorsan összeérintettük a szánkat. Mindenki nyögdécselt, és John elvörösödött. Csalódott voltam – azt hiszem, talán valami többre, valami fajsúlyosabbra számítottam. Valami ha-ha-hatalmasabbra. Mégis ennyi volt. Talán majd legközelebb, ha lesz legközelebb. Talán ő majd feledteti velem Petert.

AMINT SZOMBAT REGGEL BEÉREK A GIMIBE, azon tűnődöm, mit fogok mondani neki. *Szia, John! Hogy vagy? Lara Jean vagyok.* Nyolcadik óta nem láttuk egymást. Lehet, hogy meg sem ismer, lehet, hogy nem is emlékszik rám.

Az előcsarnokban végigfutom a névjegyzéket, és Johnt a Közgyűlés oszlopban találom a Kínai Népköztársaság képviselőjeként.

A Közgyűlés az előadóteremben ül össze. Minden delegációnak külön asztala van, és a színpadon, egy emelvényen egy lány fekete kosztümben az atomsorompó-egyezményről szónokol. Arra gondolok, egyszerűen csak besurranok, és leülök valahová, de nincs hely, úgyhogy megállok hátul és a termet pásztázom, Johnt keresve. Rengetegen ülnek odabent, mindenki arccal a színpad felé, nekem háttal, tehát nincs könnyű dolgom.

Egy sötétkék öltönyt viselő fiú hátrafordul, és suttogva megkérdezi:

– Inas vagy? – Majd felém nyújt egy összehajtott papírlapot.

– Aha... – Nem igazán tudom, mi az az inas, de aztán észreveszek egy lányt, aki gyors léptekkel járkal a teremben, és üzeneteket szállít egyik helyről a másikra.

A fiú a kezembe nyomja a lapot, majd visszafordul, és a füzetébe irkál valamit. Az üzenet Brazíliának szól, Franciaországtól. Úgy tűnik, inas lettem.

Az asztalok nem betűrend szerint állnak sorban, így elindulok valamerre, hogy megtaláljam Brazíliát. Végre ráakadok. A csokornyakkendős fiú kezébe nyomom a papírt, amikor kezek emelkednek a magasba, és nemsokára már én is fel-alá szaladgálok.

Háttal nekem ül egy fiú, magasba emelt kézzel, és amikor elindulok felé, egy kissé elfordítja a fejét. Jó ég! John Ambrose McClaren az, a Kínai Népköztársaság képviselőjében.

Hirtelenszőke, jól fésült haj, pirospozsgás arc – pont amilyenre emlékszem. Üdének és egészségesnek látszik, amitől sokkal fiatalabb benyomást kelt. Khakiszínű nadrágot és világoskék inget visel, sötétkék pulóverrel. Komoly, összeszedett arccal figyel, mintha valódi küldött lenne, és nem csak játék lenne ez az egész.

Őszintén szólva, éppen úgy fest, amilyennek felnőttként elképzeltem.

Az egyik kezében feltartja az üzenetet, hogy vegyem el, míg a másikkal gyors ütemben jegyzetel. Megfogom a papírt, ám ekkor felnéz, és mintha a felismerés szikrája villanna a szemében.

– Szia! – mondom halkan, miközben mindketten tartjuk már a lapot.

– Szia! – pislog rám, majd elengedi, én pedig elsietek a lappal. A szívem a fülemben zakatol. Hallom, ahogy halkan a nevemen szólít, de nem állok meg.

A lapra pillantok; a kézírása pontos és szép. Átadom az üzenetét az Amerikai Egyesült Államoknak, majd Nagy-Britanniáról tudomást sem véve egyenesen kísétálok az előadóterem ajtaján, a délutáni napfényre.

Épp az imént találkoztam John McClarennel. Ennyi év után újra összeakadtunk. És megismert. Azonnal tudta, ki vagyok.

Ebédidőben üzenetet kapok Petertől.

Láttad McClarent?

Visszaírok neki, hogy igen, de aztán kitörölöm, és inkább nem válaszolok. Nem igazán tudom, miért nem. Úgy érzem, egyszerűen szeretném ezt magamban tartani, annak boldog tudatával, hogy John emlékezett rám. Ennyi nekem elég is.

59.

MINDANNYIAN FELKEREKEDÜNK, hogy kimenjünk Margot elé a reptérre. Kitty készített egy *Isten hozott, Gogo!* feliratú táblát. A szememmel keresem Margot-t, ám amikor kilép a kapun, egy másodpercig alig ismerem meg – levágatta a haját! Bubifrizurát visel! Amikor észrevesz minket, integetni kezd, mire Kitty elhajítja a táblát, és hozzárohan. Mind összeölelkezünk, és apa a könnyeit törölgeti.

– Szerinted milyen? – kérdezi tőlem, és tudom, hogy a hajára gondol.

– Idősebbnek nézel így ki – füllentek, amitől Margot arca felragyog. Ez a haj éppen hogy fiatalítja, de azt biztosan nem szeretné hallani.

Hazafelé Margot megkéri apát, hogy álljunk meg a Cloudsnál egy sajtburgerre, bár – állítása szerint – egyáltalán nem is éhes.

– Annyira hiányzott! – harap bele boldog arccal, de néhány falat után Kittynek adja.

Otthon izgatottan vezetem be az étkezőbe, hogy megmutassam neki azt a rengetegfajta süteményt, amit készítettünk, ám ő csak a homlokát ráncolja.

– Nélkülem vágatok bele a „karácsonyisüti-kavalkádba”? – kérdi.

Érzek egy kis bűntudatot, de az igazat megvallva, eszembe se jutott, hogy Margot ennek nem fog örülni. Úgy értem, ő Skóciában volt, és sokkal izgalmasabb dolgokkal töltötte az idejét, mint az itthoni sütögetés.

– Hát igen. Kénytelenek voltunk. Ugyanis holnap vége a sulinak. Ha rád vártunk volna, kifutunk az időből. Viszont félretettük a tészta felét, hogy te is segíthess megsütni a szomszédoknak szánt adagot. – Leveszem

az óriási kék doboz tetejét, hogy láthassa a szépen elrendezett sütiket. Büszke vagyok rá, hogy mind egyforma méretű és súlyú. – Készítettünk néhány újfajta sütit is. Kóstold meg ezt a narancsosat. Nagyon finom!

Margot beletúr a dobozba, és rosszállóan kérdezi:

– Melaszosat nem süttöttek?

– Idén nem... Helyette a narancsos mellett döntöttünk. – Kiválaszt egyet, és én alig várom, hogy megkóstolja. – Finom, ugye?

Bólint.

– Kitty választotta.

Margot szeme a nappalira téved.

– Mikor állítottátok fel a fát?

– Kitty már nem tudott tovább várni – felelem. Ez úgy hangzik, mintha mentegetőznék, pedig tényleg így van. Nem szeretném, ha ez úgy hatna, mintha védekeznék, így hozzáteszem: – Szerintem érdemes a lehető leghosszabb ideig élvezni a karácsonyfát.

– Szóval mikor állítottátok fel?

– Néhány hete... – mondom lassan. Vajon miért ilyen rosszkedvű?

– Az túl régen volt. Valószínűleg ki fog száradni karácsonyig.

A fához megy, és a fából készült bagolydísz átakasztja egy másik ágra.

– Mindennap megöntöztem, és a vízbe tettem Sprite-ot, ahogy nagytól tanultuk.

Valahogy mintha veszekednénk, pedig soha nem is veszekszünk.

Ám ekkor Margot ásít egy nagyot, és elindul kifelé.

– Megvisel az időeltolódás. Szerintem alszom egyet.

Amikor valaki, aki régen elment, hazajön, először mindent el akarunk mondani neki, ami történt. Igyekszünk mindent elraktározni a fejünkben. Ám ez pont olyan, mintha homokszemeket tartanánk a

markunkban – szép lassan az egész kipereg, és már csupán a levegőt markoljuk. Ezért nem tudjuk az élményeket elraktározni.

Mert mire végre találkozunk, csupán egyetlen nagy dolog marad, mivel a kis dolgok közben kicsúsztak a kezünkből. Ám az életben a kis dolgok a legfontosabbak. Mint például az, amikor apa egy hónapja elcsúszott egy banánhéjon, amit Kitty eldobott a konyhában, és Kittyvel a hasunkat fogva neveltünk. Azonnal meg kellett volna írnom Margot-nak; le kellett volna fényképeznem a banánhéjat. Visszatekintve olyan érzés: *ott kellett volna lenned, de nem fontos, igazából nem is annyira vicces.*

Ilyen az, amikor az emberek között megszakad valami? Nem hittem volna, hogy ez testvérek között megtörténhet. Másokkal talán igen, de velünk nem. Mielőtt Margot elment, kérdés nélkül is tudtam, mire gondol éppen; minden gondolatát ismertem. Most már más a helyzet. Fogalmam nincs, hová néz a szobája ablaka, hogy a reggeli miatt korán kel-e, vagy most, hogy kollégiumban él, inkább későig fennmarad, és tovább alszik. Nem tudom, hogy inkább a skót fiúkat szereti-e, és nem az amerikaiakat, és hogy horkol-e a szobatársa. Csupán annyit hallottam, hogy szereti a főiskolát, és egyszer már eljutott Londonba is. Alapvetően semmit nem tudok róla.

Mint ahogy ő sem rólam. Vannak nagy dolgok, amiket nem mondtam el neki – például azt, hogy valaki szétküldte a leveleimet. Az igazságot rólam és Peterről. Az igazságot rólam és Joshról.

Apa bolognai spagettit készít vacsorára. Kitty egy nagy adag pickle-lel és egy pohár tejjel eszi az övét, ami szörnyen hangzik, de amikor megkóstolom, rájövök, hogy a spagetti és a pickle nem is olyan rossz együtt. És a tej sem.

Kitty újabb adag tésztát lapátol a tányérjára, amikor egyszer csak megkérdezi:

– Lara Jean, mit fogsz venni Peternek karácsonyra?

Margot-ra pillantok, aki kérdően néz rám.

– Fogalmam sincs. Még nem találtam ki.

– Elmehetek veled, hogy együtt válasszunk?

– Persze. Ha veszek neki egyáltalán valamit.

– Muszáj. A barátod.

– Még mindig nem hiszem el, hogy Peter Kavinskyvel jársz – szólal meg Margot.

Nem szépen mondja; mint aki nem örül neki.

– Megkérhetnélek, hogy...

– Bocs! Csak nem szeretem azt a srácot.

– Nem is neked kell szeretned – mondom, mire Margot megvonja a vállát.

Apa felpattan és összezsapja a tenyerét.

– Háromfajta fagylalt van itthon: tejszínes praliné, Chunky Monkey és eper. A kedvenceid, Margot. Gyere, hozzunk tányérokat, Kitty! – Összeszedik a piszkos edényt, és kivonulnak a konyhába. Margot kibámul az ablakon, Joshék háza felé.

– Josh később találkozni akar velem. Remélem, megértette végre, hogy szakítottunk, és nem akar minden áldott nap átjönni, amíg itthon vagyok. Tovább kell lépnie.

Hogy mondhat ilyet! Ő volt az, aki felhívta Josht, nem pedig fordítva.

– Nem epekedett utánad, ha arra gondolsz – jelentem ki szárazon. – Felfogta, hogy vége.

Margot meglepetten néz rám.

– Hát, remélem, így van.

SZERINTEM IDÉN IS KÉNE HANGVERSENYT ADNUNK – veti fel Margot, kényelmesen elnyúlva a kanapén.

Amikor anya még élt, minden karácsonykor partit adtunk, amit ő hangversenynek nevezett. Rengeteg ennivalót készített, rengeteg embert meghívott, és Margot-val – összeillő ruhában – karácsonyi dalokat kellett zongoráznunk egész este. Az emberek ki-be jártak a zongoraszobába, velünk együtt énekeltek, és Margot-val felváltva játszottunk. Gyűlöltem az iskolai hangversenyeket, mert a korosztályomban én voltam a leggyengébb, míg Margot a legkiválóbb. Megalázó volt állandóan a könnyű Für Elise-t játszani, amikor a többiek már rég Lisztnél jártak. És ugyanígy utáltam az otthoni hangversenyeket. Folyamatosan könyörögtem, hogy ne kelljen játszanom.

Az utolsó közös karácsonyunkkor anya vörös bársonyruhát vett mindkettőnknek, de én hatalmas hisztit csaptam, hogy nem veszem fel, pedig nagyon tetszett. Csak zongorázni nem akartam Margot mellett. Ordítottam vele, bevágtam magam mögött az ajtót, és nem jöttem elő. Anya próbált rávenni, hogy nyissam ki az ajtót, de nem tettem, és végül feladta. A vendégek elkezdtek szállingózni, Margot zongorázott, én meg le sem mentem az emeletről. A szobámban sírtam egész este, és arra a sok finom ennivalóra gondoltam, amit anya és apa készített, meg arra, hogy biztos nem hagynak nekem, és hogy anya valószínűleg látni sem akar azok után, ahogy viselkedtem.

Anya halála óta soha nem adtunk hangversenyt.

– Komolyan gondolod? – kérdezem.

– Miért is ne? Jó móka lenne. Majd én mindent eltervezek, neked semmi dolgod nem lesz.

– Tudod, hogy utálok zongorázni.

– Akkor ne zongorázz!

Kitty aggódó pillantást vet először rám, aztán Margot-ra. A szája szélét harapdálja.

– Én majd tékvándózok a vendégeknek – ajánlkozik.

Margot gyengéden magához húzza.

– Remek ötlet! Én zongorázok, te tékvándózol, Lara Jean meg csak...

– Nézi – fejezem be a mondatot.

– Azt akartam mondani: fogadja a vendégeket, de tégy, akarsz!

Nem válaszolok.

Később tévét nézünk, és Kitty összegömbölyödve elalszik, mint egy kiscica. Margot fel akarja kelteni, hogy feküdjön le, de nem hagyom. Betakarom egy ágytakaróval.

– Segítesz meggyőzni apát, hogy vegyen Kittynek egy kiskutyát karácsonyra? – kérdem.

– A kiskutyákkal annyi gond van – berzenkedik Margot. – Az embernek mindennap ezerszer ki kell engednie pisilni, és folyamatosan hullik a szőre. Soha többé nem vehetünk fel fekete nadrágot. És különben is, ki fogja sétáltatni, etetni, gondozni?

– Kitty. Én pedig segítek neki.

– Kitty még nem áll készen ilyen nagy feladatra. – *Mint ahogy te sem* – közli azzal, ahogy rám néz.

– Kitty sokkal érettebb lett, mióta elmentél. – *Mint ahogy én is.* – Tudtad, hogy ő maga csomagolja az ebédjét? És segít összehajtogatni a tiszta ruhát. A házi feladattal sem kell állandóan nyaggatnom. Magától megcsinálja.

– Tényleg? Le vagyok nyűgözve.

Miért nem képes annyit mondani: *Szép volt, Lara Jean?* Csak ennyit. Ha észrevenné végre, milyen sokat tettem a családjáért, amióta elment. De nem teszi.

61.

A SÍTÚRA NAPJÁN APÁM FEL HÉTKOR KITESZ A SULI ELŐTT. Még fel sem kelt a nap; mintha mindennap egyre lassabban pirkadna. Mielőtt kipattanok az autóból, apám előránt egy sapkát a kabátzsebéből. Vastag, világos rózsaszín, kötött sísapka, pomponnal a tetején. A fejembe nyomja, hogy eltakarja a fületem.

– Az előszobaszekrényben találtam. Szerintem anyádé volt. Remekül síelt.

– Tudom. Emlékszem rá.

– Ígérd meg nekem, hogy legalább egyszer lecsúszol a pályán.

– Megígérem.

– Annyira örülök, hogy elmész! Jót tesz neked, ha új dolgokat is kipróbálsz.

Bátortalanul elmosolyodok. Ha apámnak a legkisebb fogalma lenne arról, mi folyik a sítúrákon, nem lenne ilyen boldog. Ekkor észreveszem Petert és a barátait a különbusz mellett.

– Köszönöm, hogy elhoztál, apa! Holnap este találkozunk! – Csókot nyomok az arcára, és felkapom a táskámat.

– Húzd be a cipzárt a kabátodon! – szól még utánam.

Engedelmeskedem, és integetek, amikor elhajt. Szemben a parkolóban Peter Genevieve-vel beszélget. Peter mond valamit, amivel megnevetteti Gent. Majd észrevesz, és int, hogy menjek oda hozzá. Genevieve elsétál mellőle, és a kezében lévő jegyzetömbbe temetkezik. Peter lesegíti a táskát a vállamról.

– Beteszem a buszba – ajánlkozik.

– Mindjárt megfagyok – mondom, és tényleg vacog a fogam.

Peter magához húz, és szorosan átölel.

– Majd én átmelegítelek. – Felnézek rá, és azt gondolom, *milyen szentimentális*, de az ő figyelme másra irányul. Genevieve-et követi a szemével. Az arcát a nyakamba fúrja, de kibújok az öleléséből.

– Mi bajod van? – kérdi.

– Semmi.

Ms. Davenport és White tanár úr végignézi a gyerekek táskáját – Ms. Davenport a lányokét, White tanár úr a fiúkét.

– Mit keresnek? – nézek Peterre.

– Alkoholt.

Gyorsan előveszem a telefonom, és üzenek Chrisnek:
Ne hozz alkoholt! Ellenőriznek.

Semmi válasz.

Ébren vagy??

Ébresztő!

Ám ekkor Chris édesanyjának autója gördül be a parkolóba, és Chris kászálódik ki az első ülésről. Úgy fest, mint aki épp az imént ébredt.

Micsoda megkönnyebbülés! Peter annyit beszélgethet Genevieve-vel, amennyit csak akar; én majd Chris mellé ülök, és együtt eszegetjük a finomságokat, amiket csomagoltam. Hoztam epres gumicukrot, wasabis borsót, Chris kedvencét, és Pocky rudacskákat.

– Chris is jön? – hördül fel Peter.

Nem foglalkozom vele. Boldogan integetek Chrisnek.

Genevieve a busz mellett áll, és az utaslistát nézegeti, amikor kiszúrja Christ. Fenyegesítő képet vág. Rögtön odamasírozik hozzá és ráförmed:

– Nem jelentkeztél!

Odarohanok Chrishez, és támogatóan mellé állok.

– Múlt héten bemondta a sulirádió, hogy még mindig van szabad hely – mondom bátortalanul.

– Igen, amire jelentkezni kell. Sajnálom, de Chrissy nem jöhet, ha nem jelentkezett előre, és nem fizetett előleget – csóválja a fejét Gen.

Összerezzenek. Chris gyűlöli, ha „Chrissynek” szólítják. Mindig is gyűlölte. Onnantól, hogy bekerült a gimibe, mindenki Chrisnek hívja, kivéve Genevieve-et és a nagymamájukat.

Peter egyszer csak mellettem terem.

– Mi folyik itt? – kérdezi.

Genevieve összefonja a karját és öntudatosan kijelenti:

– Chrissy nem jelentkezett a sítúrára, úgyhogy nagyon sajnálom, de nem jöhet.

Rajtam kezd eluralkodni a pánik, miközben Chris önelégülten vigyorog, és egy szót sem szól.

– Gen, hadd jöjjön! – grimaszol Peter. – Ki nem szarja le, ha nem jelentkezett?

Gen elvörösödik mérgében.

– Nem én hozom a szabályokat, Peter! Szerinted akkor nem is kéne fizetnie? Mit gondolsz, igazságos lenne a többiekkel szemben?

– Ó, már szoltam Davenportnak, és ő azt mondta: rendben van – szólal meg végre Chris. – Milyen kár, Gen! – Közben Genevieve-re csücsörít.

– Rendben, engem nem érdekel! – Genevieve sarkon fordul, és Mr. Davenport felé indul.

Chris vigyorogva követi a szemével. Megrángatom a kabátja ujját.

– Miért nem mondtad az elején? – faggatom.

– Természetesen azért, mert így sokkal mulatságosabb. – Chris átöleli a vállam. – Izgalmas hétvégénk lesz, Covey!

– Ugye nem hoztál alkoholt? – suttogom idegesen. – Ellenőrzik a táskákat.

– Miattam ne aggódj! Megoldottam.

Amikor gyanakvóan nézek rá, visszasúgja:

– Samponosflakon tequilával töltve, a táskám alján.

– Remélem, előtte alaposan kimostad! Meg is betegedhetsz tőle!

A lelki szemeim előtt megjelenik Chris, ahogy a haverjaival habos tequilát kortyolgat, majd kórházba kell vinni őket, hogy kimossák a gyomrukat.

Chris összeborzolja a hajam.

– Ó, Lara Jean!

Sorban felszállunk a buszra. Peter középtájon becsúszik az egyik kettes ülésre, de elmegyek mellette.

– Hé! – szól utánam megrökönyödve. – Nem ülsz ide mellém?

– Chris mellé ülök. – Továbbindulok, de Peter elkapja a karom.

– Lara Jean! Viccelsz? Mellém kell ülnöd! – Körbenéz, hogy hallja-e valaki. – A *barátnőm* vagy!

Lerázom a kezét.

– Nemsokára úgyis szakítunk, nem igaz? Tegyük akkor élethűbbé!

Amikor lehuppanok a mellette lévő ülésre, Chris rosszállóan csóválja a fejét.

– Mi van? Nem hagyhatom, hogy egyedül ülj. Miattam jöttél el. – Kinyitom a táskám, hogy megmutassam neki a rágcslálnivalókat. – Látod? A kedvenceidet csomagoltam. Mit szeretnél előbb? Gumicukor vagy Pocky?

– Még nincs is reggel – nyűgösködik. – Na jó! Gumicukor.

Mosolyogva nyitom ki a zacskót.

– Vegyél, amennyit csak akarsz!

Lelohad a mosoly az arcomról, amikor meglátom Genevieve-t amint felszáll a buszra, és egyenesen a Peter melletti üres helyre telepszik le.

– Ez a te műved – jelenti ki Chris.

– Miattad! – Ami nem igaz, legalábbis nem teljesen. Lehel, hogy csak belefáradtam ebbe az egészbe. Hogy valakinek a színlelt barátnője legyek.

Chris nyújtózkodik egy nagyot.

– Tudom, hogy nem vagy az a harcos típus, de a helyedben óvatos lennék. Az unokatesóm egy ragadozó.

Beletömök egy gumicukrot a számba, rágom egy darabig, de alig bírom lenyelni. Figyelem, ahogy Genevieve Peter fülébe súg valamit. Chris a vállamra hajtja a fejét, és azon nyomban elalszik.

A ház pontosan olyan, amilyennek Peter leírta: hatalmas kandalló, medvebőr szőnyegek, kellemes zugok. Kint esik a hó; csendesen szálingóznak a hópelyhek. Chrisnek jókedve támad. A buszúton, amikor felébredt, flörtölni kezdett Charlie Blancharddal, aki megígérte neki, hogy kiviszi a feketegyémánt-pályára. És akkora szerencsénk van, hogy kétágyas szobát kaptunk, mert a többi lány mind háromágyasba jelentkezett.

Chris snowboardozni ment Charlie-val. Engem is hívott, de köszönettel elutasítottam. Régen, egyszer megpróbáltam Margot-val snowboardozni, de az lett a vége, hogy egész álló nap egymást kergettük – egymásra vártunk, és egymást kerestük.

Ha Peter elhívna snowboardozni, azt hiszem, vele elmennék, ám esze ágában sincs, és különben is megéheztem, úgyhogy bemegyek a házba ebédelni.

Ms. Davenportot találom odabent. A mobiltelefonját nézegeti, és egy tányér levest kanalaz. Fiatal, de idősebbnek látszik. Szerintem a nagy feneke és az erős combjai miatt. Nincs férjnél. Chris mesélte, hogy egyszer látta, amikor a Waffle House előtt veszekedett egy fickóval, úgyhogy biztos van barátja.

Amikor észreveszi, hogy egyedül eszem a szendvicsemet a kandalló előtt, int, hogy csatlakozzak hozzá. Odamegyek az asztalához, és leülök vele szemben. Szívesebben ennék egymagamban, miközben olvasok, de most nincs más választásom.

– Egész hétvégén a házban kell maradnia, vagy kimehet majd síelni is? – kérdezem tőle.

– Hivatalosan enyém a ház – törli meg a szája sarkát. – White tanár úr ügyel a pályákon.

– Nem hangzik túl igazságosnak.

– Nem bánom. Igazából szeretek idebent üldögdélni. Olyan békés. Különben is kell itt lennie valakinek, ha vészhelyzet adódik.

Újabb kanál leves következik. – És veled mi a helyzet, Lara Jean? Miért nem vagy odakint a többiekkel?

– Nem síelek valami jól – vallom be, és közben elszégyellem magam.

– Tényleg? Azt hallottam, Kavinsky nagyon jól snowboardozik. Meg kéne kérned, hogy tanítson meg! Ti ketten jártok, nem?

Ms. Davenport imádja, ha beleláthat a diákok között zajló drámákba. Ő ezt úgy nevezi: „résen van”, de igazából egyszerűen szeret pletykálkodni. Ha az ember nyit felé, szeret jó mélyre leásni és mások szennyesében turkálni. Tudom, hogy Genevieve-vel közeli kapcsolatban állnak.

Hirtelen bevillan, ahogy Genevieve és Peter összedugták a fejüket a buszon, és összeszorul a szívem. A szerződést még nem érvénytelenítettük. Miért kellene hagynom, hogy akár csak egy másodperccel korábban is visszaszerezze tőlem?

– De igen. Együtt vagyunk – jelenetem ki, majd felállok. Mégis inkább kimegyek a pályára.

FELRÁNGATOM MAGAMRA MARGOT RÓZSZASZÍN SÍRUHÁJÁT, a fejembe nyomom a sapkát, és úgy érzem magam, mint valami húsvéti finomság – egy epres pillecukor. Miközben a sítalpakkal szerencsétlenkedek, elsétál mellettem egy csapat lány a suliból, olyan csinos sínadrágokban, amik jóganadrágnak is elmennének. Még soha életemben nem láttam ilyet.

Mindig azt gondolom, milyen jó lenne síelni, de amint kiérek a sípályára, rájövök, hogy jaj, mennyire utálok ezt. A többiek, kivétel nélkül, a feketegyémánt-pályán csúsznak le, míg én a zöld kör, azaz a nyuszipályát választom. Lassan szlalomozok lefelé, miközben kiskölykök húznak el mellettem. Képtelen vagyok a pályára figyelni, mert folyamatosan attól rettegek, hogy elsodornak. Úgy száguldoznak, mintha az olimpián lennének. Van, akinek még síbot sincs a kezében. Épp, mint Kitty. Ő is nyugodtan lecsúszhatna a feketegyémánt-pályán. Apám és ő imád síelni. Margot is, bár mostanában mindig a snowboardozást választja.

A szemem egyfolytában Petert keresi, de nem látom, és már kezdem kissé magányosnak érezni magam idekint.

Azt latolgom éppen, hogy mégiscsak ki kellene próbálnom a közepes nehézségű pályát, amikor észreveszem Petert és a barátait, hónuk alatt a snowboardokkal. Genevieve nincs sehol.

– Peter! – kiabálok megkönnyebbülve.

Ám ő elfordítja a fejét és továbbmegy, pedig szerintem biztosan látott.

Huh!

Észrevett. Tudom, hogy észrevett.

Vacsora után Chris rögtön kimegy snowboardozni. Azt állítja a száguldás rabul ejtette. A szobánkba indulok, amikor ismét Peterbe botlok, aki fürdőnadrágban és kapucnis felsőben igyekszik valahová. Gabe és Darrell is vele van. A nyakukban törülköző.

– Szia, Large! – üdvözl Gabe, és játékosan felém csap a törülközőjével. – Merre jártál egész nap?

– Itt is, ott is. – Peterre pillantok, de kerüli a tekintetemet. – Láttalak benneteket odakint.

– Akkor miért nem kiabáltál? – érdeklődik Darrell. – Meg akartam mutatni neked néhány trükköt.

– Ami azt illeti, kiáltoztam Peter nevét, de gyanítom, nem hallotta – mondom incselkedve.

Peter végre rám néz.

– Nem hallottam. – A hangja rideg és kimért, és ez annyira nem jellemző rá, hogy a mosoly lehervad az arcomról.

Gabe és Darrell összenéz, mintha azt mondanák: *hajaj!*, majd Gabe odaszól Peternek:

– A jakuzziban leszünk.

Peterrel ott állunk a hallban, és egyikünk sem szól egy szót sem.

– Haragszol rám? – kérdezem végül.

– Miért haragudnék?

Majd ismét elhallgatunk.

– Az a helyzet, hogy miattad jöttem el erre az útra – szólalok meg végül. – A legkevesebb, hogy legalább szóba állj velem.

– A legkevesebb, hogy legalább mellém ülj a buszon! – fakad ki végre.

Leesik az állam.

– Tényleg azért vagy ilyen dühös rám, mert nem ültem melléd a buszon?

Peter ingerülten fújtat.

– Lara Jean! Amikor az ember jár valakivel, akkor... vannak dolgok, amiket egyszerűen meg kell tennie. Rendben? Például azt, hogy a másik mellé ül egy iskolai kiránduláson. Ennyit igazán el lehet várni.

– Nem értem, miért csinálsz ekkora ügyet ebből – nézek rá kiakadva. Hogy hozhatja ki a sodrából egy ilyen semmiség?

– Felejtsd el! – Sarkon fordul, mint aki menni készül, de elkapom a pulóvere ujját. Nem akarok veszekedni. Szeretném jól érezni magam vele, mint általában. Szeretném, ha legalább a barátság megmaradna köztünk. Különösen most, hogy ez az egész a végéhez közeledik.

– Ne csináld! Ne haragudj! Nem fogtam fel, hogy ez ilyen sokat jelent neked. Esküszöm, melléd ülök a hazafelé úton, rendben?

– De megérted, mi akasztott ki ennyire? – biggyeszti le a száját.

– Aha – bólintok.

– Akkor felejtsük el! De azt tudnod kell, hogy lecsúsztal a mokka cukros fánkról.

Ismét leesik az állam.

– Honnan vettél fánkot? Azt hittem, a bolt nem nyit ki ilyen korán.

– Tegnap este még elszaladtam venni, kimondottan a buszútra. Neked meg nekem.

Nahát! Le vagyok nyűgözve.

– És maradt belőle?

– Nem. Mindet befaltam.

Olyan önelégülten néz rám, hogy viccesen megrángatom a pulcsija madzagját.

– Te zabagép! – mondom kedvesen.

Peter elkapja a kezemet.

– Akarsz valami vicceset hallani? – kérdezi.

– Mit?

– Azt hiszem, kezdelek megkedvelni.

Teljesen megdermedek. Majd elhúzom a kezem, és a hajamat lófarokba rendezem. Hirtelen eszembe jut, hogy nincs is nálam hajgumi. A szívem hevesen ver, és közben képtelen vagyok gondolkodni.

– Ne szívass! – nyögöm ki végül.

– Nem szívatlak. Szerinted miért csókoltalak meg hetedikben McClarenénél? Miattad mentem el abba a buliba. Mindig is tetszettél.

Elönt a forróság.

– A furcsaságom?

Peter bevillantja a tökéletes mosolyát.

– Na és? Úgy tűnik, szeretem a furcsaságot.

Ekkor közelebb hajol.

– De nem vagy még mindig szerelmes Genevieve-be?
– csúszik ki a számon.

Peter összehúzza a szemöldökét.

– Miért kell neked állandóan előhozakodnod Gennel?

– Én kettőnkéről próbálok beszélni, de te folyamatosan őt emlegeted. Igen, Gennek és nekem van közös múltunk. Mindig is érdekelni fog, hogy mennek a dolgai. De most... téged szeretlek.

Az emberek ki-be járnak mellettünk; egy srác a suliból megpaskolja Peter vállát.

– Mizu?

Amint elmegy, Peter várakozóan néz rám.

– És te mit mondasz erre? – Azt várja, hogy igent mondjak.

Szeretnék igent mondani, de közben nem akarok olyan fiúval lenni, akinek a szíve másé. Életemben először az első akarok lenni.

– Lehet, hogy azt gondolod, engem szeretsz, de ha tényleg így lenne, akkor már nem szeretnéd őt.

Peter megrázza a fejét.

– Annak, ami Gen és köztem van, semmi köze ahhoz, ami közted és köztem van – jelenti ki.

– Hogyan lehetne ez igaz, ha mindez – már az első perctől fogva Genevieve miatt volt?

– Ez nem sportszerű! – tiltakozik. – Amikor elkezdtek ezt a dolgot, te Sandersonba voltál szerelmes.

– De már nem vagyok – nyelek egy nagyot. – Viszont te még mindig szereted Genevieve-et.

Peter dühösen hátrébb lép, és a hajába túr.

– Te jó ég! Mi miatt hiszed magad ennyire okosnak? Egész életedben őt srácba voltál szerelmes. Az egyik meleg, a másik Indianában vagy Montanában, vagy mit tudom én, hol él, McClaren elköltözött, mielőtt bármi történhetett volna, Sanderson pedig a nővéreddel járt. Na meg itt vagyok én. Áruld el, mi a közös bennünk! Mi a közös nevező?

Érzem, hogy elvörösödök.

– Ez nem sportszerű!

Peter egész közelről vágja az arcomba.

– Csak olyan srácokba vagy szerelmes, akikkel nincs esélyed, mert félsz! Mitől félsz ennyire?

Hátrálni kezdek, amíg a falnak nem ütközök.

– Nem félek semmitől!

– Nem a frászt nem! Inkább álmokat kergetsz, mint hogy egy hús-vér emberrel legyél!

– Te csak azért vagy ilyen dühös, mert nem estem hasra attól, hogy a nagy Peter Kavinsky kijelentette: szerelmes belém. Igazából a hatalmas egodnak fáj!

Peter szeme szikrákat szór.

– Hé, nagyon sajnálom, hogy nem csöngettem be hozzád virágcsokorral, és nem mondtam, hogy örökké foglak szeretni, de tudod mit, Lara Jean, az élet nem erről szól. Ideje már felnőned!

Ennyi. Miért kellene ezt tovább hallgatnom? Sarkon fordulok és elviharzok.

– Érezd jól magad a jakuzziban! – kiáltom még utána.

– Mindig jól érzem magam – szól vissza.

Remegek.

Igaz lehet? Peternek igaza lehet?

A szobámban bebújok a meleg pizsamámba, és felveszem a meleg zoknit. Meg sem mosakszom, csak lekapcsolom a villanyt, és bemászok az ágyba. De álom nem jön a szememre. Akárhányszor lehunyom a szemem, Peter arcát látom magam előtt.

Hogy mondhat ilyet, hogy ideje felnőnöm? Mit tud ő egyáltalán? Mintha ő maga már felnőtt volna!

Viszont... lehet igazság abban, amit rólam mondott? Csak az olyan fiúkba szeretek bele, akiket nem kaphatok meg? Peterről mindig is tudtam, hogy elérhetetlen számomra. Tisztában voltam vele, hogy másé. De ma este bevallotta, hogy szeret. Kimondta azt, amire mindig is vágytam. Akkor miért voltam képtelen kimondani, hogy én is szeretem, amikor végre itt volt az alkalom? Hiszen szeretem. Viszontszeretem, semmi kétség. Melyik lány ne viszonzná Peter Kavinsky szerelmét, aki a legjóképűbb srác, akit valaha is ismertem? És most, hogy tényleg megismertem, tudom, hogy sokkal több ennél.

Nem akarok félni többé! Bátor akarok lenni! Azt akarom... hogy végre elkezdődjön az életem! Szerelmes akarok lenni egy olyan fiúba, aki viszontszeret!

Mielőtt meggyőzném magam az ellenkezőjéről, felkapom a tollkabátomat, a zsebembe csúsztatom a szobakulcsom, és elindulok a jacuzzi felé.

63.

A JAKUZZI A FŐÉPÜLET MÖGÖTT, az erdőben megbújva, egy faemelvényen található. Kifelé menet vizes hajú fiúkkal és lányokkal találkozom, akik a szobájuk felé igyekeznek a takarodó előtt. A takarodó tizenegykor van, és már majdnem háromnegyed tizenegy. Nem sok időm maradt. Remélem, Petert még kint találom. Összeszedem minden bátorságomat. Felgyorsítom a lépteimet, és egyből meg is pillantom. Egyedül ül a forró vízben, hátrahajtott fejvel, csukott szemmel.

– Szia! – mondom, és a hangom visszhangzik az erdőben. Kipattan a szeme. Idegesen felkapja a fejét.

– Lara Jean! Mit keresel itt?

– Látni akartalak – zihálom. Kibújok a csizmámból és a zoknimból. Remeg a kezem, de nem a hideg miatt, hanem azért, mert rettenetesen izgulok.

– Hé! Mit csinálsz? – Peter úgy néz rám, mintha nem lennék normális.

– Beszállok! – Borzongva leveszem a kabátom, és a padra terítem. Gőz száll fel a vízből. Beledugom a lábam, és leülök a jakuzzi szélére. Forróbb, mint egy fürdő, de kellemes. Peter még mindig gyanakodva méreget. A szívem majd kiugrik a helyéből; nehezemre esik a szemébe nézni. Még soha életemben nem féltem ennyire.

– Az a dolog, amit korábban felvetettél... meghökkentett, és nem tudtam, mit feleljek rá. De... izé, én is szeretlek. – Olyan esetlen és bizonytalan a hangom, hogy szeretném újrakezdeni, kimérten és magabiztosan elismételni. Újra próbálkozom, immár hangosan. – Szeretlek, Peter.

Peter nagyot pislog, és hirtelen olyan kisfiúsnak tűnik.

– Nem értelek benneteket, lányokat! Azt hittem, valamennyire megismertelek, de akkor... akkor...

– Akkor? – Visszatartom a lélegzetemet, olyan feszülten várom, hogyan fejezi be a mondatot. Ideges vagyok, nagyokat nyelek, és közben félek, hogy Peter meghallja. A légzésem, de még a szívverésem is túl hangosnak tűnik.

Olyan mereven néz rám, hogy kitágulnak a pupillái. Mintha most látna életében először.

– Akkor hirtelen nem tudok semmit.

Eláll a lélegzetem, amikor kimondja: „nem tudok semmit”. Ennyire elrontottam volna mindent, hogy nem tud semmit? Nem lehet vége most, hogy végre összeszedtem a bátorságomat. Nem hagyhatom. A szívem hevesen ver, amint közelebb húzódok hozzá. Előrehajolok, és a számat a szájára szorítom. Érzem, ahogy a meglepetéstől összerezzen, majd visszacsókol. A szája lágyan szétnyílik, és puhán, finoman viszonzza a csókot. Először félénk vagyok, de ahogy a kezében tartja a tarkómat, és megnyugtatóan simogatja a hajam, a bátortalanságom elillan. Jó, hogy ülök, mert annyira remeg a lábam, hogy nem tartana meg.

Behúz maga mellé a jakuzziba; a pizsamám csuromvizes lesz, de nem bánom. Semmit sem bánok. Elképzelni sem tudtam, hogy egy csók ilyen finom lehet.

A karomat szorosan magam mellett tartom, hogy a vízsugár ne emelje fel a felsőmet. Peter a kezében tartja az arcom, és még mindig csókol.

– Jól vagy? – suttogja. Olyan más a hangja: durva, sürgető, és valahogy sebezhető. Egyáltalán nem annak a Peternek a hangja, akit én ismertem – egyáltalán nem hízelgő, unott vagy szórakozott. Abból, ahogy most rám néz, világos számomra, hogy bármit megtenne értem, s ettől különös erőt érzek magamban.

Átölelem a nyakát. Magamba szívom a bőre kissé klóros illatát, a medence, a nyár, a vakáció szagát. Ez nem olyan, mint a filmekben. Jobb, mert valódi.

– Simogasd a hajam! – kérem, mire lágyan elmosolyodik.

Hozzásimulok és megcsókolom. Beletúr a hajamba, ami olyan boldogsággal tölt el, hogy nem tudok rendesen gondolkodni. Végigsimítom a hátát, amitől megborzong, és még jobban magához húz. Egy fiú háta annyira más, mint egy lányé: valahogy sokkal izmosabb és erősebb.

– Már takarodó van – súgja két csók között. – Be kéne mennünk.

– Nem akarok – mondom. Semmi mást nem szeretnék, csak itt maradni Peterrel ebben a pillanatban.

– Én sem, viszont bajba se akarok kerülni. – Aggodalom ül ki az arcára, s ettől olyan aranyos.

A kézfejemmel lágyan végigsimítom az arcát. Sima és bársonyos. Olyan szép, hogy órákig el tudnám nézegetni.

Majd felállok, és azon nyomban dideregni kezdek. Kicsavarom a vizet a pizsamámból, mire Peter kiugrik a jakuzziból, és a törülközőjét a vállamra teríti. Felém nyújtja a kezét, hogy segítsen kiszállni. Hangosan vacogok. Igyekszik gyorsan megtörölni a lábam, hogy fel tudjam venni a zoknim és a csizmám. Végül rám teríti a kabátomat, és összehúzza a cipzárt.

Visszarohanunk a házba. Mielőtt elválnánk egymástól, és ő elindulna a fiúk, én pedig a lányok szobái felé, még egyszer utoljára megcsókolom, és úgy érzem magam, mintha a föld felett lebegnék.

64.

AMIKOR MÁSNAP REGGEL meglátom a busz mellett a lacrosse-os barátaik társaságában, először bátortalanul érzem magam, de amint Peter észrevesz, és széles mosoly ül ki az arcára, megnyugszom.

– Gyere ide, Covey! – kiáltja felém. Odaballagok hozzá, és ő átölel. – Ugye mellém ülsz? – súgja a fülemben.

Bólintok.

Amint felszállunk a buszra, valaki fülsértően füttyent. Mintha mindenki minket bámulna. Először azt gondolom, csak a képzeletem játszik velem, de ekkor meglátom Genevieve-et, aki mereven bámul, és közben Emily Nussbaummal sugdolózik. A hideg futkos tőle a hátamon.

– Genevieve folyamatosan engem néz – suttogom Peter fülébe.

– Csak mert furcsán aranyos vagy – nyugtat meg. Átöleli a vállamat és pusztit nyom az arcomra. Teljesen elfeledkezem Genevieve-ről.

Peterrel a busz középtáján ülünk le, Gabe-bel és a lacrosse-os fiúkkal együtt. Odaintek Chrisnek, hogy csatlakozzon hozzánk, de ő jól elvan Charlie Blancharddal. Nem volt még alkalmam mesélni neki a múlt éjszakáról. Amikor visszaértem a szobánkba, ő már az igazak álmát aludta. Ma reggel mindketten elaludtunk, és rohannunk kellett. Majd később. Most jó érzéssel tölt el, hogy Peterrel van egy közös titkunk.

A hegyről lefelé menet megkínálom a fiúkat a Pocky rudacskákkal, és egy heves Uno-csatára is sor kerül.

Az első óra után megállunk egy pihenőnél reggelizni. Eszem egy fahéjas zsemlet, miközben az asztal alatt Peterrel egymás kezét szorongatjuk.

Kimegyek a mosdóba, és ott találom Genevieve-et egyedül, amint szájfényt visz fel a szájára. Bemegyek pisilni, és remélem, hogy már nem lesz ott, mire kijövök, de még mindig a tükör előtt találom. Gyorsan kezet mosok, és indulnék kifelé, de ekkor megszólal.

– Tudtad, hogy amikor kislányok voltunk, mindig arra vágytam, bárcsak én te lennék? – Megdermedek. Genevieve egy kattintással becsukja a szájfényt. – Azt kívántam, bárcsak az apukád az én apukám lenne, és Margot meg Kitty az én testvéreim. Nagyon szerettem átmenni hozzátok. Mindig reménykedtem benne, és azon imádkoztam, hadd aludjak nálatok. Gyűlöltem otthon lenni az apámmal.

– Nem tudtam – felelem tétován. – Én is szerettem nálatok játszani, mert az anyukád nagyon kedves volt velem.

– Nagyon szeretett téged – emlékszik vissza Genevieve.

Minden bátorságomat összeszedve megkérdezem:

– Akkor miért nem barátkoztál velem többé?

Genevieve szeme összesűkül.

– Tényleg nem tudod?

– Tényleg nem.

– Mert hetedikben megcsókoltad Petert. Tisztában voltál vele, hogy tetszik nekem, mégis megcsókoltad. – Megdöbbenek, de Gen tovább folytatja. – Mindig is tudtam, hogy ez a „jókis lány” viselkedés csak egy álca. Nem csoda, hogy te vagy az unokatestvérem legjobb barátnője. Bár Chris legalább nem tagadja, hogy egy lotyó. Nem próbál más lenni.

Az egész testem megfeszül.

– Miről beszélsz?

Felkacag. Megfagy az ereimben a vér, milyen boldognak látszik. Már előre látom, mi következik, és bár próbálom felvértetni magam a szavai ellen, erre nem lehet felkészülni.

– Arról beszélek, hogy tegnap éjjel szexeltél Peterrel a jakuzziban.

Kikapcsol az agyam. Mintha elsötétülne előttem a világ. A lábam remegni kezd. Hozza valaki gyorsan a repülőst, különben elájulok!

Forog velem minden.

– Ki mondta ezt neked? – nyögöm ki nagy nehezen.

– Ki terjeszti ezt?

Genevieve oldalra hajtja a fejét.

– Mindenki?

– De... mi nem is...

– Sajnálom, de ez annyira gusztustalan! Úgy értem, egy *nyilvános* jakuzziban szexelni olyan... – Viszolyogva megborzong. – Csak a jóisten tudja, mi lebeg most abban a vízben. *Családok* is használják, Lara Jean. Lehet, hogy éppen a pillanatban is ülnek benne gyerekek.

Könnyek szöknek a szemembe.

– Csak csókolóztunk. Nem tudom, miért állítana bárki bármi mást.

– Hát, mert Peter esetleg ugyanezt állítja?

Megdermedek. Nem igaz. Ez nem lehet igaz.

– És most mindenki isteníti, amiért tegnap éjjel, a jakuzziban rávette az édes kis Lara Jeant. Csak hogy tudd: az egyetlen ok, hogy Peter egyáltalán randizott veled, az, hogy engem féltékennyé tegyen. Az önérzete nem bírta elviselni, hogy dobtam egy idősebb srác miatt. Használt téged. És a szex csak hab volt a tortán. De mindig rohant hozzám, amikor csak felhívtam. Tudod, miért? Mert szeret engem. Soha, senkit nem fog úgy szeretni, mint engem. – Akármilyen is ül ki ekkor az

arcomra, az boldogsággal tölti el, mert mosolyogva hozzáteszi: – És most, hogy Blake-kel vége... nos, majd meglátjuk, nemde?

Kábultan állok, miközben Genevieve a haját rendezgeti a tükörben.

– De ne aggódj! Most, hogy egy lotyó lettél, rengetegen fognak sorban állni az ajtód előtt – egyetlen éjszaka erejéig!

Kimenekülök. Ki a mosdóból, a pihenőből, vissza a buszra, és a helyemen zokogok.

65.

AZ EMBEREK ELKEZDENEK VISSZASZÁLLINGÓZNI A BUSZRA. Érzem magamon a tekinteteket, úgyhogy inkább kifelé bámulok az ablakon. A párás üvegre rajzolgatok.

Chris huppan le mellém. Halkan a fülembe súgja:

– Hát, épp most hallottam valami nagyon bizarr dolgot.

– Mit hallottál? – kérdezem tompán. – Hogy Peterrel tegnap éjjel a jakuzziban szexeltünk?

– Te jó ég! Tán csak nem? Jól vagy?

A mellkasomban szorítást érzek. Nem sok választ el attól, hogy újra zokogni kezdjek.

Lehunyam a szemem.

– Nem volt köztünk szex. Ki mondta ezt neked?

– Charlie.

Peter közben elindul felénk a buszon. Megáll mellettünk.

– Hé, miért nem jöttél vissza az asztalhoz? Minden oké? – Közel hajol, és aggódva fürkészi az arcomat.

– Mindenki arról beszél, hogy tegnap éjjel szexeltünk a jakuzziban – közlöm vele nagyon halkan.

Peter felhőrdül.

– Mindenki törődjön a maga dolgával! – Egyáltalán nem tűnik meglepettnek.

– Szóval te már tudtad?

– A srácok reggel kérdezgettek.

– De... honnan vették ezt egyáltalán? – Úgy érzem, mindjárt elhányom magam.

Peter megvonja a vállát.

– Nem tudom, lehet, hogy valaki látott minket. De mit számít? Nem is igaz!

Összeszorítom a számat. Nem sírhatom el magam, mert ha sírva fakadok, soha nem fogom tudni abbahagyni. Mindenki szeme láttára, egész hazafelé úton böögök majd. Ezt nem engedhetem meg. Elnézek Peter válla fölött.

– Nem értem. Miért rám haragszol? – Látszik, hogy meg van zavarodva.

Peter mögött egyre többen várják, hogy a helyükre mehessenek.

– Elállod az utat – mondom szárazon.

– Chris, visszaülhetek a helyemre? – kérdezi Peter.

Chris rám néz, mire megrázom a fejem.

– Most én ülök itt, Kavinsky.

– Ne csináld, Lara Jean! – kiált fel Peter, és megérinti a vállam.

Elhúzódom tőle. Tátva marad a szája. Mindenki minket néz, sutyorog és kuncog. Peter körbepillant és elvörösödik, majd továbbmegy a buszban.

– Jól vagy? – kérdi tőlem Chris.

– Nem. Nem igazán. – Érzem, hogy a szemem ismét megtelik könnyel.

– Egy lányról mindig másképp vélekednek – sóhajtja.

– A pasiknak mindent szabad. Biztos vagyok benne, hogy a srácok gratuláltak neki, és elismerően hátba veregették, amiért ekkora csődör.

– Szerinted ő mondta el a többieknek? – szipogom.

– Ki tudja?

Egy könnycsepp gördül végig az arcomon, és Chris letörli a pulóvere ujjával.

– Lehet, hogy nem ő volt, de ez nem sokat jelent, Lara Jean, mert még ha nem is tőle indult el a pletyka, kétlem, hogy helytelenítette volna. Ha érted, mire célzok.

Megrázom a fejem.

– Úgy értem, biztos vagyok benne, hogy tagadta – egy tenyérbemászó vigyorral a képén. Ami a Peter típusú srácokra jellemző. Szeretnek nagyon férfiasnak tűnni, hogy az összes többi fickó nagyra tartsa őket. Az ő jó híre fontosabb számára, mint a tiéd – teszi hozzá még keserűen. Szomorúan csóválja a fejét. – Már mindegy! Ami megtörtént, megtörtént. Emelt fővel kell járnod, és úgy kell tenned, mint akit rohadtul nem érdekel ez az egész.

Bólintok, de könnyecseppek gyülekeznek a szemem sarkában.

– Én mondom neked, ez a srác nem ér annyit. Hadd legyen Gené! – Chris összeborzolja a hajamat. – Különb is, mi más választásod van?

Genevieve száll fel a buszra utolsóként. Gyorsan kihúzom magam, megtörlöm a szemem, és összefonom a karom. Ám ő nem megy egyenesen a helyére. Megáll Bethy Morgan mellett, és a fülébe súg valamit. Bethynek tátva marad a szája, majd hirtelen megfordul – és a képembe bámul.

Édes istenem!

Chrisszel követjük a tekintetünkkel, ahogy sorról sorra sétál.

– Ribanc! – fújtat Chris.

Könnyek égetik a szemem.

– Most alszom egyet – nyöszörgök, és a fejemet Chris vállára hajtom. Csorognak a könnyeim, és ő szorosan magához ölel.

MARGOT ÉS KITTY VÁR A SULI ELŐTT. Kérdezősködnek, milyen volt, és hogy végig a nyuszi pályán csúsztam-e. Igyekszem felszabadultnak látszani; még egy történetet is kitalálok arról, milyen ügyesen lesiklottam a kék kör pályán.

– Minden rendben van? – kérdi Margot szelíden.

Tétovázok. Margot mindig tudja, mikor nem mondok igazat.

– Aha. Csak elfáradtam. Chrisszel sokáig dumáltunk az éjjel.

– Aludj egyet, amint hazaérünk! – tanácsolja Margot.

Berregni kezd a telefonom. Rápillantok. Üzenet Petertől.

Tudunk beszélni?

Kikapcsolom.

– Lehet, hogy az egész téli szünetet végigalszom – dőlök hátra. Hála istennek, téli szünet van, így még legalább tíz napig nem kell bemennem a suliba, és nem kell az emberek szemébe néznem. Lehet, hogy vissza sem megyek többé. Talán rá tudom venni apámat, hogy magántanuló lehessenek.

Amikor apa és Kitty elmegy aludni, Margot-val nekiállunk ajándékokat csomagolni a nappaliban. Közben Margot-ban ismét felmerül a karácsony utánra tervezett hangverseny ötlete. Már reméltem, hogy kimegy a fejből, de Margot soha nem felejt el semmit.

– Karácsony utáni, szilveszter előtti buli lenne – jelenti ki, miközben masnit köt Kitty ajándékára, amit apától fog kapni.

– Szerintem az túl késő – jegyzem meg, és óvatosan levágok egy ívet a hintalovas csomagolópapírból, amiből

szeretnék megmenteni egy darabkát a Margot-nak készülő album egyik háttéroldalának. Már szinte teljesen kész van. – Senki sem fog eljönni.

– Dehogynem! Már olyan régen nem rendeztünk ilyet, és régen rengetegen jöttek. – Margot feláll, és előveszi anyja régi szakácskönyveit. A kisasztalon szétteríti őket. – Ne légy ünneprontó! Szerintem ez egy olyan hagyomány, amit újra kellene élesztünk Kitty miatt.

Vágok egy csíkot a vastag zöld szalagból. Talán pont ez a parti segít abban, hogy elterelje a gondolataimat.

– Keressük meg azt a mediterrán csirkés tálát, amit anyja szokott készíteni. A mézes-joghurtos öntettel a tetején.

– Tényleg! És emlékszel még a kaviármártásra? Azt mindenki imádta. Azt is elkészíthetnénk! Sajtos rúddal vagy sajtos puffasztott kukoricával?

– Sajtos puffasztott kukoricával – vágom rá. Margot olyan izgatottan lapozgatja a könyveket, hogy még a jelenlegi önsajnálatom ellenére sem tagadhatom meg ezt tőle.

Kimegy a konyhába papírért és tollért, és írni kezdi.

– Tehát csirkés tál, kaviármártás, sajtos puffasztott kukorica, puncs... Süthetnénk valamilyen sütit vagy brownie-t. Az össze, szomszédot áthívjuk: Josht és a szüleit, Shahékat, Ms. Rothschildot. A barátaid közül kit szeretnél meghívni? Christ?

Megrázom a fejem.

– Chris rokonokhoz utazik Boca Ratonba.

– És mi a helyzet Peterrel? Elhozhatná az édesanyját. Van egy öccse is, ugye? – Margot próbálkozik.

– Petert hagyjuk! – mondom.

A homlokát ráncolja, és felnéz a listából.

– Történt valami a sítúrán?

– Nem! Semmi nem történt! – vágom rá túl gyorsan.

– Akkor miért hagyjuk? Szeretném jobban megismerni, Lara Jean.

– Szerintem ő sem lesz akkor itthon. – Látom, hogy Margot nem hisz nekem, de nem erőlteti tovább a dolgot.

Aznap este szét is küldi a meghívókat, és öten rögtön elfogadják. A megjegyzések között D. néni (aki nem az igazi nagynénénk, hanem anyja egyik legjobb barátnője) azt írja: *Margot, alig várom, hogy újra hallhassam, ahogy apukáddal a Baby, It's Cold Outside című dalt éneklitek!* Ez is a hagyomány része. Margot és apa a *Baby, It's Cold Outside*-ot énekli, én pedig a *Santa Babyt*. Régen mindig végigfeküdtem a zongorán anyám magas sarkú cipőjében és nagyanyám rókastólájában. De idén már nem. Az kizárt!

Amikor másnap reggel Margot megpróbál rávenni, hogy kínáljuk végig a szomszédokat a házi süteményekkel, visszakozok, és fáradtságra hivatkozók. Felmegyek a szobámba, és elvégzem az utolsó simításokat Margot albumán. Közben a *Dirty Dancing* lassú dalait hallgatom, és folyamatosan a telefonomra pillantok, hátha Peter újra üzen. Tőle semmi nem jön, de Josh ír.

Hallottam, mi történt. Jól vagy?

Szóval már Josh is tudja? Még csak nem is a mi évfolyamunkra jár. Már az egész iskola erről beszél?

Visszaírok: *Nem igaz, mire visszaír: Mondanod sem kell – egy pillanatig sem hittem el – ettől könnybe lábad a szemem.*

Margot-val állandóan együtt lógnak, mióta itthon van, de a washingtoni útra – amiről még Josh beszélt – eddig nem került sor.

Valószínűleg azzal teszem a legjobbat, ha a Josh-Margoi oldalt kitépem az albumból.

Sokáig fennmaradok, hátha Peter újra üzen. Azt gondolom magamban, hogy ha ma este felhív vagy üzen, akkor biztosan rám gondol, és talán megbocsátok neki. De egyiket sem teszi.

Hajnali három körül kitörlöm a telefonomból az üzeneteit. Meg a fotóját is, a számát is. Úgy képezem, hogy ha eléggé kitörlöm, akkor olyan lesz, mintha soha meg sem történt volna, és a szívem nem fájna ennyire.

KARÁCSONY REGGEL KITTY – szokása szerint – mindenkit kiver az ágyból, pedig még sötét van odakint, és apa – szokása szerint – gofrit süt. Kizárólag karácsonykor eszünk gofrit, mert abban mindannyian egyetértünk, hogy túl nagy munka előszedni a hozzá való vassütőt, majd letisztítani és visszatenni a helyére, a felső polcra, ahol tartjuk. És különben is, így sokkal különlegesebbnek érezzük az alkalmat.

Egymás után bontjuk ki az ajándékokat, mert úgy tovább tart. Átadom Margot-nak a sálát és az albumot, ami nagyon tetszik neki. Minden egyes oldalon elmereng, megcsodálja a kreativitásomat, a kivágásokat és a háttereket.

– Tökéletes ajándék! – öleli boldogan a szívéhez, amitől hirtelen mintha elillanna a köztünk lévő összes feszültség és rossz érzés. Margot-tól egy világos rózsaszín kasmírpulóvert kapok, egyenesen Skóciából. Felpróbálom a pizsamafelsőmre – csodálatosan puha érzés.

Kitty egy festőkészletet kap tőle, pasztellkrétával és vízfestékekkel, amitől örömeiben hangosan visít. Kitty majmos zoknikat ad Margot-nak. Tőlem egy új kosarat kap a biciklijére, és a hangyafarmot, amire már hónapok óta vágyik. Én egy kötésről szóló könyvet kapok Kittytől.

– Hogy ügyesebb legyél – magyarázza.

Hárman együtt adjuk át apának az ajándékát: egy vastag, skandináv mintás pulcsit, amiben úgy fest, mint egy északi halász. Egy kicsit nagy neki, de ő kitart amellett, hogy így szereti. Margot apától egy drága ebook-olvasót kap, Kitty egy biciklis sisakot, rajta a nevével (Katherine és nem Kitty), én pedig a Linden & White ajándékutalványát.

– Szerettem volna megvenni neked azt az aranymedált, ami annyira tetszett neked, de már elvitték – mondja. – Biztos vagyok benne, hogy azért találsz majd valami kedvedrevalót.

Felpattanok, és a nyakába ugrok. A meghatottságtól majdnem elsírom magam.

A Mikulás, azaz apa, vicces ajándékokkal is meglep minket, kapunk például zsákban szenet, óriási vízipisztolyokat, ugyanakkor hasznos dolgokat is, mint például sportzoknit, a nyomtatóba tintát és a kedvenc tollaimat. Szerintem a Mikulás is a Costcóban vásárol.

Amikor már mindnyájan kibontottuk az ajándékokat, látom Kitty arcán, hogy csalódott, mert nem kapott kiskutyát, de nem hozza szóba. Magamhoz húzom, és a fülébe súgom:

– Jövő hónapban lesz a születésnapod.

Apa kimegy a konyhába, hogy ellenőrizze a gofrisütő hőfokát, amikor csöngetnek.

– Kinyitnád, Kitty? – kiabálja a konyhából.

Kitty az ajtóhoz megy, kinyitja, majd felsikolt örömeiben. Margot-val mi is kirohanunk. A lábtörlőn, egy kis kosárban, zsemleszínű kiskutya ül, masnival a nyakában. Mindannyian ugrálunk és visítunk a boldogságtól.

Kitty felnyalabolja a kiskutyát, és a nappaliba szalad vele, ahol már ott áll apa, szélesen mosolyogva.

– Apa, apa, apa! – ujjong Kitty. – Köszönöm, köszönöm, köszönöm!

Apa később elmeséli, hogy két nappal ezelőtt a menhelyről hozta el a kiskutyát, amit eddig a szomszédunk, Ms. Rothschild rejtegetett a házában. Kisfiú – erre szinte azonnal rájövünk, mert hamarosan végigpisili a konyhapadlót. Terrier keverék, ami Kitty szerint sokkal jobb, mint az akita vagy a német juhász.

– Mindig szerettem volna egy olyan kutyust, aminek frufruja van – ölelem gyengéden magamhoz.

– Milyen nevet adjunk neki? – veti fel Margot. Mindannyian Kittyre nézünk, aki töprengve rágcsálja a szája szélét.

– Nem tudom – vallja be.

– Mit szólnál a Sandyhez? – javaslom.

– Nem eredeti – fitymálja le Kitty.

– És a Francois? Vagy rövidítve: Frankie?

– Kösz, nem! Mit szólnátok a Jamie-hez? – billenti félre a fejét.

– Jamie – ízlelgeti a nevet apám. – Nekem tetszik.

– Jól cseng – adja rá áldását Margot is.

– Mi a teljes neve? – kérdezem, és leteszem Jamie-t a padlóra.

– Jamie Róka-Ördögfióka, de csak akkor fogjuk így hívni, ha rosszat csinál. – Kitty tapsikolni kezd, és gügyögve hívja: – Gyere ide, Jamie! A kiskutya viccesen szedi a lábát, és közben örülten csóválja a farkát.

Még soha nem láttam Kittyt ennyire boldognak és türelmesnek. Egész nap tanítgatja Jamie-t, és rendszeresen kiviszi pisilni. A szeme mindvégig ragyog. Ezt látva azt kívánom, bárcsak én is kicsi lennék, és akkor minden bajomra gyógyír lehetne egy karácsonyra kapott kiskutya.

Csak egyszer nézem meg a telefonom, hátha Peter hívott, de nem tette.

68.

A PARTI NAPJÁN TÍZNÉL ELŐBB nem kerülök elő a szobámból. Addigra Margot, a főszakács, és apám, a kukta, már órák óta dolgozik. Margot apánkkal vágatta össze a hagymát és a zellert, és apa mosogatott. Kittyvel ránk is vár egy rakás teendő.

– Lara Jean, szeretném, ha kitakarítanád a lenti fürdőszobát. Kitty, te pedig a dekorációról gondoskodj!

– Legalább gabonapelyhet ehetnék reggelire? – kérdezem.

– Jó, de siess! – Margot visszatér a süteménytésztahoz.

– Én még csak nem is akartam ezt a partit, most meg nekem kell végét pucolnom – súgom Kitty fülébe. – Miért mindig te kapod a könnyű feladatot?

– Mert én vagyok a legkisebb – jelenti ki Kitty, és felmászik a mellettem lévő bárszékre.

Margot hirtelen felém fordul.

– A végét így is, úgy is ki kell pucolni! Különben is örülj neki. Már olyan régen adtunk hangversenyt. – Becsúsztat egy tepsit a sütőbe. – Apa, nemsokára el kell szaladnod a boltba. Elfogyott a tejföl, és jégre is szükségünk lesz.

– Igenis, Kapitány! – szalutál apánk.

Az egyetlen, akit Margot nem fog munkára ma reggel, az Jamie Róka-Ördögfióka – békésen szundikál a karácsonyfa alatt.

Piros-zöld kockás csokornyakkendőt veszek fel, fehér blúzzal és skót szoknyával. Egy divatblogon olvastam, hogy a különböző színű kockás cuccokat trendi együtt viselni. Kitty szobájába megyek, hogy kikönyörögjek tőle egy kör hajfonást, de csak gúnyosan elhúzza a száját.

– Az nem túl szexi!

– Már megbocsáss! – ráncolom a homlokom. – Nem szexi, hanem ünnepélyes szeretnék lenni!

– Hát... inkább úgy festesz, mint egy skót pincérnő, vagy egy brooklyni csapos.

– Mit tudsz te a brooklyni csaposokról, Katherine? – vágok vissza.

Megsemmisítő pillantást vet rám.

– Hah! Nézem az HBO-t.

Hmm. Lehet, hogy gyerekzár kéne a tévére?

Kitty a szekrényemhez megy, és előhúzza a piros kötött ruhámat, amiből kilátszik a vállam.

– Ezt vedd fel! Karácsonyi jellegű, de mégsem manőjelmez.

– Rendben. De kirakom rá a nyalókás kitűzőmet.

– Az úgy jó, de engedd le a hajadat! Fonat nem kell!

– Bevetem a leghatásosabb szomorú-mérges pillantásomat, de Kittyt nem hatom meg. – Besütöm a hajad, hogy legyen tartása, de befonni nem fogom.

Bedugom a hajsütő vasat, és letelepszek a földre, az ölemben Jamie-vel. Kitty az ágyra ül, és tincsekre szedi a hajam. Igazi profiként bánik a hajsütő vassal.

– Josh igennel válaszolt a meghívóra? – kérdezi.

– Nem tudom biztosan.

– És Peter?

– Ő nem jön.

– Miért nem?

– Nem ér rá.

Margot a *Blue Christmas* című dalt játssza a zongorán. Mellette idős zongoratanárunk, Mr. Choi ül, és énekel. A szoba másik felén apa az új kaktuszával büszkélkedik Shahéknak, akik az utcában laknak, Kitty pedig Joshsal és néhány kisgyerekekkel tanítgatja Jamie-t: „Ül!”. Én áfonyás gyömbérintalt kortyolgatok, és D. nénivel beszélgetek a válásáról, amikor belép Peter Kavinsky

fehér ingben és zöld pulóverben, egy karácsonyi dobozzal a kezében. Majdnem félrenyelek.

Kitty ugyanakkor veszi észre, mint én.

– Eljöttél! – kiált fel boldogan. Odarohan hozzá, és a karjába veti magát. Peter leteszi a dobozt, felkapja Kittyt és megforgatja. Amikor leteszi, Kitty kézen fogja, és a büféasztalhoz vezeti, ahol a süteményes tálcákat rendezgetem lázas igyekezettel. – Nézd, mit hozott Peter!

Peter a kezembe nyomja a dobozt.

– Tessék! Anyukám készítette gyümölcskenyér.

– Mit keresel itt? – sziszegem szemrehányóan.

– A kölyök hívott meg – biccent Kitty felé, aki közben önfeledten visszaszaladt a kiskutyához. Josh feláll, és gondterhelten tekinget felénk. – Beszélünk kell.

Tehát beszélni akar velem. Már túl késő.

– Nincs miről beszélnünk.

Peter karon ragad, és bár próbálom lerázni, nem enged el. A konyha felé húz.

– Azt akarom, hogy találj ki valami kifogást Kitty miatt, aztán menj el! – mondom. – És vidd el a gyümölcskenyeredet is!

– Először is, áruld el, miért vagy ilyen dühös rám!

– Hogy miért? – fakadok ki. – Mindenki azon csámcsog, hogy szexeltünk a jakuzziban, és egy lotyó vagyok, de téged ez kicsit sem érdekel!

– Megmondtam a srácoknak, hogy nem igaz!

– Tényleg? Megmondtad, hogy csak csókolóztunk, és semmi más nem történt? – Peter habozni látszik, mire folytatom. – Vagy miközben azt mondtad: „Srácok, nem is szexeltünk a jakuzziban”, rájuk kacsintottál, és cinkosan oldalba bökted őket?

– Valamivel több bizalmat érdelek, Covey! – néz rám dühösen Peter.

– Akkora szemétláda vagy, Kavinsky!

Sarkon fordulok. Az ajtóban ott áll Josh, és ellenségesen méregeti Petert.

– Te tehetsz arról, hogy hülyeségeket terjesztenek Lara Jeanről! – Josh undorral csóválja a fejét. – Ő soha nem tenne ilyet!

– Halkabban! – suttogom, és idegesen körbenézek. Lehetetlen, hogy ilyen történjen velem. Pont a hangversenyen, amikor mindenki, aki fontos számomra, itt van a másik szobában.

Peternek rángatózik az állkapcsa.

– Ez magánbeszélgetés, Josh, köztem és a barátnőm között. Miért nem játszol inkább a World of Warcrafttal vagy valami mással? De az is lehet, hogy *A Gyűrűk Ura*-maraton megy éppen a tévében.

– Menj a francba, Kavinsky! – jelenti ki Josh, és nekem elakad a lélegzetem. – Lara Jean, épp ettől próbáltalak megkímélni – fordul hozzám. – Ő nem elég jó neked. Csak lehúz.

Peter teste megfeszül mellettem.

– Lépjél túl ezen! Nem szeret már. Vége. Lépjél tovább!

– Te azt sem tudod, miről beszélsz! – vág vissza Josh.

– Mindegy, haver! Elmondta, hogy megpróbáltad megcsókolni. Ha még egyszer megpróbálsz, szétrúgom a segged.

Josh erőltetetten felkacag.

– Csak tessék!

Kezd eluralkodni rajtam a pánik, ahogy Peter elindul Josh felé. A karjánál fogva visszatartom.

– Fejezd be!

Ekkor veszem észre Margot-t, aki közben megjelent Josh háta mögött, és a kezét a szája elé kapta. A zongorajáték nélkül olyan csend lett, hogy Margot mindent hallott.

– Ugye nem igaz? Kérlek, mondd, hogy nem igaz!

Szólásra nyitom a számat, de nem jön ki hang rajta, mert nincs mit mondanom. Margot mindent tud, hiszen túl jól ismer.

– Hogy voltál képes rá? – szegezi nekem a kérdést remegő hangon. A sértettség a szemében elviselhetetlen – legszívesebben meghalnék.

– Margot – kezd bele Josh, de Margot megrázza a fejét, és elhúzódik tőle.

– Menj el! – mondja Joshnak elcsukló hangon. Majd ismét felém fordul. – A *testvérem* vagy. Az az ember, akiben mindenki másnál jobban megbízom.

– Gogo, várj... – De Margot már rohan is kifelé. Hallom a lépteit, ahogy szalad fel a lépcsőn, és becsukja maga mögött az ajtót. Nem csapja be.

Ekkor sírva fakadok.

– Sajnálom. – Josh komor arccal néz rám. – Az egész az én hibám. – Majd a hátsó bejáraton keresztül kimegy a házból.

Peter át akar ölelni, de leállítom.

– Nem mennél el végre?

Sértetten és meglepetten néz rám.

– Persze, elmegyek – mondja, és kimegy a konyhából. Bezárkózok a konyha melletti mosdóba, ráülök a vécé tetejére és zokogok. Valaki bekopog, mire elhallgatok és kiszólok:

– Egy pillanat.

– Bocsnát, drágám! – hallom Mrs. Shah vidám hangját, majd a távolodó lépteit.

Felállok, és hideg vizet locsolok az arcomra. A szemem még mindig vörös és duzzadt. Bevizezek egy kéztörölőt, és letörölöm vele az arcomat. Anya mindig ezt tette, amikor beteg voltam. Jéghideg mosdókesztyűt tett a homlokomra, és kicserélte, amikor átmelegedett. Bárcsak itt lenne az anyukám!

Amikor visszatérek a nappaliba, Mr. Choit találom a zongoránál, amint a *Have Yourself a Merry Little Christmas* című dalt játssza. Ms. Rothschild sarokba szorította apámat a kanapén. Jó sok pezsgőt ivott már, és enyhén zavaros tekintettel nézelődik. Amint észrevesz, apám felugrik a kanapéről, és hozzám siet.

– Hála az égnek! Hol van Gogo? Még nem adtuk elő a számunkat.

– Nem érzi jól magát – mondom.

– Hm. Mindjárt megnézem.

– Szerintem csak egyedül szeretne lenni.

Apa gondterhelten ráncolja a homlokát.

– Összevesztek Joshsal? Láttam, hogy Josh elment.

Nagyot nyelek.

– Lehet. Majd én beszélek vele.

Apám megveregeti a vállam.

– Nagyon jó testvér vagy, kicsim.

Erőltetetten mosolygok.

– Köszönöm, apa!

Felmegyek az emeletre, de Margot szobájának ajtaját zárva találom.

– Bejöhettek? – kérdezem.

Semmi válasz.

– Kérlek, Margot! Csak hadd magyarázzam meg...

Még mindig semmi.

– Sajnálom, Margot! Sajnálom! Kérlek, mondj valamit!

Leroskadok az ajtóm elé, és ismét sírva fakadok. A nővérem pontosan tudja, mivel lehet a legnagyobb fájdalmat okozni nekem. Ha nem szól hozzám, ha kizár a szobájából – ennél keményebb büntetést ki sem tudna találni.

ANYA HALÁLA ELŐTT MARGOT ÉS ÉN ellenségek voltunk. Folyamatosan harcoltunk egymással, leginkább azért, mert én állandóan tönkretettem valamit, ami Margot-é volt – egy játékot, egy babát, bármit.

Margot-nak volt egy Rochelle nevű babája, amit imádott. Rochelle-nek selymes aranybarna haja volt, és ugyanolyan szemüvege, mint Margot-nak. Apától és anyától kapta a hetedik születésnapjára. Rochelle volt Margot egyetlen babája. Rajongott érte. Emlékszem, mennyit rimámkodtam, hadd fogjam meg, csak egy pillanatra, de Margot soha nem engedte. Egy nap beteg lettem, és otthon kellett maradnom, így beosontam Margot szobájába, és megszereztem Rochelle-t. Egész délután azt játszottam vele, hogy ő és én a legjobb barátnők vagyunk. Valahogy elhittem magammal, hogy Rochelle arca túl sápadt, és szebb lenne, ha berúzsoznám a száját. A fürdőszobában elővettem anya egyik rúzsát a fiókból. Rögtön, amikor rátettem a rúzszt, tudtam, hogy hibát követtem el, hogy nem lett szép – túl nagy lett a szája, és inkább bohócnak nézett ki. Szóval megpróbáltam fogkrémmel lemosni a rúzszt, amitől csak még rosszabb lett a helyzet: úgy festett, mint akinek valamilyen szájbetegsége van. A takaró alá rejtettem, amíg Margot haza nem jött. Amikor meglátta, milyen csúfos állapotba került Rochelle, síkítani kezdett.

Anya halála után újra kellett rendeződnie a dolgoknak. Minden ki új szerepeket kapott. Margot és én nem küzdhattünk többé folyamatosan, mivel mindketten felfogtuk, hogy most már nekünk kell Kittyről gondoskodnunk.

– Figyeljetelek oda a húgotokra! – mondta mindig anyánk. Amikor élt, csak ímmel-ámmal

engedelmeskedtünk, de amióta elment, már szabad akaratunkból tettük.

Telnek a napok, de még mindig ugyanaz a helyzet – átnéz rajtam, és csak akkor szól hozzám, ha nagyon muszáj. Kitty aggódva figyel minket. Apa nem ért semmit, meg is kérdezi, mi történt köztünk, de nem erőlteti a választ.

Fal magasodik közénk, és érzem, ahogy egyre jobban és jobban távolodunk egymástól. A testvérek általában veszekszenek és kibékülnek, mivel testvérek, és mindig visszatalálnak egymáshoz. Engem viszont megrémít a gondolat, hogy nálunk hátha másképp lesz.

70.

AZ ABLAKOM ELŐTT HATALMAS PELYHEKBEN hull a hó – mintha nagy vattapamacsok esnének az égből. A kert egyre inkább úgy fest, mint egy gyapotföld. Remélem, hogy egész éjjel és egész nap zuhogni fog. Remélem, hóihar közeleg.

Kopognak az ajtómon.

Felemelem a fejem a párnáról.

– Gyere be!

Apám az. Leül az íróasztalomhoz.

– Hát... – Az állát vakargatja, mint amikor kényelmetlenül érzi magát. – Beszélünk kell.

Felkavarodik a gyomrom. Felülök, és szorosan átölelem a térdem.

– Margot elmondta?

Apám a torkát köszörüli.

– Igen. – Képtelen vagyok a szemébe nézni. – Kellemetlen helyzet. Margot-val soha nem kerültem ilyenbe... – Ismét megköszörüli a torkát. – Azt hiheted, hogy könnyebb nekem, mivel ez a munkám része... Csak annyit szeretnék mondani, hogy szerintem túl fiatal vagy még a szexhez, Lara Jean. Nem hiszem, hogy készen állsz rá. – Olyan a hangja, mint aki mindjárt elsírja magát. – Peter kényszerített rá?

Érzem, ahogy a vér az arcomba tódul.

– Apa, nem volt köztünk szex!

Bólint, de nem úgy tűnik, mint aki hinne nekem.

– Az apád vagyok, úgyhogy legszívesebben megvárnám, hogy ötvenéves legyél, de... – Kínosan köhécsel. – Szeretném, hogy biztonságos legyen, úgyhogy kérek neked egy időpontot hétfőre dr. Hudeczhez.

Sírva fakadok.

– Nem kell időpontot kérned, mert nincs semmi! Nem volt szex! Sem a jakuzziban, sem máshol. Valaki kitalálta ezt az egészet. Hinned kell nekem!

Apám fájdalmas arcot vág.

– Lara Jean! Tudom, hogy nem könnyű ilyesmiről beszélni az apáddal. Bárcsak anyád itt lenne, hogy segítsen minket ezen!

– Én is azt szeretném, mert ő legalább hinne nekem!

– Könnyek folynak végig az arcomon. Nagyon rossz érzés, hogy idegenék a legrosszabbat feltételezik rólam, de soha nem gondoltam volna, hogy a nővérem és az apám is vakon elhiszik.

– Sajnálom! – mondja apám, és átölel. – Sajnálom! Hiszek neked. Ha azt mondod, hogy nem volt szex, akkor nem is volt. Csak nem szeretném, hogy túl gyorsan felnőj. Amikor rád nézek, még mindig olyan kicsinek látlak, mint amilyen Kitty. A kislányom vagy, Lara Jean!

Nekidőlök. Apám ölelésénél semmi sem ad nagyobb biztonságot.

– Minden összezavarodott. Nem bízol bennem többé. Peterrel szakítottunk. Margot gyűlöl.

– Bízok menned. Persze hogy bízok. És természetesen Margot-val is ki fogtok békülni, mint ahogy mindig. Csak aggódott miattad, azért mondott el mindent. – Nem igaz. Bosszúból tette.

Az ő hibája, hogy apában – még ha csak egy pillanatig is – megfordult ilyesmi.

Apa felemeli az arcom, és letörli a könnyeimet.

– Ugye nagyon szereted Petert?

– Nem – zokogom. – Talán. Nem tudom.

Apám a fülem mögé túri a hajam.

– Minden rendbe jön majd – vigasztal.

Van egyfajta veszekedés, amire csak testvérek között kerülhet sor. Amikor olyat mond az ember, amit nem lehet visszaszívni. Kimondjuk, mert nem tudjuk magunkban tartani, mivel a dühtől nem látunk, és valahol ki kell engedni magunkból. Minden elsötétül a szemünk előtt.

Amint apám kimegy a szobámból, és hallom, hogy lefekvéshez készülődik, kopogás nélkül berontok Margot-hoz. Az íróasztalánál ül a laptopja előtt. Meglepetten néz fel rám.

A szememet törölgetem.

– Csak nyugodtan legyél dühös rám, de ahhoz nincs jogod, hogy apát belekeverd ebbe a hátam mögött!

– Nem a bosszú vezérelt – jelenti ki hűvösen –, hanem az, hogy egyértelművé vált számomra: neked fogalmad sincs róla, mit művelsz. Ha nem vigyázol, csak a szájalmas tinédzserstatisztikákat fogod rontani. – Ridegen, mintha csak egy idegenhez intézné a szavait, Margot még hozzáteszi: – Megváltóztál, Lara Jean. Őszintén szólva, fogalmam nincs, ki lett belőled.

– Efelől semmi kétségem, ha egyetlen másodpercig is elhiszed, hogy egy iskolai kiránduláson bárkivel is lefeküdtem! Egy jakuzziban, mindenki szeme láttára? Egyáltalán nem ismeresz! – És most kijátsszom az ütőkártyámat ellene: – Csak azért, mert te lefeküdtél Joshsal, nem kell azt feltételezned, hogy én is lefeküdtem Peterrel!

Margot-nak elakad a lélegzete.

– Halkabban!

Boldogsággal tölt el, hogy én is megsebezhetem.

– Most, hogy apa ekkorát csalódott bennem, benned már nem csalódhat, ugye? – ordítom.

Sarkon fordulok, hogy visszamenjek a szobámba, de Margot a sarkamban van.

– Gyere azonnal vissza! – kiabálja.

– Nem megyek! – Be akarom csapni az ajtót az orra előtt, de odateszi a lábát. – Kifelé!

Nekivetem a hátam az ajtónak, de Margot erősebb nálam. Belöki, és becsukja maga mögött az ajtót.

Felém indul, én pedig hátrálok. Ijesztően villan a szeme. Most rajta van a sor. Érzem, hogy egyre kisebbre húzódom össze.

– Honnan tudtad, hogy lefeküdtem Joshsal, Lara Jean? Ő maga mondta el neked, miközben a hátam mögött szövetkeztetek?

– Soha nem szövetkeztünk a hátad mögött! Erről szó sem volt.

– Akkor miről volt szó?

Felzokogok.

– Én szerettem bele elsőként. Kilencedik előtt egész nyáron szerelmes voltam Joshba. Azt hittem... azt hittem, ő is szeret. De aztán egy szép napon elmondta, hogy jár valakivel, és én elfogadtam, és írtam neki egy búcsúlevelet.

Margot arcára gúnyos mosoly ül ki.

– Komolyan azt várod tőlem, hogy megsajnáljalak?

– Nem, csak próbálom elmagyarázni, mi történt. Többé már nem szerettem, esküszöm, hogy nem. Nem gondoltam úgy rá, de aztán, miután elmentél, rá kellett jönnöm, hogy mélyen legbelül még mindig érzek valamit iránta. Ezt követően valaki elküldte az összes leveletem, és Josh is rájött, úgyhogy úgy tettem, mintha Peterrel járnék...

Megrázza a fejét.

– Állj le! Nem érdekel! Fogalmam sincs, mit vagyálsz itt össze!

– Joshsal egyetlenegyszer csókolóztunk. Egyszer. Hatalmas hibát követtünk el, bár én nem is akartam! Ő téged szeret, és nem engem.

– Hogy higgyek el bármit is, amit mondasz?

– Mert ez az igazság. – Remegek. – Fogalmad nincs, milyen hatalmad van felettem. Hogy milyen fontos a véleményed. Hogy mennyire felnézek rád.

Margot arca teljesen eltorzul, ahogy a könnyeivel küszködik.

– Tudod, mit mondott nekem mindig anya? – Felemeli az állát. – „Vigyázz a húgaidra!” És pontosan ezt tettem. Igyekeztem mindig téged és Kittyt szem előtt tartani. El tudod képzelni, milyen baromi nehéz volt ilyen messze kerülni tőletek? Hogy milyen magányos voltam? Semmi mást nem akartam, mint hazajönni, de nem tehettem, mert erősnek kell lennem. Nekem kell – levegőért kapkod – jó példával elől járni. Nem lehetek gyenge. Meg kell mutatnom nektek, hogyan legyetek bátrak. Mert... anya nincs itt többé, hogy megtegye.

Könnyek peregnek le az arcomon.

– Tudom. Nekem nem kell mondanod, Gogo. Tudom, mennyi mindent teszel értünk.

– De aztán, amikor elmentem, úgy tűnt, nincs is olyan nagy szükségetek rám, mint gondoltam. – Elcsuklik a hangja. – Jól megvoltatok nélkülem.

– Csak azért, mert mindenre megtanítottál! – jajdulok fel.

Margot teljesen össze van törve.

– Sajnálom! – zokogok. – Annyira sajnálom!

– *Szükségem volt rád*, Lara Jean!

Tesz egy lépést felém, én is egyet felé, és sírva egymás karjaiba vetjük magunkat. Hatalmas megkönnyebbülést érzek. Testvérek vagyunk, és ezen semmi sem változtathat, bármit is mondjon ő, vagy én.

Apa kopogtat az ajtón.

– Lányok? Minden rendben?

Egymásra nézünk, és egyszerre feleljük:

– Jól vagyunk, apa.

71.

SZILVESZTER NAPJA VAN. Nálunk ez olyan otthonülő családi esemény. Pattogatott kukoricát majszolunk, és gyömbérintalt iszunk hozzá, éjfélkor pedig kimegyünk a kertbe, és csillagszórókat gyújtunk.

Margot néhány középiskolai barátja bulit tart egy faházban a hegyekben. Először azt mondta, nem megy el, inkább velünk marad, de Kittyvel sikerült rábeszelnünk. Abban reménykedek, hogy Josh is hivatalos, és végre szóba elegyednek, és ki tudja, mi minden történhet még. Végül is szilveszter van. Az újrakezdés éjszakája.

Apát is elküldtük bulizni az egyik munkatársához a kórházból. Kitty kivasalta a kedvenc ingét, én kiválasztottam hozzá a nyakkendőt, és kikísértük az ajtón. Szerintem nagyinak igaza van: nem jó egyedül lenni.

– Miért vagy még mindig szomorú? – kérdezi Kitty, miközben a pattogatott kukoricát egy tálba öntöm. A konyhában vagyunk. Ő egy bárszéken ül, és lóbálja a lábát. A kutyas a szék alá gömbölyödik, és reményteljes pillantásokat vet Kittyre. – Margot-val kibékültetek. Akkor meg miért szomorkodsz?

Már éppen le akarom tagadni, hogy nem is vagyok szomorú, de végül nagy sóhajjal bevallom:

– Fogalmam sincs.

Kitty belemarkol a tálba, és néhány szemet ledob a padlóra, amit Jamie mohón felfal.

– Hogyhogy fogalmad sincs? – Félrebillenti a fejét. – PMS?

Gyors fejszámolást végzek.

– Nem. Nem PMS. Csak azért, mert egy lány szomorú, nem kell rögtön a menstruációra gondolni!

- Akkor meg miért? – erősködik tovább.
- Nem tudom! Talán hiányzik valaki.
- Peter? Vagy Josh?

Habozok.

- Peter. – Mindannak ellenére, ami történt, Peter.
- Akkor hívd fel!
- Nem lehet.
- Miért nem?

Elbizonytalanodom, hogyan válaszoljak erre. Annyira kínos, és szeretném, ha Kitty továbbra is felnézne rám. Ám ő várakozóan néz, összehúzza a szemöldökét, és tudom, hogy el kell mondanom az igazat.

– Kitty, ez az egész nem volt igazi. Igazából soha nem is jártunk. Ő soha nem szeretett engem igazán.

– Hogy érted azt, hogy nem volt igazi? – ráncolja a homlokát Kitty.

– Minden azokkal a levelekkel kezdődött – fogok bele. – Emlékszel még a kalapdobozomra, amit sehol nem találtam? – Kitty bólint. – Levelek voltak benne, olyan fiúknak, akiket valaha szerettem. Magánleveleknek szántam őket, amiket soha nem küldök el, ám valaki mégis megtette helyettem, és mindent összekuszált. Josh kapott egyet, Peter kapott egyet, és annyira megalázó volt... Peterrel úgy döntöttünk, hogy úgy teszünk, mintha járnánk, hogy mentsem a bőröm ebből a kínos helyzetből, ami Joshsal kialakult köztünk, ugyanakkor Peter azt szerette volna, hogy féltékennyé tegye az exbarátnőjét. De a végére az egész kicsúszott a kezünk közül. Kitty idegesen harapdálja a szája szélét.

– Lara Jean... ha elmondok neked valamit, megígéred, hogy nem leszel rám mérges?

- Mit? Mondd el!
- Először ígérd meg!

– Rendben. Megígérem, hogy nem leszek mérges. – Végigfut a hideg a hátamon.

– Én küldtem el azokat a leveleket – hadarja el Kitty a vallomását.

– Mi? – üvöltök magamon kívül.

– Megígérted, hogy nem leszel mérges!

– Mi? – Még mindig kiabálok, de egy fokkal halkabban. – Kitty, hogy tehettél velem ilyen?

Kitty lelógatja a fejét.

– Mert haragudtam rád. Állandóan azzal húztál, hogy szerelmes vagyok Joshba. Azt is mondtad, hogy róla fogom elnevezni a kutyámat. Nagyon dühös voltam. Szóval, amikor aludtál... beosontam a szobádba, elloptam a kalapdobozodat, elolvastam az összes leveledet, aztán szétküldtem őket. Rögtön utána megbántam, de már késő volt.

– Honnan tudtál egyáltalán a leveleimről? – emelem fel ismét a hangom.

– Mert néha turkálok a dolgaid között, amikor nem vagy itthon – sandít rám Kitty.

Arra készülök, hogy leüvöltöm a fejét, amikor hirtelen eszembe ötlük, hogyan olvastam el Margot levelét, amit Joshtól kapott, és inkább a számba harapok. A tőlem telhető legnyugodtabb hangon megkérdem:

– Van róla fogalmad, mennyi bajt okoztál? Hogyan lehettél ilyen gonosz velem?

– Sajnálom! – suttogja. Hatalmas könnycseppek gyűlnek a szeme sarkában, és esőcseppként hullnak alá.

Legszívesebben átölelném, megvigasztalnám, de még mindig nagyon feldúlt vagyok.

– Rendben – mondom olyan hangon, ami ennek épp az ellentétét sejteti. Mindebből semmi sem történt volna meg, ha Kitty nem küldi szét a leveleimet.

Leugrik a székről és felszalad az emeletre. Azt gondolom, bezárkózik a szobájába, hogy kisírja magát. Tudom, hogy utána kellene mennem, és meg kellene vigasztalnom, és valóban megbocsátanom. Nekem kell jó példával előljárni. A jó testvérnek lenni.

Már épp indulnék felfelé, amikor futva megjelenik a konyhában. A kezében a kalapdobozommal.

AMIKOR MÉG CSAK MARGOT ÉS ÉN voltunk, anyám mindenből kettőt vett: Margot-nak kéket, nekem rózsaszínt. Ugyanolyan ágytakarót, ugyanolyan plüssállatot, ugyanolyan húsvéti kosarat. Figyelt arra, hogy mindig egyformán kapjunk – pontosan ugyanannyi répaszeletet, sült krumplit, üveggolyót vagy muffin alakú radírt. Eltekintve attól a ténytől, hogy én állandóan elvesztettem a radírjaimat, és túl gyorsan megettem a sült krumplimat, úgyhogy Margot-tól kunyeráltam. Anya időnként rászólt, hogy osszon meg velem mindent, ami – s ennek már akkor tudatában voltam – nem volt igazságos, hiszen nem kellett volna büntetni azért, mert lassan eszik, és nem veszít el semmit. Kitty születése után anya igyekezett mindenből kéket, rózsaszínt és sárgát venni, de ez már sokkal nehezebb feladatnak bizonyult. Kitty ráadásul jóval kisebb volt nálunk, és mi egyáltalán nem vágytunk ugyanazokra a játékokra, mint ő.

A pávakék kalapdoboz talán az egyetlen olyan ajándék volt anyától, amit egyedül én kaptam. Senkivel sem kellett osztoznom rajta – az enyém volt, egyedül az enyém.

Amikor kinyitottam, azt vártam, egy kalapot találok majd benne: egy széles karimájú szalmakalapot vagy egy rikkancssapkát. Ám üres volt.

– Ebben tarthatod a számodra különleges dolgokat – mondta. – A legbecsesebb, szívedhez legközelebb álló, legtitkosabb dolgokat.

– Mint például?

– Bármit, ami belefér. Bármit, amit kizárólag magadnak akarsz megőrizni.

Kitty hegyes kis álla remeg, amikor kimondja:

– Tényleg nagyon sajnálom, Lara Jean.

Látva a remegését, elszáll a haragom. Képtelen vagyok haragudni rá. Szorosan magamhoz ölelem.

– Semmi baj – vigasztalom, és ő megkönnyebbülten simul hozzám. – Megtarthatod a dobozt. Elrejtetheted benne az összes titkodat.

Kitty megrázza a fejét.

– Nem, ez a tiéd. Nem kérem. – Hirtelen a kezembe nyomja. – Van benne valami neked.

Kinyitom a dobozt. Levelekkel van tele. Rengeteg levéllel – amiket Peter írt. És amiket kidobtam.

– A szemetesedben találtam őket. Csak néhányat olvastam el – teszi hozzá gyorsan. – Aztán elraktam őket, mert láttam, hogy fontosak.

Kiveszem azt, amelyikből Peter papírrepülőt hajtogatott.

– Kitty... ugye tudod, hogy Peterrel nem leszünk újra együtt? Kitty felveszi a pattogatott kukoricás tálat.

– Csak olvasd el őket! – kéri, majd átmegy a nappaliba, és bekapcsolja a tévét.

Becsukom a kalapdobozt, és felmegyek a szobámba. Leülök a padlóra, és kirakom a leveleket magam köré.

Néhányon csak ennyi áll: *„Találkozzunk a szekrényednél sulis után!”* vagy *„Elkérhetem a kémiafüzetedet?”* Megtalálom a pókhálósat, amit halloweenkor rajzolt, és elmosolyodok. Egy másikon a következőt olvasom: *„Hazabuszoznál ma? Szeretném meglepni Kittyt azzal, hogy érte megyek sulis után, így el tud dicsekedni velem és az autómmal a barátainak.”* *„Kösz, hogy elkísértél a kiállításra a hétvégén. Jó volt veled lenni. Jövök neked eggyel.”* *„Ne felejts el hozni nekem koreai joghurtot!”* *„Ha inkább Josh hülye fehér csokis, áfonyás sütijét készíted el, és nem az én gyümölcskenyeremet, köztünk mindennek vége.”*

Hangosan felnevetek. És van egy, amit újra és újra elolvasok: „*Csinos vagy ma. Jól áll neked a kék.*”

Még soha nem kaptam szerelmes levelet. Mégis, ahogy ezeket a leveleket olvasgatom, olyan érzésem támad, hogy de igen. Mintha... mintha világéletemben Peterrel lettem volna. Mintha mindenki, aki előtte volt, kizárólag erre készített volna fel. Azt hiszem, már látom, mi a különbség aközött, amikor az ember messziről vágyik valakire, vagy amikor közletről szereti. S amikor az ember közel kerül valakihez, látja a másikat a maga valójában, és a másik is látja őt. Így van ez Peterrel. Ő lát engem, és én látom őt.

A szerelem félelmetes – állandóan változik, és bármikor vége lehet. Ez a kockázat vele jár. Én mégsem akarok félni többé. Bátor akarok lenni, mint Margot. Végül is: új év, új kezdet.

Éjfél előtt nem sokkal lemegyek Kittyhez. Felvesszük a hatalmas télikabátokat. Kitty fejébe nyomok egy sapkát.

– Jamie-re is tegyünk sapkát? – kérdezi.

– Neki nincs szüksége rá. Szörmebundát visel.

Rengeteg csillag ragyog az égen, mint megannyi drágakő. Szerencsések vagyunk, hogy ilyen közel vagyunk a hegyekhez. Közelebb érezzük magunkat a csillagokhoz. Közelebb a mennybolthoz.

Meggyújtok egy-egy csillagszórót, és Kitty azon nyomban táncra perdül a hóban, és tűzkőröket rajzol a levegőbe. Szeretné rávenni Jamie-t, hogy ugorjon át rajtuk, de a kiskutya nem érti, mit akar.

Csupán körbe szeretné pisilni a kertet. Szerencsére van kerítésünk, különben gyanítom, az egész környék kapna belőle.

Josh szobájában ég a villany. Egyszer csak megjelenik az ablakban és kitárja.

– Song lányok! – kiáltja.

– Akarsz csillagszórót gyűjtani? – ordítja Kitty.

– Talán majd jövőre. – Felnézek Joshra, integetek neki a csillagszórómmal, és ahogy elmosolyodik, azt érzem, minden rendben van köztünk. Így vagy úgy, Josh mindig is az életünk része lesz. És abban is biztos vagyok, hirtelen teljes bizonyossággal érzem, hogy minden pont úgy van, ahogy lennie kell, hogy nem kell annyira félnem a búcsúzástól, hiszen a búcsúnak nem kell örökre szólnia.

A szobámban, a meleg, téli pizsamámban, előveszem a különleges tollamat és a vastag levélpapíromat, és írni kezdek. Nem búcsúlevelet, csak egy egyszerű, régimódi szerelmes levelet.

Kedves Peter...

Köszönetnyilvánítás

Minden irodalmi szerettemnek:

Zareen Jafferynek, a legszebbnek. Úgy érzem, te és én összetartozunk.

Justin Chandának, az eljegyzésért.

A Simon & Schuster minden munkatársának, különösen Paul Crichtonnak, Lydia Finn-nek, Sooji Kimnek, Chrissy Nohnak, Lucille Rettinónak, Nicole Russónak, Anne Zafiannek a folyamatos unszolásért. És természetesen Katy Hershbergernek, akivel egyre jobban megismertük egymást.

Hálával tartozom Lucy Cumminsnek – virágot és szív alakú bonbonokat érdemelsz mindazért a szépségért, amit a könyveimbe viszel.

Külön-külön szonettet érdemel Adele Griffin, Julié Farkas és Bennett Madison – olvasók, írók, barátok, akiknek csodálom a tehetségét, és akiknek hálás vagyok a barátságukért.

És a legkedvesebbnek, Siobhan Viviannek. Ha létezik olyan, hogy irodalmi lelki társ, akkor biztosan te vagy az enyém.

És Emily van Beeknek – mindenért, örökké.

Szeretettel:

Jenny